

ВЕЛИКА СРБИЈА

ФЛЕШ

БЕОГРАД,
ЈУН 2001.
ГОДИНА ЦМ,
БРОЈ 1610

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ВОЛИ СЕКС И МОЋ

**БАТИЋЕВА ЛУБАВНИЦА
УПРАВНИК ЗАТВОРА**

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун,
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Драги читаоци, ево нас са првим бројем ревијалне "Велике Србије". Пишате се да ли вам је потребно у овој пошлаци разноврстне штампе. Чини вам се да је новина више него читалица.

Треба вам! Да ли сте приметили на шта личе новине после 5. октобра? Као да се сви медији праве у једној истој редакцији. Неке телевизијске станице (које нису под садашњим режимом) добиле су забрану да се баве политичким темама. Оне остале, "њихове", читају дневну штампу, дневна штампа преноси шта каже телевизија, и тако у круг. Зато вам дајемо прилику да коначно негде прочитате и нешто мало другачије.

Могу вам се теме учинити познате. Нормално. Сва дневна и недељна штампа бруји о дуванској афери. Али, прочитате и наше виђење свега тога, уз оригинално пренеи текст из "Национала", који се ниједна наша "независна" новинска кућа није усудила да објави и да остави слободу читаоцима хоће ли у то поверовати или не.

Дуванска афера дрма премијера, оштрике је све оно што се до сада дешавало око тога. Једино што у свему томе недостигаје јесте оглашавање Републичког јавног предузетца поводом целе ове приче. Али, надамо се да ће се човек огласити (једног дана). Ако не пре, а оно бар када падне његова власт. Да се правда како је морао да ћути и ради како му се каже. И да се међу првима "превртне".

О томе шта политички лидери и грађани мисле о данашњим новим властима, по медијима се смењују "политички лидери" који су дошли на власт само зато што су се удружили. Њих 18 (и словима осамнаест) успело је (ако је успело) да сакупи једва нешто више од половине гласова гласача. Појединачно не би добили ни толико гласова колико би им требало да уђу у изборну шрку, јер им се чланство сводило на неколико небитних људи по одборима. И то су данас лидери који се хваљују шта су све урадили од када су на властима. Али, народ то најбоље осећа на својој кожи, па је једногласан у својој оцени: "ДОС је најгори".

О Хашком трибуналу је до сада толико тога речено. А да ли је? Прочитате ко нам суди! Какви геноциди су обележили њихове историје.

За крај смо вам оставили посланицу. Док се дају предлози да се смени Вук Обрадовић због "сексуалног злостављања", наши врли министар правде, Владан Бајић, оставља своју љубавницу Оливеру Јелкић на чело Казнено-поправне установе у Сремској Митровици. Међутим, разлика је у томе што Јелкићка добровољно пристијаје, чак шта више, на "одређене односе", а за "злостављање положаја" овде се одговара само ако се ради о људима који не припадају ДОС-у. Толико о моралу!

Не бисмо желели да читаоци помисле како Српска радикална странка неаргументовано кришћује нову власт само зато што су пренутино опозиција. На жалост народа, аргумента је и превише.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел; Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић; Заменик главног и одговорног уредника: Марија Рагуш; Редакција: Јана Живаљевић, Огњен Михајловић, Весна Арсић, Дејан Анђус, Ивана Томић, Јадранка Шешел, Драгана Глушац, Наташа Жикић, Весна Зобеница, Добрица Гајић, Весна Марић, Момир Марковић, Елена Божић-Талијан, Злата Радовановић; Техничко уређење, компјутерски прелом: Северин Поповић; Фоторепортер: Марко Поплашен; Лектор: Зорица Илић; Секретар редакције: Љилана Михајловић; Председник Издавачког савета: др Ђорђе Николић; Заменик председника Издавачког савета: др Бранко Надовеза; Издавачки савет: др Војислав Шешел, Томислав Николић, др Никола Поплашен, Маја Гојковић, мр Небојша Величковић, Александар Вучић, Драган Тодоровић, Мирко Благојевић, Ратко Гонди, Момир Војводић, Стево Драгишић, Драгољуб Стаменковић, Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић, др Бранислав Блажић; Карикатуре: Синиша Аксентијевић; Штампана: "Етикета", 20. октобра 2, 11307 Болеч; Редакција прима пошту на адресу: "Велика Србија", Трг победе 3, 11080 Земун; Рукописи се не враћају; Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у 100.000 примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Рекли су...

Ненад Чанак, председник Скупштине Војводине:

– Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница су два парализована овна на трулом брвну, док осам милиона оваца чека да види шта ће се десити. Они су главни

кривци за спорост којом се одвијају обећане промене.

Марко Нишовић, бивши полицајац, сада адвокат:

– Као сваки добар полицајац имао сам везе, и сада их имам, са људима из подземља. Моје информације говоре да у Србији има петнаестак центара мафијашких организација. Министар полиције тврди да их има осам, па ме интересује што не ухапси бар једну и каже – то су они, него шаље поруку мафији да се окану криминала. То нигде у свету није забележено.

Марџиј Савовић:

– Шешел ми је увек претио: кад те видим онда ћу ти радити "оно". Седам година ми је тако претио, па сам му на крају рекла да ја просто сумњам да он уопште и зна да ради "оно".

Мајија Бећковић, академик:

– До независне Црне Горе најлакше би се дошло ако би се Црногорцима, не само онима који живе у Србији, већ и у Црној Гори, забранило да о томе одлучују. Можда би зато референдум о независној Црној Гори требало одржати у Албанији – на неутралном терену.

Зоран Ђинђић, премијер Србије:

– На почетку рада Владе рекао сам служби да би приоритети требало да им буду решење случаја на Ибарској магистралаи, убиство Ђурувије и отмица Ста-

мболића. Сад ми као хвала за то стижу оптужбе, али ја се на њих не осврћем.

Др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке:

– Из моје љубавне афере са Хамдијом Поздерцем родио се Зоран Живковић.

Бранислав Милошевић, дописник агенције Сенсе и колумниста "Блица":

– Пре пола века један амерички лекар објавио је студију да се 35 одсто пацијената осећа боље ако узме лажни лек који се зове "плацебо ефекат". Имам утисак да се тај лажни ефекат управо одиграва на Косову. Јер, уласком југословенских снага у зону безбедности, где ће обављати полицијске послове за НАТО, заиграло је срце "нације" код неких њених представника и њима наклоњених медијима. Чувени ратни генерал кличке да је спреман "опет" на Косово да уђе, а нови "родољуби" немају ништа против да на Косову буде барем српске војске и полиције, кад већ нема српских цивила.

Светислав Нојић, парох цркве Свети Сава у јужном делу Косовске Митровице, о томе зашто су "утихнула" црквена звона:

– Од Ускрса, КФОР нас је упозорио да више не звонимо у цркви, чак ни цр-

веним словом и недељом, јер то "иритира" Албанце.

Вук Драшковић, лидер СПО:

– Нико, па ни премијер Владе, нема право да продаје туђе и наслеђено. Како данас продаје Беочинску цементару, сутра ће "Заставу" и Пећку патријаршију.

Тони Монџано, музичар:

– Свака власт је ту да ти ради оне ствари. Твоје је да никако не скидаш панталоне, а ако то урадиш – изабери позу која ти највише одговара.

Миодраг Симоновић, члан главног одбора Социјалдемократије у недавној поруци српском премијеру:

– Ђинђићу, ако немаш снаге да се суочиш са Коштуницом у центру ДОС-а, па покушаваш да скренеш лево, нека ти је алал што палиш ватре Социјалдемократији на угљу мокром од суза и зноја колубарских рудара.

Радишић обреновачке шермоелектране "Никола Тесла", поводом устоличења Бошка Бухе за генералног директора:

Премијер Ђинђић опалио нам је шамар што смо 5. октобра гутали сузавац.

Зоран Ђинђић, премијер републике Владе:

– Наши људи треба да се навикну да наша економија није у стању да користи тако скуп ресурс за грејање као што је струја. Ако се пре 10-12 година грејало на угљ и дрва нисмо ми сад неки други народ, нисмо постали Швајцарци.

**Шта о сто дана
нове власти мисле
политички лидери (а и народ)**

ДОС ЈЕ НАЈГОРИ

► *Др Војислав Шешељ:
Ђинђић креће на предузећа*

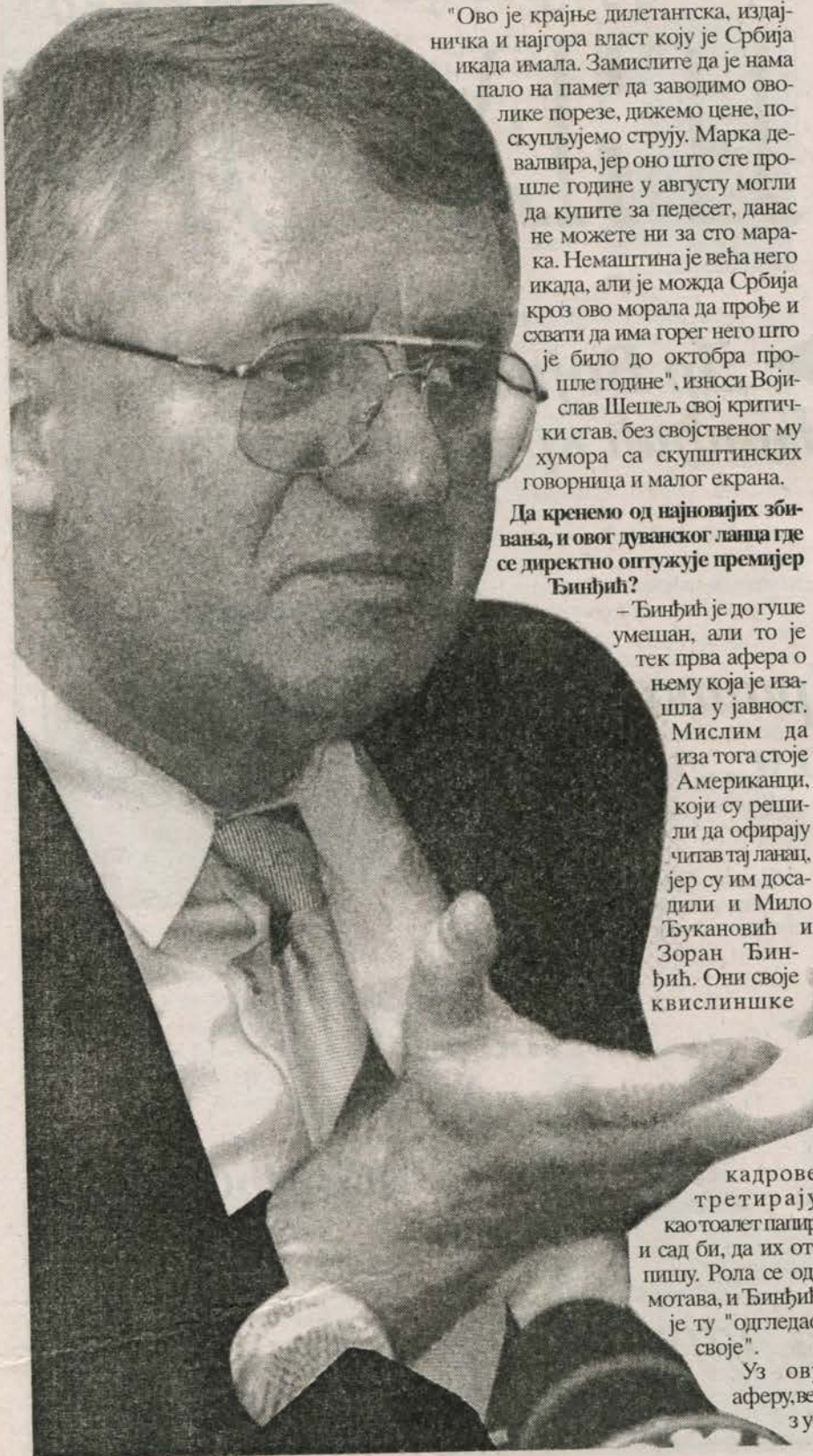
► *Вук Драшковић:
Под маском „легалizam”*

► *Веља Илић:
Влада није
испунила обећања*

► *Док њси лају каравани њролазе*

ЋИЊЋИЋ КРЕЋЕ

"Ово је крајње дилетантска, издајничка и најгора власт коју је Србија икада имала. Замислите да је нама пало на памет да заводимо оволике порезе, дижемо цене, покупуљемо струју. Марка девалвира, јер оно што сте прошле године у августу могли да купите за педесет, данас не можете ни за сто марака. Немаштина је већа него икада, али је можда Србија кроз ово морала да прође и схвати да има горег него што је било до октобра прошле године", износи Војислав Шешељ свој критички став, без својственог му хумора са скупштинских говорница и малог екрана.

Да кренемо од најновијих збивања, и овог дуванског ланца где се директно оптужује премијер Ђинђић?

– Ђинђић је до гуше умешан, али то је тек прва афера о њему која је изашла у јавност. Мислим да иза тога стоје Американци, који су решили да офирају читав тај ланац, јер су им досадили и Мило Ђукановић и Зоран Ђинђић. Они своје квислиншке

кадрове третирају као тоалет пашир и сад би, да их отпишу. Рола се одмотава, и Ђинђић је ту "одгледао своје".

Уз ову аферу, ве-
зу-

је се и серија неких злочина?

– Док смо још били у Влади Србије издата је потерница за Станком Суботићем, због умешаности у убиство Радомира Стојчића Баџе. Али, тада се врло дискретно поступало, није се одмах, на основу претпоставки и сумњи, организовала конференција за штампу. Само када сам био сигуран, као у случају Аркановог убиства рецимо, излазио сам са именима, помињао Ђанду, Сколета, и Андрију Драшковића који је још у затвору.

Видимо да је опет, после текста у Националу, пала крв, и "обрачуне" тек можемо очекивати. Душан Михајловић, као што видите, не може да открије ни отмицу Милорада Мишковића, иако је јавно себи поставио рок, да ће, уколико то не утврди, дати оставку. Сви су рокови прошли, али њему не пада на памет ни да подноси оставку ни да приводи злочинце, јер је Влада-Јапанац организатор те отмице, кум браће Бургија, а они су недавно од Ђинђића "промовисани" у службенике Савезног МУП-а. Један од главних Ђинђићевих људи у Београду, данас је и Владимир Поповић Беба, а његова "специјалност" су нафта и дрога.

Поново се актуелизује има Јовише Станишића?

– Он је годинама био у пријатељским односима са Ђинђићем, чак су и на славе један другом одлазили, тако да је он помогао Ђинђићу у петооктобарском пучу. Познате су ми и друге њихове мутљавине, попут оне из 1996. и 1997. године, да Милошевића "приморају" на оставку, а да на његово место, као близак пријатељ Станишића и Ђинђића, дође Милорад Вучелић.

У неким недељницима је освануло да овом афером Хрватска води рат против Србије?

– То је објавио Телеграф који је у потпуности под Ђинђићевом контролом, тако да се у њему лансирају измишљотине како би се заштитио. Под Ђинђићевом контролом однедавно се нашао и Сведок, додуше у нешто умеренијем обиму.

"Загустило" је нешто и око Поштанске штедионице?

– Ђинђић покушава да је преотме, да је преузму његови људи јер она да-

НА ПРЕДУЗЕЋА

нас функционише боље од свих наших банака. Ту се врти велики новац, државни, пензије, па хоће да је узме под своје. Инструментализовао је Кљајевића, председника Привредног суда у Београду, Батићевог човека који је до гуше умешан у ову аферу око Галенике. Намера им је да отворе стечајни поступак кроз неку наводну "предликвидацију", да би реструктурирали ствари и поставили своје људе, чему се Динкић супротставио.

Кад говоримо о том "окружењу", како је Белић овде "вакрасао"?

– Па, на власт су дошли криминалци. Белић је најпре у Русији извршавао америчке налоге. Био је сарадник Анатолија Чубајса који је упропастио Русију, јер Американцима није био циљ да се руска привреда обнови, већ дотуче. Као и цела "досовска" влада, и он је амерички човек. Они су се уздали у Американце, и "гађали" неким високим цифрама. Стигла је нека ситна црквица, али у суштини нема ништа од тога, јер су нам прво разорили ЕПС, а потом дали да се у Бугарској купи струја која је седам пута скупља од наше. Одмах после рата, на светог Николу, производили смо 130 милиона киловата дневно, а они су зимом држали народ у мраку и нису "пуштали" ни 80 милиона киловата. Они су "банули" на власт и њих не интересује како ће бити народу. Циљ им је да "уштину" неку провизију, да се домогну каквог профита који ће стрпати у џеп.

Видите шта се дешава са "Заставом", коју смо и ми могли да оставимо на цедилу, али смо за њу обезбедили 3 милиона динара. Погледајте шта се дешава са Бором, Мајданпеком, Сартидом. Влаховић је већ најавио да ће неке фабрике бити продате за један долар. Тако ће нека немачка фирма проформе узети нашу фабрику за долар да би се покренула производња, али нигде не пише колико ће онај који "изручи" фирму ставити у свој џеп. Најгори муљ дигао се са површине реке која се зове Србија, и једном ће тај муљ да се врати на дно, али тешко нама док то дочекамо.

Чедомир Јовановић доста интригира јавност, нарочито женску?

– Не знам шта жене у њему могу да виде. Вечити студент и најгори ђак у

средњој економској школи у Земуну, који је четврти разред "прошао" доволним. Жена тражи јаког мушкарца а не наркомана, који је већ ушао у мафијашке кругове, повезао се са извесним Драгољубом Марковићем који му је и тркачког коња поклатио. Чедо данас иде с десет телохранитеља, мења ципове, изазива саобраћајне удесе, и чуда чини по граду. Не знам кога он успева да заинтригира, него то му ова досовска штампа лансира, не би ли му створила какав имиџ.

Кад смо већ код тих досовских медија, Владан Батић је недавно преотео "Палму", а савезни министар за телекомуникације, Борис Тадић, укида све телевизије које су никле после 5. октобра. Да смо ми то урадили, било би гужве на све стране. Да смо ми увели порез на штампу од 20 одсто, то би стигло до Уједињених нација, и Савета безбедности. Имали сте режимске и опозиционе, на клоњене овима или онима, али никада нисте имали овако једнообразне медије. На њиховом

челу данас стоји Орлић, човек који је комплетан идиот, али употребљив за прљаве ствари. Као у овом случају против Вука Обрадовића. Ко-

ја ће часна жена изаћи у јавност са тим што јој је мушкарац понудио љубав, и шта је поново тражила са њим ако јој је то удварање сметало.

Кажете да је Обрадовић ударио у "осињак", шта очекујете у понедељак?

– Обрадовић је ишчачкао неке афере око Галенике, да Панић никада није уложио оно што је уговор предвиђао и дигла се повика, јер је Панић подмитио неколицину њих, између осталих и Батићу у чијој странци је почасни председник и који му је адвокат. Не смета Батићу, чија се странка зове "демохришћанска", да му почасни председник буде припадник Мунове секте "сајентолога". Мислим да ће у понедељак то бити дуга и интересентна расправа, и колико чујем, Ђинђић планира укидање телевизијског преноса, а ми ћемо покушати да се изборимо за директан пренос. Видећемо шта ће бити.

Да се вратимо Српској радикалној странци, било је неких компромитијућих тврдњи о вама у неким недељним листовима?

– Владан Батић, Александар Стефановић и Горан Весић инструментализовали су Панића да лаже за њихов рачун. Панић је једно време био шеф обезбеђења Српске радикалне странке, али од 1997. године, када је избила она афера са Муњизом, он у странци нема никакву функцију. До тада је био и члан Отаџбинске управе, али пошто је компромитовао странку морао је да поднесе оставку. Тај "инцидент" догодио се уочи избора и нанео нам је пуно штете, али Панић је нама био сумњив одраније.

Негде 1993. године догодило се убиство пред кафићем Арханк, где су Па-

нић и његови пајташи пребили на смрт човека, који је после десет дана умро. А Панић је остао на слободи. Чудно ми је било и када сам ја био у затвору, јер је моја жена ретко добијала дозволе, Тома Николић успео је само једном да ме посети, а Панић, нити га зовем, нити ми треба, долази кад хоће. Већ тада ми је падало на памет да је то човек ДБ-а, па смо га држали на дистанци. Одмах после септембарских избора он и његов отац, који је био наш посланик у прошлом мандату, учланили су се у Батићеву странку, и његов отац је сада председник Општинског одбора "Звездара". Почео сам Панића јавно да прозивам кад сам сазнао да се са неким Лимуном, вођом сурчинског клана, налази у Батићевој банди која кује план да Милошевића за 5 милиона марака испоручи Американцима. Е, онда ДОС преко Панића почиње да лансира измишљотине.

Помиње се цифра од 30-50 милиона марака коју сте зарадили на нафти?

– То су будалаштине, прешли су се јер је то огромна сума. Да су измисли-

Какав је то конкурс био за неку вашу женидоу?

– Била је то шала која је попримила несагледиве размере. Песникња Дубравка Родић која је радила интервју са мном још '91 године, питала ме је што нисам ожењен и предложила да расписне конкурс. Тако да се јавило 1500 жена.

Чиме објашњавате тај одзив?

– Тиме што сам лепши од Чедо Јовановића, неупоредиво паметнији и образованији од Чедо Јовановића, јачи, мужевнији и способнији.

ли 50 до сто хиљада марака било би теже негирати. Проналазили су они мени и љубавнице, али не и то да сам било којој дао стан. Панић је прозивао неколико наших чланица, удатих жена, што је била потпуна бесмислица. Наташа Вујић је била шеф кабинета у Влади Србије, а њен отац потпредседник Српске радикалне странке и народни посланик Републике Српске Крајине. Дошао је у Србију као избеглица и нашли смо му празан стан у Земуну где се уселио са породицом, а Наташа је увелико већ удата и живела са мужем и дететом у другом стану. Затим, Јасна Олујић, рецимо, дошла је до стана на основу неког уговора о доживотном издржавању, тако да је наследила стан од те бабе, на општини Нови Београд. Трећи стан који се помиње је онај који је Милица Грбић, припадница и члан обезбеђења наше странке, сама

пронашла и општина је то легализовала.

Да ли је тачно да сте изборе 1997. године продали Лилићу за 12 милиона марака?

– Како сам могао да продам изборе кад сам непрекидно тврдио да сам их добио. Можда је једино Српска радикална странка требало тада да изађе на улице, и прави дар-мар по Србији. Али, ви се сећате да је у то време Гелбард дошао у Београд и наложио Милошевићу да су "против Шешела сва средства дозвољена". Чак је јавно изговорио: "Шешел је мрак, мора се по сваку цену спречити његов избор". Кад ми је Милутиновић био противкандидат, опет су фалсификовали изборе. Објавили смо тада четрнаест бројева "Велике Србије", где смо то документовали. Између осталог, имали смо и једну видео касету снимљену на Косову, јер смо из Србије тамо послали 2000 контролора, који су били малтретиранци, бијени и привођени од полиције.

Одакле онда те поторне лажи?

– ДОС је бесан што не може српским радикалима да накачи никакав криминал и злоупотребу, немоћни су јер не могу да нам "подметну" никакву проневеру, а ми њих "проваљујемо" као малу децу.

Кад смо већ код злоупотреба, можете ли се у цифрама изјаснити колико износи ваше приватно богатство?

– Ја нисам сиромашан, али дворце и палате немам. Све што сам стекао било је 1989. године на турнејама по Америци, Канади и Западној Европи, где сам држао предавања. Многи су ме питали колико сам тада зарадио и никоме, пошто је било толиког интересовања, нисам рекао исту бројку. Војвода

Бујић је помињао 250.000 долара, Кергес 750.000, а неки су ишли на милион. Зато ћу их оставити да нагађају до миле воље, и додати само то да сам од тих пара чак три године издржавао Српску радикалну странку. Не волим помодарство и немам одела од три хиљаде марака. Марка мојих одела је 1. мај – Пирот, и на руци ми је најједноставнији сат, онај који сам носио пре четрнаест година.

Прича се да сте 5. октобра организовали неку групу да крене на демонстранте?

– Нажалост, ми нисмо имали радикалског министра у полицији, и вероватно бисмо покушали нешто да учинимо да смо ту имали неких ингеренција. Друго, та наша коалиција са социјалистима је пукла још пре 24. септембра. Односи су били затегнути јер смо покренули иницијативу за смену Влајка Стојиљковића и измену неких закона у Републичкој скупштини. Они потенцирају онај сукоб после 5. октобра, када је пред Скупштином на мене наспрула руља. А тада уопште никакве полиције није било, осим обезбеђења из наше странке, и момак је пуцао увис, да би устукнули.

Пуно говорите, да ли се плашите за свој живот?

– Немам претњи и телефонских позива, јер претње иду онима које желе да заплаше. Али, поуздано знам да Ђинђић, Батић и Душан Михајловић разматрају варијанту како да ме ликвидирају, а они кад планирају то раде без најаве. Сетите се злочина на Ибарској магистрала. Када се то догодило, одмах сам себи поставио питање коме је било у интересу да убије Драшковића. То апсолутно није ишло на руку Милошевићу, већ Американцима и Ђинђићу. Ко је био у интересу будвански атентат? Опег Ђинђићу, који данас шпигује људе на које истрага указује да су у то умешани. Не тврдим да су Легија и Френки виновници тог злочина, али је очигледно да су под Ђинђићевом заштитом.

Што се тиче убиства Кларе Мандић, такође ми је врло сумњиво. Фантастично звучи да је то злочин из користољубља. Врло је симптоматично што су уништена и спаљивана документа. Што би убица спаљивао стан кад тиме не може да уништи трагове убиства, и том паљевином само је убрзао откривање које би, с обзиром да је живела сама, потрајало неколико дана. Друго, Клара је била добронамерна жена, али је много знала. Скренуо бих пажњу на њене "добре везе" са људима из овог режима, а не Караџића и претходне власти. Јер, она је била у блиским везама и са Душаном Михајловићем, више пута путовала је са њим у Израел.

Жена Зорана Живковића је секретар за законодавство Србије, па није чудо ишло нам се ипак лудачки закони кроје. А Живковић је завршио неку дошесту школу у Тејову, "дописивао" се са школом па му послали диплому, и данас је министар унутрашњих послова без Правног факултета и икаквог појма о праву.

На крају, мислим да је доста знала о умешаности људи из садашње власти у аферу Дафимент банке. Главне ствари из полицијских досијеа су "склоњене", неких 9.000 страна, јер врве компромитујућим чињеницама о данашњим лидерима ДОС-а.

Шта мислите о Милошевићевом изручењу Хагу?

– Мислим да би га ДОС радије убио у затвору, и њихови потези иду у том правцу. Милошевић је остављен без икакве лекарске неге, и претпостављам да му уместо лекова дају таблете са "плацебо" ефектом, које садрже брашно и аспириин. Више од његове испоруке, или суђења у Београду, њима одговара да он умре у затвору.

Сада после избора, како гледате на бу-

дуност Србије и Црне Горе?

– Американци врше притисак да се формира коалиција Ђукановић–Предраг Булатовић, и није немогуће да заиста до тога и дође. Још им се не жури са отцепљењем Црне Горе, јер би да искористе Савезну Републику Југославију за уставне промене. Да се Војводица и Косово претворе у федералне јединице, и омогући аутономни статус за три општине на југу Србије и Санџак, па тек онда да дође до распада Југославије и неких њихових нових калкулација.

Медији кажу да рејтинг ваше странке опада?

– Ви можете осетити да рејтинг радикала у народу расте, али чињеница је да много брже него што расте наша, пада популарност ДОС-а. Батић је смислио да се од оних који су избачени из странке или који никада нису били наши чланови, "одглуми" Отаџбински конгрес, како би се преотела странка. Репризира се ситуација коју смо имали у Црној Гори, када су нам, крајем 1995. године, преузели странку. Избацили су свих осам наших посланика, колико их је било у црногорској скупштини, и довели полицијске доушнике. Зато смо преригистровали странку која тамо сада носи моје име, јер неће ваљда и име да ми преотму.

"ЛЕГАЛИЗАМ"

Како је почео да опада "енџуџизам" грађана Србије према новој власти, лидер Српског покрета обнове поново је кренуо са освајањем популарности. Промоцијом своје најновије књиге и скујом на Равној Гори, после октобарских "лумџерајки" и Вуковог политичког "испосништџа" ово је његово прво испуштње у јавности. О (не)џриликама у Србији, испражњом испуштњу и законодавству под новом номенклаџуром власти, лидер опозиционе сџранке у Србији каже:

– О злочину на Ибарској магистрали више се причало за време Милошевића него данас када је иза решетака. Не објављују фотографије возача "камиона убице", као ни фотографије возача белог комбија, нити покрећу истрагу против "боса" тих "специјалних јединица". Зашто је Михаљ Кертеc на слободи, кад постоји брдо доказа да је био неприкосновена карика у том ланцу смрти. Лично он фалсификовао је документацију о власништву над камионом, ангадџирајући чџњенице и користећи потписе два мртџа човека, Десџмира Продановића и Петра Рајића, о чему постоје изјаве сведока, између осталих и Кертеcовог кума.

Затим, Андрија Милутиновић који је као окружни тужилац те Кертеcове "монтаже" проглашавао оригиналима, а налазе експерата који потврђују да се ради о фалсификату држао закључане у фиоци. Закон за то дело предвиђа смртну казну, а Андрија Милутиновић није ни обухваћен истрагом. Коначно, Радомир Марковић, за кога постоје докази о десетинама злочина у Србији,

све да је и лично хтео није то могао да уради без налога с највишег државног места, али, с обзиром да су му претходно дали довољно времена, не биме изненадило да се већ сутра нађе на слободи. Позивање појединих представника власти на "легалџзам" како би Милошевићу дали мало "одушка" да затрпа трагове својих недела, били су такође најобичнија подвала грађанима Србије. Сад о џто неће моћи да му суде ни због грађевинске дозволе.

Такозвани легалисти читавих шест

Поред споменџка и цркџе Дражџи Михаљовићу на Равној Гори, недавно је завршен и Меморијални центар који је добио "Борбину" награду за архџтектџуру. Али, џа чџњеница да је једна угледна и пресџјжња награда додељена Сџасоју Крунићу, прџћуштана је од медија демократџске власти. Али, није далеко дан када ће се сџицидеџи због џога, и прџд камерама говориџи како су хџтели да џишу али их је сџречџо овај или онај.

Масовно се говори о утицају, уплџву Данице на политичку сцену?

– Даница је мени све у живоштџу. На моје политичке одлуке увек је утицала у одређеној мери, много више него џишо мислише, и много мање него џишо је џо нормално. Такав благоштџворан утицај имала је и на моју литератџуру, и нема ниједне сџранице, од "Ножа", "Молиштџве", "Ноћи џенерала", да је прво њој нисам прочџтао.

месеци јурили су доказе – да ли је Мира Марковић села за компјутер па све са потписом и печатом у пет примерка наложила Радету Марковићу злочин на Ибарској магистрали, убиство Славка Ђурувије, Стамболића. Њима је на слободи шеф београдске полиције Бранко Ђурић, који се тог 3. октобра, појављује на месту злочина одмах после масакра. Није му пало на памет да нареди блокаду пута како би се ухватио возач камиона јер је, каже у судници, мислио да се возач крије испод камиона.

ПОД МАСКОМ

Тобоже у име легализма траже да се формирају некакве комисије за истину које ће да утврђују да је на хиљаде људи изгубило животе у Босни и Херцеговини, да ли су постојали ратни злочини и етничка чишћења, да ли је нестало Стамболић, дакле оно што зна и мало дете у Србији. А једино што би те њихове комисије требало да ураде је да од садашње ТВ бастиље извуку све филмске и друге записе и онемо шта је ко радио и где је био од '91 наовамо. Зато што се у Србији, нарочито Београду, како је својевремено приметио Милош Црњански, све брзо заборава "направио" сам књигу "Подсећања".

Као некадашњи новинар, шта мислите о медијима данас?

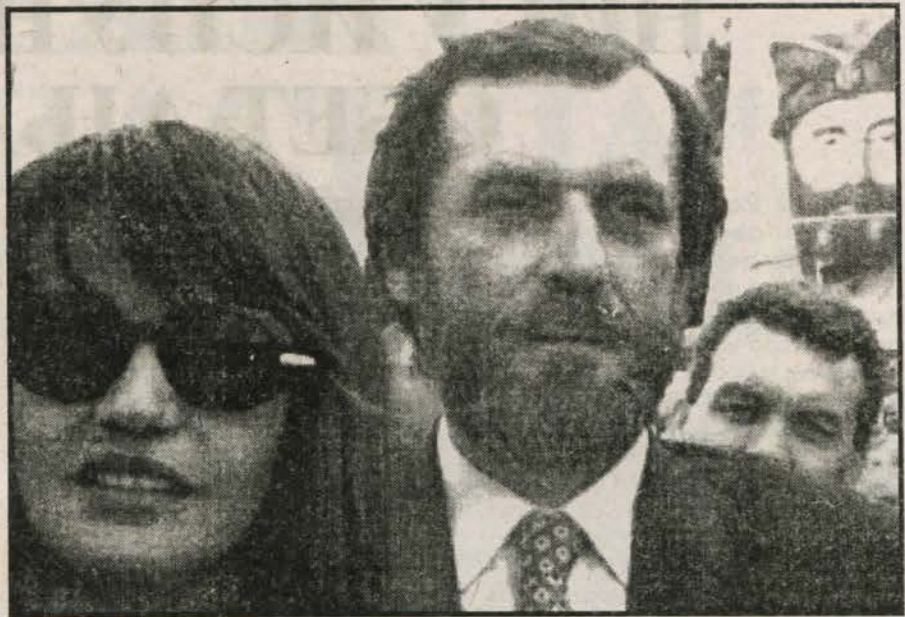
– Уз све ризике раније је било могуће емитовати антирежимске програме, јер је било пуно опозиционих медија. Част изузецима, појединим ауторима, али данас једни другима личе као јаје јајету. Што се нас тиче, анатемисани смо сада као што смо били за време Милошевића, али ма колико прогоњена била истина она је, како је давно приметио Толстој, попут сунчевог зрака и никада не може бити уништена. Можете руком да га прекривате, затрпавате бетоном, челиком, али он се изнова појављује на површину.

Да ли су вас позивали на новом РТС-у као књижевника, лидера велике странке?

– Није проблем што нису позивали мене, већ што између новина не постоје разлике, прочитате једне – ишчитали сте све, све су режимске као у СССР-у пре Горбачова. До јуче су били у служби Милошевића, а данас износе хвалоспеве на рачун нове власти и имају функцију "скривача".

Последњих месеци кулминирао је притисак на стандард грађана. Шта је с предизборним обећањима?

– Нова власт је веома милосрдна, јер постоје два добра, ваздух и светлост који нису обухваћени глобама, определили су се да скидају кожу народу и управо то чине. Не знам да ли је неко из армије 1.700.000 незапослених "можда" добио посао, али знам да је главна привредна грана пропала. Цене расту, плате падају, а бирократија у власти и дипломатији се множи. У Србији се данас ништа не гради, осим што је реконструисана сала "Инерконтинентала" и других луксузних хотела, где се

смењују и причају да ће им неко нешто уделити.

У Србији данас, по њиховим тврдњама, нема избора – или они или бивши режим, а то је избор између стрељања и вешања.

До сада смо имали "само" неефикасност међународне заједнице, а сада неке "пунктове" и "царине"?

– Међународна заједница је схватила да је у питању наставак политике ситних и крупних подвала, некаквог шверцовања. Они штите Милошевићеве главешине, с њима се грле, љубе и воде љубав, а своју принципјелност искаљују на обдаништима. Важније им је ко је управник школе него генерал армије. И док се на југу Србије терористи проглашавају за фактор мира и цвета једна аутономна држава, национални тумор, који је поново метастазирао у Београду, на нишану је држао Црну Гору. Цео државни апарат упрегао се у пропаганду против Црне Горе одакле нам никада у историји није стигло ниједно зло. То је наставак Милошевићеве политике, с тим што је опа-

снији јер је замаскиран у селотејпе, легализам и демократију.

С обзиром на недавне изборе у Црној Гори, какву будућност видите?

– По историјској судбини, заједничкој прошлости, истим митовима, вери и језику, Србија и Црна Гора су упућене на заједничку будућност, без обзира на форму државне заједнице. Али, због наставка Милошевићеве политике централизације, врло брзо суочићемо се са сличним проблемима унутар саме Србије.

Што се тиче избора код нас. Кошћуница их је већ најавио и, колико се сећам, дата је јавна реч да ће у року од годину дана бити поновљени локални избори. Републички се намећу сами по себи, а што се тиче председничких, није ми јасно зашто нису одржани у децембру прошле године. Иако данас немамо председника, Србија овако гладна и опустошена не може да излази сваких три месеца на изборе, тако да морају бити одржани у једном пакету, а видећемо ускоро и када ће то бити.

Говорило се доста о отварању полицијских досијеа, то питање је последњих месеци пало у заборав?

– *Кад је реч не само о досијеима, Радомир Марковић је 5. октобра од "легалиста" добио неколико месеци да уништи трагове многих злочина, па ме не би изненадило да га ускоро и пусти из затвора. А они који су му то "поклонили", мораће једног дана да објасне грађанима Србије зашто су то учинили.*

ФУНКЦИОНЕРИ И ВЛАДА НИСУ ИСПУНИЛИ ОБЕЋАЊА

Потомак Равногораца, са типичном балканском симптоматологијом, тврди да је прави српски домаћин, патријархалац и човек из народа. Зато Чачани кажу да гаји слуша за свачију муку, понајвише ону сељачку. Разуме тај зној јер је у младости волео да завири у комшијски казан, проћаска са сељанима о роду, под језиком осети шљиву шумадијску. Из тих дана у родној Атиници повукао је и надимак "ламбек". С обзиром да је остао без функције, кога види као свог противкандидата на председничким изборима, Веља Илић каже:

– Обратите пажњу на оне што дефиљују РТС-ом и све ће вам бити јасно. Немате шансу да оданде проговорите јер све је "забрљено" и "резервисано". Али, ја сам навикао да побеђујем и без медијске наклоности, тако да ми ово што се догађа није новина.

Када смо већ код медија, неки чим су се устолничили постали су "недодирљиви" за све "испод" Пинка и РТС-а?

– Увек сам налазио времена за новинаре и никада их нисам реплицирао, нисам се тужакао иако су писали да сам дете првоборца и окорели комуниста.

Зли језици му приписују како је нехајан, па и алкав у облачењу. Довољно је, кажу, да када се појави у Скупиштини погледају у његово одело. На њему виде ишта је до-ручковао.

Износили су гнусне неистине, али мени је јасно да новина мора да се продаје.

Кажете да су вас овим пореским законом "засекли"?

– Када сам дошао на чело општине, повраћај средстава од пореза на промет је био 24 одсто. Идуће године "пао" је на 18, па 14, а прошле је износио 11 одсто. Ево, сад нам је ДОС то "пресекао" на 7 посто, да би неким повећали. Опет се ту ишло по подобности и послушности. Ми радимо, и хоћемо да будемо најбољи, а они нам све више узимају, тако је да опет на снази она олињала комунистичка крилатица о раду и радију. Ђинђић

нас је "орезао", више него бивша власт, али је зато повећао Нишу 4 одсто, а знамо зашто. Премијер и министри треба да схвате да нису страначки функционери, да отимају од других и дају тамо где су њихови директори и председници општина. То ће им се обити о главу, јер је исто радио и СПО, па видимо како је завршио.

Многи из бивше власти и данас су на својим функцијама. О чему је реч?

– Догађају се смешне ствари. Рецимо, директор цементаре "Поповац", челни функционер СПС-а, који је већ дуже времена под лупом закона и против кога се прикупљају оптужбе, учлани се у Социјалдемократију, тако је сада у ДОС-у и, наравно, даље на функцији. Председник општине у Чачку, кога сам два пута побеђивао, ушао је у ДОС преко ПДФ-а. Догађају се ствари о којима нисмо сањали, да неки корумпирани типови, уз помоћ минорних странака, преко ноћи стају под кишобран ДОС-а, и то компромитује нас ортодоксне опозиционаре. Неки који су до јуче били добри Брозови ђаци, долазе и доводе нам читаве екипе оних којих смо једва успева-ли да се ослободимо. У наше редове су стали они који су до последњег дана бранили режим, а сада су се само престројили и пресвукли. То је жалосно, али истинито.

У једном тренутку нашли сте уточиште у Црној Гори, блиски сте са Милом. Шта мислите о односу Србије и Црне Горе?

– Црногорци и ми прокоцкали смо

једно златно време, почели смо да се бавимо собом уместо да се окренемо свету и кажемо – "ово су биле промене, сада ћемо да кренемо пуном паром". Шпекулисали смо тиме ко је кога насамарио, и после еуфорија које су заталасале земљином куглом, свој месеци месец прокоцкали.

По повратку из Вашингтона Ђинђић је "обнародовао" да Србија не испуњава услове за помоћ Међународног монетарног фонда. Сада, када је Милошевић иза решетака, шта је то што Србија треба још да уради?

– Кад то чујем најужим се. Не може Србија да их "испуни", том логиком се "оперисало" за време Милошевића. Ми смо као грађани испунили и више него што смо били дужни. Ако неко није испунио то је Влада. Грађани су се изјаснили за промене, поштење, демократију. Влада и њени функционери нису испунили обећања.

Цуреље су гласине да сте човек ДБ-а, неки с тим повезују ваш тријумф 5. октобра?

– Кад противници немају заштита да се "ухвате", прикаче вам да радите за ДБ. Тачно је да сам имао пуно пријатеља, часних и поштених у војци и полицији. ДБ је једна анатемизована скраћеница, због педесетогодишњег система и "Слобизма", али камо среће да сви ради-мо за државну безбедност, значи да бринемо за нашу државу.

Замерају вам да сте нехајни, неуредни у одевању?

– То само злобници говоре, многе анкете и госпође су то демантовале.

ПРАВИ СЕ "ДИНАСТИЈА" У НАСТАВЦИМА

Жена која је одавно схватила формулу успеха, бранећи начела партије с којом је многе благодети осетила, останком у СПС-у данас, демантује метафору о политици и најстаријем занату.

— Поједини су се нагло разболели 5. октобра, неки нашли друго политичко хлебљење, тако да се моја партија сада ослобађа свих оних који нису требали бити у њој. Иначе подела између меких и тврдих струја о којима се масовно говорило, нема, али се понавља српска драма када је султан тражио главу једног Србина, војда Карађорђа, и мислим да се ова сада даје за шаку долара.

Кажете да садашња власт прави исте грешке које сте и ви чинили?

— Наши медији изгледали су страшно, а ови видим нису нимало бољи, тако да смо ми социјалисти прекинули сарадњу са БК, рецимо, јер су нама поданички служили, а још веће слуганство показују сада. Ми никада нисмо прихватили амандмане опозиције, иако је било разлога, а то исто ради и садашња власт.

Шешел их је назвао неокомунистима и та квалификација вероватно није далеко од истине, с обзиром да је мно-

го њих прошло школу Савеза комуниста, попут Човића који је до 1997. обожавао председника Милошевића и био његов најближи сарадник. Познато је шта се све догађа у ДОС-у и то је расположење које их прати од старта. Огледа се у оној изјави Чанка у којој каже да је три месеца седео на руци да би му утрнула, па тек онда заокружио Кошгунуцу.

Позната су њихова неслагања око многих државних и националних питања, а када се пакет нових пореских закона преточи у живот, с почетком социјалних немира распући ће се и њихова крхка коалиција. Чињеница је да су грађани изгубили поверење у нас, али су од нове власти очекивали не само нове физиономије

на телевизији, већ и другачији и бољи живот.

Ђинђић је казао да након републичких избора нећемо више имати проблеме на југу Србије, а свима је јасно шта се тамо догађа. Од свих предизборних обећања да ће нас грејати сунце и да ће нам бити топло у сваком погледу, истрајали су, уверили смо се, само у једном.

Мислите у "истеривању правде"?

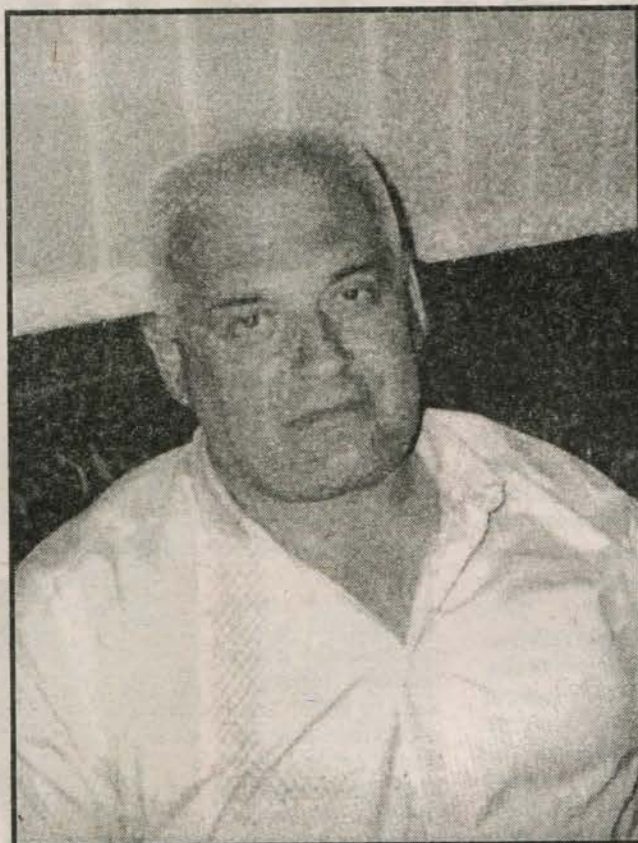
— Да, и кад је реч о Милошевићу, познато је да нема никаквих елемената кривице, већ се ради о искључивом политичком притиску, како би се изашло у сусрет налогодавцима и њиховој динамици захтева. Зато серијски производе истраге и праве династију у наставцима.

Председник Милошевић је експониран као ригидан, али људи који га најнејосредније познају знају да он уме најдуховитије да ишприча виц, и најлепше да зајева. Заједно са господином Човићем често је певao „Текла река Лейеница“.

НИКО СЕ НИЈЕ КОМАДА ВЛАСТИ

Најплаћеније југословенско перо, чија је каријера роширала од директорских и министарских позиција до бироа запошљавања, као медијски саветник Војислава Коштунице, "заледио" је "илајваз" на одређено време. "Ниједна власт не примењује оно што је обећавала и ниједна опозиција не мисли да примени што данас говори", каже врху позналац српске политичке сцене, Александар Тијанић. Преносимо део интервјуа из црногорског "Истиока", као његов одговор на пошезе власти у Србији која на грађане делује попут адреналина.

Како коментаришете досадашњи "учинак" Владе?

— Па постоји ова Савезна која се труди да одржи какву такву федерацију, и Републичка која покушава да направи озбиљан посао користећи при томе средства и људе који нису баш најозбиљнији. Ђинђић и његови следбеници појављују се као аутори једног крупног реза који је морао бити одложен барем на годину дана. Али, ниједна власт не примењује оно што је обећавала, и свако ко је очекивао да ће последице Милошевићеве погубне владавине проћи безболно, лакомислен је и поново глуп.

Када је народ заокруживао Коштуницу, није се очекивало да ће Ђинђић водити главну реч. Дали су грађани преварени?

— Никада се ниједан човек са мање подршке није дочепао већег комада власти, него Зоран Ђинђић. Човек који је практично био мртавац унутар јавног мњења појавио се као неприкосновени у Србији. А што му је то олако пошло за руком не говори о његовим слабостима већ способностима, сведело се то мени или не. Чињеница је, пак, да су ови избори фалсификат и да не одражавају вољу политичког тела Србије. Они су представљали врсту народног бунта, зато мислим да ће тек следећи избори бити прави. Иако сада унутар ДОС-а има оних који се плаше, и ових који се не боје да се поново одмере пред бирачким телом, све што је битно за српску и југословенску политичку сцену одиграће се до јесени.

Неки из ДОС-а "пребукирани" су функцијама, уносним радним местима, увелико већ чашавају и своје најближе?

— Злоупотребе као хроничне српске болести има и данас. Али онај ко буде мање "експлоатисао" своју привремену власт, имаће на следећим изборима бољу стартну позицију, јер ће странке бити поређане као за трку формуле 1. Мислим да Коштуница, насупрот свом националном убеђењу, није Србин јер воли новац, не злоупотребљава положај и није се променио од доласка на власт.

Шта мислите о монополу власти ДС-а, нарочито неких њихових појединаца, рецимо Чедо Јовановића?

— Све што је ДС отео од власти ужасно је привремено, проблем је само што они нису свесни те чињенице и понашају се као да ће њихова владавина трајати дуже од Милошевићеве. Док се не одмери реална снага власти унутар српског бирачког тела, докле ће неки себе видети као диносаурусе, а у ствари само су мишеви са хормоналним поремећајем.

Што се тиче Чедо, који је био мој новинар када сам био директор ТВ Политике, гледам на њега као на врсту кућног љубимца ДОС-а. Паметан је и драг дечко, а то што ће да пропадне није он крив, већ онај ко му је дозволио да се вози са три ципа, да га прати осам телохранитеља, да језди Титовом јахтом по Дунаву, да често "навраћа" до сурчинског аеродрома и да се бави "осталим" пословима који нису у опи-

ДОЧЕПАО ВЕЋЕГ ОД БИНЊИЋА

су његовог радног места. Мислим да Бинђић није свестан коју ће драму тај човек, кога ће брзо да потроши у оваквим политичким околностима, ускоро имати са самим собом.

Иако не постоји више Закон о информисању, у медијима се готово ништа није променило?

— Медији су пропустили велику прилику да се у октобарском преврату изборе за своју слободу у односу на ДОС и све његове струје, и то неповратно. Пред предстојећи политички дерби сви ће бити сврстани у два фронта, и они који одлучују о српским медијима већ размишљају на коју ће страну прести своју војску, и то представља њихову даљу инструментализацију.

Није ли новим пореским законом на снази ново гушење медија?

— Хрвата има два пута мање од Срба, а тираж њихових недељних новина је два пута већи. То значи да Срби не представљају градско становништво, да је просечан грађанин полуписмен, и са телевизије, екрана, очекује знање, тако да нема навику да чита новину, нарочито не недељнике где су сложенији текстови и захтевају више разумевања. Тренутно имамо медије о којим се стара држава, али то неће бити задуго, и оне које финансира иностранство, такође не довека. Једни и други су у кризи са неизвесним перспективама, тако да 2002. предвиђам као годину колапса медија, кад ће многи бити угашени.

С обзиром да нема опозиције, шта мислите о државним, рецимо РТС-у?

— Ако РТС одговара држави, онда ће њен уредник бити Бинђић, а ако ће да служи публици, на њеном челу ће стајати професионалац од угледа и интегритета. Ако ме питате да ли се од 6. октобра нешто променило на РТС-у, мислим да јесте, само не у квалитету, и с тим бих о медијима завршио.

Кадали сте у једном интервјуу да Бинђића не интересу ни Србија, ни Црна Гора, већ само његов пројекат. О чему је,

заправо, реч?

— Доста тога сам изрекао о њему, и не бих да коментаришем Бинђића, јер би се на овом месту где сам, моје оцене о раду премијера другачије схватале него када сам то изговарао у своје име. То што сам рекао памти се и знам шта ћу поново рећи ако будем узео оловку.

Зашто у Србији више не постоји Министарство информисања?

— Постоји "прес биро" на чијем је челу један од најповерљивијих Бинђићевих људи, иначе Црногорац, Владимир Поповић - Беба, данас истакнута личност београдског миљеа, најбољи пријатељ Милорада Вучелића и Милана Бека. У просторијама српске Владе он данас одлучује не само о српским медијима, већ представља једног од

најмоћнијих људи новог режима. Тај господин је "министарство", и само један у низу Црногораца у врху српског јавног мњења.

Када говоримо о изборима у Црној Гори, у Србији је победио Коштуница?

— Мислим да је Коштуница победио и у Црној Гори, када се узме у обзир да је на ове изборе изашло 10-20 одсто оних који никада нису излазили. Тајна је шта их је повело да гласају, да ли жеља да одвоје Црну Гору, воља да задрже федерацију, или "ефекат" Коштунице.

Какве су вам прогнозе по питању будућег устројства Србије и Црне Горе?

— Милошевић је тестаментом оставио да све што има шав мора да пукне. Од Косова и јужне Србије до Црне Горе и Војводине. Када се то догоди пући ће шав између Санцака и Црне Горе,

северне и централне Црне Горе, Бара-Улциња и северне Црне Горе. То нам је у аманет или проклетство оставио Милошевић. Сам референдум неће донети ништа ново, јер унутар православне нације Мило нема већину. До одвајања Црне Горе може доћи гласовима муслимана и Албанаца, што јесте

противприродно али није противзаконито.

Писали сте о Ивану Стамболићу, "слободни медији" о томе још увек нису "прозборили", а није ни МУП?

– На властити ужас већ другог дана након његовог нестанка закључио сам да је он "само мало ниже" и тако насловио свој текст, што се показало тачним. Проблем Србије и Црне Горе је што, овде и тамо, постоји једна "сива зона" која је моћнија од власти, људи коју могу да дођу главе Кошћуници, Ђинђићу, Михајловићу и Павковићу. И званична власт има само две могућности, или да пактира са њима или започне обрачун, а то представља озбиљну форму грађанског рата. Дакле, битку са веома моћним ескадронима: смрти, богаћења, монопола и веома уносних трговачких трансакција. И ту није реч само о подземљу, већ о надземљу и политичким круговима који упошљавају ескадроне смрти.

Полицијски досијен још увек су под катанцем, зашто?

– Дуго их још нећемо видети, јер су многи "хероји" српске политичке сцене заправо кукавице, људи откупљени од сопствене савести, који су заменили истину за личну сигурност и савест за сопствени живот. Борба против кри-

минала је политичка одлука и води се с врха, а српско-црногорска врхушка мора да демонстрира да жели обрачун са њим.

Када говоримо о југу Србије, ствар је кренула с мртве тачке, на папиру?

– Морамо коначно признати да смо га изгубили у рату са Албанцима који су били помогнути НАТО алијансом. И не требамо се бавити илузијама, Срби су изгубили Косово јер нису желели да живе на њему, па лажу када кажу да га воле. У свим земљама где се налазе Албанци постоје и албанске мафије – Прагу, Будимпешту, Њујорку где је друга по снази. Опасност од албанске мафије постоји у Македонији која ће се убрзо и распасти, Косову и југу Србије.

Кажете да вас је Мира Марковић сматрала најбољим српским новинаром, и трудила на све начине да отупи оштрицу вашег пера. Да ли вам је нудила нешто конкретно, новац, мито?

– Врло мало знате о мени, то се нико у мом животу није усудио.

Да ли сте имали дуел с неком оштријом новинарком?

– Плашим се само моје жене, а не новинарки. Све оне преда мном губе оштрину.

– Све што је ДС ошело од властии ужасно је привремено, проблем је само што они нису свесни те чињенице и понашају се као да ће њихова владавина трајати дуже од Милошевићеве. Док се не одмери реална снага властии унутар српског бирачког шела, дошле ће неки себе видећи као диносаурус, а у ствари само су мишеви са хормоналним поремећајем.

Што се тиче Чече, који је био мој новинар када сам био директор ТВ Политике, гледам на њега као на врсту кућног љубимца ДОС-а. Паметан је и драг дечко, а што што ће да пројадне није он крив, већ онај ко му је дозволио да се вози са три цића, да га трајати осам шелохранишела, да језди Тишовом јахтом по Дунаву, да часио "навраћа" до сурчинског аеродрома и да се бави "осијалим" пословима који нису у опису његовог радног места. Мислим да Ђинђић није свесниан коју ће драму трај човек, кога ће брзо да пошроши у оваквим политичким околностима, ускоро имаћи са самим собом.

ДОС ЈЕ НАЈГОРИ

После 5. октобра, када се десило што што се десило, сви су помислили да је дошло коначно ново доба у Србији и да ће наш народ почети да живи као сав нормалан свет. Међутим, прошлех месец месеци показали су да не да је дошло до побољшања, него је 90% становништва доведено на животи испод сваког минимума.

Полувековна стравовлада је код људи оставила трауме, фрустрације, иако да ни данас нису расположени ни за какав разговор. Чак се на лицима огледа много веће разочарење него што се до дешавало пре 5. октобра. Тада је постојала бар нека нада, а сада само мрење са судбином.

Анкету коју смо покушали да спроводемо само је доказала да народ више нема шта да каже, али је и што можда добро, јер је још књаз Милош рекао да је најопасније када народ ћути.

У именују спровођења анкете наишла је финансијска полиција у саставу: два инспектора и седам полицајаца наоружаних до зуба, који су изгледа залућали, јер би им, можда, мешо било штамо где су терористички, а не међу мирним грађанима који покушавају само да преживе продајући на тржишним тезгама.

Драган Радуловић, интернационални шаховски велемајстор: Шест пута нам је горе него што нам је било пре доласка нове власти. Све се svelo на то да радимо за њих. Повећан је порез три до четири пута, издаци за штанд су такође повећани неколико пута, а што је најгоре, и када све платимо дођу и покупе нам робу без икаквог објашњења. Нико не може јасно шта треба да ради. Ако не смејемо да продајемо, нека нам забране, а не да нам узимају и новац и робу.

Сви смо ми били за промене, међутим, ово што се десило разочарало нас је и потпуно нас исцрпљује сва ова ситуација. Иначе, аполитичан сам, не припадам ниједној странци, само бих волео да коначно дође неко на власт ко би увео правила игре.

Живорад Еркић, економиста: Овде нас је најмање 30% са вишом школом или факултетом. Ја држим тезгу још од 1994. године, и до сада сам могао са тим да издржавам породицу. Међутим, сада се осе-

ћа помањкање новца. И сами видите да нигде никог нема, можда смо сви ми нестрпљиви, али сматрам да је нова власт пуно времена потрошила у доказивању, а сем што су доказали да нам је горе, ништа друго нису урадили.

Рајко Стајић, из околине Младеновца: Ужасно је лоше. Сада су јаја 2,5 динара, а прошле године су била 5 и продавала су се три пута више него сада. Мени долазе људи који ме моле за два јаја да преживе за сутрадан, а није ми јасно како ће да плате струју, телефон и друге дажбине које покушљују од овог месеца. И ја сам био за промене, али ово што се сада десило то нико није могао да сања.

Мара, конобарица у ДП "Лидо": Нама у овој државној фирми много је боље од октобра. Јесте да немамо госте, али имамо избеглице које хранимо и уплаћује нам се преко Црвеног крста. Хранимо шездесетак људи дневно, и то плаћа јеврејска заједница.

ДОК ПСИ ЛАЈУ

Дуго прокламована обећања нове власти у Србији о "променама", данас видимо нису била мртво слово на папиру. Да је реч о чврстим интенцијама Владе да под небом Србије "посеје" евројске манире, осетили су и српски медији, у домену пореза евројски рекордери. С обзиром да је tiraж далеко реалнија категорија и шкртии показатељ кувовне моћи грађана, многи наговештавају скорашњи колапс већине недељних и дневних листова. Тако ће ова, и следећа, остати ујамћена као година гашења већине медијских гласила. У осврћу на данашњу политичку сцену и што ме ко ведри и облачи српским медијским пољем, власник недељника "Сведок", Владан Динић, каже:

- Многе изненађује кад кажем да је ситуација иста као и пре 5. октобра, јер тамо где је био СПС данас је ДС

Раније је постојала јасна подела на марионетске и слободне, попут Блица, Гласа, Времена, који су данас такође под шапом новог режима. Медији још увек не могу да схвате своју функцију, да је њихов задатак у коректури власти, и коју год новину данас отворили, иста је. Вештина је само ко ће да "набуци" јачи наслов, да би је евентуално боље продали. Новинари немају "петље" да се супротставе једноумљу које је раније важило, а по-

јили се у демократе. То пресвлачење у медијима, као и у политици, овде је нормално, и не чуде ме они који претрчавају, већ они што их примају, јер ко је једном "служио" увек ће бити слуга.

Чињеница је да РТС, рецимо, пола године нема руководство и да њим управља Гордана Суша, која данас глуми председника удружења "независних" новина, или како се већ зове та њена фирма, и која је потпуно приватизовала све канале, државне и парадржавне. Одређене мреже, попут Анема и осталих, претворила је у своје приватне тезге, који се рекламирају свуда, осим на вешташтини. Славу је понела из времена када је предложила формирање комисија за испитивање рада медија, а она је своје послове завршавала на "црно".

За ових тридесет и кусур година колико се бавим новинарством, још увек не знам шта је то Анем, а шта мрежа, где су им редакције, пословни простор и опрема. Знам само да новац за то добија из иностранства који не подлеже никаквој контроли, а има и те какав значај и притисак на домаће медије. Када говоримо о РТС-у, поменуо бих и извесну госпођу Прпу, у јавности познатију као Ђурувијину пријатељицу, која са новинарством има везе као ја са рагбијем. Затим, ту је Наташа Кандић, која је запосела све, па и РТС, а наравно и даље држи Фонд за хуманитарно право које по њој и даље важи само за Албанце. На челу са Бисерком Матић, то је квартет дама који данас дрма српским новинарством, и ја немам ништа против ако је дошло време да матријархат преузме медије, али то треба да се озваничи.

Но, да се вратим новинама. То што су Ђелић и Влада крстили као порез на промет, обична је такса која се у тур-

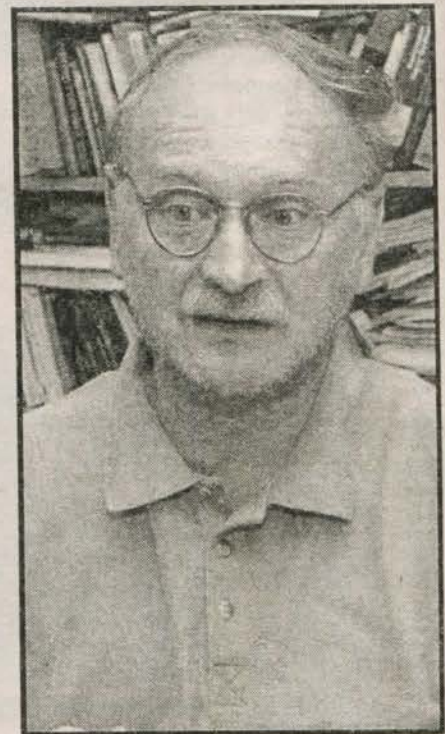
ско време звала харач и износила 10 посто, а ова "демократска" је 20. Све што су обећали медијима, плунули су, и имам утисак да се овде догађа нешто "већ виђено" у Бугарској, Чешкој, Мађарској. Да им је циљ да сва гласила обезвреде, да будемо њихови зависници, да медије вуку за уши и пишу како ДОС свира. Друга варијанта је још црња. Да се обезвреде што више, да дођу страни инвеститори и погасе што им не треба, па да остане једна или две новине које тада неће да коштају тридесет динара, него три марке. Тако да тренутно на медијском небу Србије влада хаос.

Чујем, Кораћ најављује са групом новинара хитно доношење новог За-

следица тога је страховит пад тиража последњих два месеца.

Бројни кадрови, који су били типично јуловски, вратили су се на волшебан начин, поново заузели исте позиције и данас дрмају српским новинарством. Тако је једна највећа редакција, нећу да је именујем јер сам некада у њој радио, до 04.30 ч чекала да тенкови прегазе "говна" на улици, како су се изјаснили у цик зоре тог 6. октобра, а после сат времена су засукали рукаве и престро-

КАРАВАНИ ПРОЛАЗЕ

кона о информисању. Питам се какав је то закон и који су то новинари који га кроје, када о томе ниједна редакција није обавештена. Последња измишљотина Ђелића, коју је јуче изрекао на РТС-у, јесте да је "колегијум" Владе, а шта је тај колегијум ваљда само он зна, смислио начин да обештети медије који су били кажњени по Закону о информисању.

Мислим да су тиме изнашли начин не само да врате паре Блицу, Гласу, него да их ослободе пореза, што се коси са Законом о монополу на тржишту, али њима одговара да се направи потпуна мутљавина, и да се више не зна шта, ко и коме плаћа. Немам против да Влада "бркне" руку у буџет и обештети редакције, под условом да су уопште платиле те казне, а поуздано знам да 90 одсто свих никада није платило. Једини за кога знам да је извадио

из џепа 320.000 за билтен "Промене" је Чеда, звани "Жени ме". Зашто овај режим покушава да снизи ниво новина и да, као од лекара, судија, професора, прави послушнике од новинара, морате да питате Ђинђића.

Основни њихов слоган биле су "промене", и ја сам под тим подразумевао нешто боље. А они данас мисле да смо сви ми блесави, и да не памтимо шта је било јуче. Мој пријатељ Дуле Михајловић, садашњи министар полиције, данас изјављује да Србији недостају полицајци. А до 5. октобра за све челнике ДОС-а ово је била полицијска држава, која има више милиционера него цела Европа.

Интересантна је и фарса око кинеских лекова, да се човек упиша од смећа. Јер, ако су раније говорили да се од њих ваљају мртви на улици, а да су то сад неки супер лекови, испада да су не-

где за ових шест месеци "оздравили". Понашање ове власти у суштини подсећа на најбоље време СПС-а. Гледали ми скупштинска заседања са суздржавањем, чуђењем, као циркус или забаву, чињеница је да од 546 амандмана, које је поднела опозиција, ниједан није усвојен. Већ месец дана неки опозициони представници социјалиста и радикала покушавају тамо нешто да објасне, али то је као да причаш глумом, тако да је идеја водилца ДОС-а да "пси лају, а каравани пролазе".

Народ још није свестан какви закони долазе, тако да мислим да ће се ДОС врло брзо, најкасније до септембра, суочити са врло озбиљним проблемима. С обзиром да силне паре одлазе на посланичке плате, њихове путне трошкове и хотелске смештаје, мислим да би требало да се баве озбиљнијим стварима него да реплицирају

Шешелу. Али, кад се има у виду да је посланичка плата данас четири пута већа него у време СПС-а, онда је разумљиво да је у Србији и Скупштина постала бизнис. Власт је власт, многи су се променили за ово време, заборављајући на чињеницу да је овај народ ипак нешто научио за последњих десет година.

Сада је у фази формирања "СО", скраћеница за српску опозицију, за коју сам предложио да се зове "ОС" да би ишао наслов "ОС против ДОС". Што се тиче коалиције Веља Илића-Вук, то је била новинарска патка, пробни балон који мислим да је лансирао Вук, који је десет година садио трешње да би их побрали ови што су дошли на власт. Мада су екрани пуни обећања о страшној помоћи и ММФ-у, та помоћ не стиже тако да мислим да је ова власт већ у паници. Покушава из намета да извуче

могуће и немогуће, тако да ће до септембра погасити пола медија заувек. О демократији коју имамо данас у Србији говори и честитка која нам је уочи Милошевићевог хапшења послата из Америке, као поздрав Србији јер тим чином показује да жели демократију. То, као и осталих педесетак хапшења, представљају досадашњи учинак ДОС-а. Чекали смо сто година да Кардељ умре како би се ратосиљали ОУР-а, опет нам предстоји чекање. Јер мислим да ће Ђелић врло брзо покупити кофере и вратити се одакле је дошао, а нама ће остати његови закони.

О "Фокусу" који је пре месец дана "незапажено" и наочиглед медијске јавности избрисан из регистра гласила, зашто је Фокус угашен, уредник овог листа Биљана Петровић данас прича:

Па ми смо од првог тренутка имали проблема са дистрибуцијом, јер смо

као млада екипа наивно кренули са новином, верујући, нарочито од 5. октобра, да је све то законски регулисано. Кад смо после 6. броја схватили где су проблеми, отишли смо у Министарство информисања које је постојало.

Дама која нас је дочекала код Орлића, дакле његов шеф кабинета, није била упозната с чињеницом да у том "ланцу" дистрибуцију могу постојати проблеми што ме је запањило, с обзиром да је то све под њиховом ингеренцијом. Упркос мојим очекивањима, да ће тај проблем ипак бити решен, "Фокус" је после 11. броја угашен.

У међувремену сам се обраћала Бачковићу, власнику приватне дистрибутивне мреже, али то је човек који је десет година слушао стару власт, тако да је разумљиво што се сада следи директиве, и прилагођава се новој. Јер Фокус је била новина која је поприлично упирала прст тамо где "не треба", и на име тога стигла нам је и једна тужба на три милиона динара.

Први у карици проблема који су нам се испречили били су приликом штампања новине, а познат је већ "систем" по коме функционише штампарија "Борбе". На челу те куће је Манојло Вукотић, који је створио Блиц и Глас, а данас је главни у Новостима што по мени није логично, али џеп не зна за логику.

Тако да је Фокус саботиран на више начина, од тога да су нам из Борбе враћали неотпаковане новине, што говори да нису ни видели трафику, до доштампавања која су ишла и у неколико хиљада примерака. Последњи, тај 11. број, комплетно смо пренели у редакцију и целу ту серију обележили.

Када смо сутрадан зашли по трафикама, на штампиним, и свим осталим киосцима, било је пола необележених примерака. На киоску који упоште не продаје новине, нашли смо триста примерака Фокуса, наравно доштампаних.

Нама су оригиналне примерке наших новина све време враћали као ремитенду, и на крају је угасили под изговором, како лист "не иде". Јасно нам је било да смо се нашли у лавиринту где је на снази закон "императива", и интереса. Тако да је против медија који се усуђују да обнародују истину, за разлику од Милошевићеве хајке која је излазила на сва звона, данас у игри један доста подмуклији рат. После тог првог броја који смо у редакцији "штиклирали", новина више није угледала светло дана. Тако да смо за сада једино заморче ове власти, прва новина која је доживела судбину да буде угашена.

Надам се да ћемо једном имати власт, која ће уместо тужби и казни, награђивати новинаре који указују на

Panorama

20. april 2001. 30 din. 1.5 KM 1.5 DM

Broj 1

неправилности у њиховим редовима. Јер због тих њихових малих богова и богђића који данас затварају уста медијима, мислим да ће врло кратко остати ту где су, много мање него што се надају. Иначе, најбоље ухлебљење у новом режиму нашли су послушници претходне власти, управо по препоруци послушности, и логици да је "плаћен убица" једном, "плаћеник" увек, независно од система.

Жао ми је, рецимо Чече Јовановића, и мислим да ће бити први из овог режима који ће одговарати, јер ће се наћи једном неко ко ће га питати одакле му са двадесет и кусур година цип, као што су га питали у "Панорама" па их је тужио. Требало је да објасни да ли му је купио отац тако што је продао њиву, да ли је као Марко Милошевић носио гајбе, или му је пак поклонила држава. Такав гест где је уместо објашњења народу, пресавио табак, само демонстрира наш менталитет да се тужимо за сваку шљиву и педаљ међе који нам је "ушетао" у комшијску њиву.

Информбиро и мафија

У Муслиманско-Хрватској Федерацији новина је ослобођена пореза, а у Републици Српској укупни кумулативни порез износи 7 одсто. Србија је најновијим пореским законима пробила европске рекорде, и када је реч о медијима држи се оног светског. Да би себе "одржавала" новина мора имати барем 50 000 тиража, што је у односу на дупло нижу куповну моћ грађана од прошлогодишње, илузорно. Врло неизвесну перспективу, са тенденцијом гашења већине, предвиђа и уредник пилот издања "Панораме", Драган Вучичевић коме су се паралелно са појављивањем овог броја на киосцима дешавале и неке друге ствари:

Имали смо телефонске позиве, претње неке укрштене, информбиринске истраге наших колега који за рачун неких, до сад владајућих гарнитура, испитују ко стоји иза овога, и ко нам даје паре. Слажем се онима који сматрају да је данашња медијска слика гора од оне у време Милошевића. Шеф информативне службе Коштуничиног

Ceda

Име Чедомира Јовановића, шефа посланичке групе ДС у Скупштини Србије и функционера ДС многи везују за велике увозно-извозне трансакције. Према незваничним информацијама његова фирма углавном се бави увозом цигарета, кафе и пива, а неки поминју и да је Ceda сувласник једне фабрике чарапа. Јовановић све ове тврдње спремно демантије, али очигледно је да му је стандард откада је „дошао на власт“ изненада скоčio. Иако је у време опозиционарства новинарима више пута показивао празан буџетар говорећи да никада није видео ни десет хиљада марака на горњи. Ceda данас живи на заиста високој ноzi.

кабинета је жена која је радила у Танјугу и која је пратила Милана Милутиновића до Рамбујеа.

Медијска фотрографија Србије иста је као и пре 5. октобра, само су физиономије различите, јер тамо где је некад стајао Милошевић данас је Ђинђић. Најављена нам је тужба Павковића, затим Чедомира Јовановића, јер је ишао текст на тему луксузног живота у коме се изненада обрео. А некада је

пред новинарима "извратао" новчаник и говорио како хиљаду марака на гомили никада није видео. Данас носи одело од три хиљаде марака, а за своју посланичку плату од петнаест хиљада не може да купи ни гориво за свој мидубиши пајеро. Најављена нам је тужба од Ђинђића, наравно не због раскоши његовог "луфтханс" авиона о коме смо писали, већ што је исти регистрован на име једног познатог шверцера "високе" репутације. Ђинђић је интересантан и по томе што је поставши премијер преузео и место директора Фонда за развој Србије, због чега је некада непрестано нападао Мирка Марјановића, позивајући се на закон по коме премијер не сме да има паралелне функције.

Када говоримо о новинама, дистрибуција у Србији функционише по систему монопола и мафије коју држи неколицина моћника. Преко својих дистрибутера остварују контролу тржишта, тако што "саботирају" ону која им се "не допада". Рецимо, 5.000 примерака више пошашу у Републику Српску, и од тих новина које би се продале у Србији, праве вештачку ремитенду. Познато је да се у "Борби" доштампава и по пар хиљада примерака, као и да се минира продаја, тако што се пуштају на киоске са пар дана закашњења. Оставе се да "чуче" у штампарији и чека се да им "прође воз".

И СУПРУГЕ БИ ДА ОСЕТЕ СЛАСТ

Опасна болест звана нейотизам одлично успева и код нове власти. Упркос општим и оправданим критикама на рачун прошле власти, која је збринула своје ближње и даље рођаке, нова власт није остала имуна на овај синдром

Међу првима, савезни министар унутрашњих послова, Зоран Живковић, запослио је своју супругу Бисерку Кнежевић и то на изузетно озбиљно и осетљиво место републичког секретара за законодавство. Иначе, она је у Нишу дуго била незапослена правница, до 1997. године, када се запослила у ЈП "Тржница", у време када је Живковић био градоначелник Ниша. Из "Тржнице" је дошла право у министарску фотељу! Посланици Скупштине Србије (и позиције и опозиције) често упућују критике на њен рачун, тврдећи да су закони нестручно срочени и, неретко, у колизији са савезним законима!

Гувернер Народне банке Југославије, Млађан Динкић, запослио је супругу Татјану код свог дугогодишњег пријатеља и сарадника Мирољуба Лабуса, као шефа кабинета.

Високи функционер Демократске странке, Милена Милошевић, нашла је добре везе да би њен муж Миодраг постао директор "Инфостана" у Београду.

За шефа обезбеђења премијера Зорана Ђинђића постављен је супруг Рапете Вукосављевић, министра за са-

обраћај и телекомуникације у Влади Србије.

Брат Вука Обрадовића, Милош Обрадовић, после октобарских догађаја, постављен је на место директора Савезне управе за контролу лета. Будући да је Милош Обрадовић напустио Војску Југославије још пре седам година, реактивиран је и предложено је да, осим директорског места, добије и чин генерала.

Невенчана жена савезног министра Зорана Шапија, Офелија Бацковић, предложена је за главног и одговорног уредника РТС-а.

Многи функционери ДОС-а запошљавали су своје жене, љубавнице и рођаке најчешће даље од њиховог посла, како би приметили трагове непотизма. Међутим, Србољуб Антић је, док је био министар у прелазној Влади Србије, своју супругу Снежану запослио као шефа свог кабинета. Ем јој је нашао посао, ем му је супруга надохват руке.

Међутим, министар правде, који се

пре неки дан једва провукао "кроз иглене уши" приликом изгласавања поверења у Скупштини, своју љубавницу Оливеру Јелкић, шефа затворске болнице у Бачванској улици у Београду, поставио је за председника суда у Сремској Митровици.

СКАНДАЛОЗНО!!!

СЕКС

У ВРХУ ПРАВОСУЂА

► *Повика на Вука...*

◀ *...а лисица месо једе*

► *Бајићева љубавница
у мушком зајвору*

► *Заменик министрира изражи мишћо*

БАТИЋЕВА У МУШКОМ

Оно што је четрдесетдвогодишњу Оливеру Јелкић бацило у зајрљај министра правде, нису, судећи по њеном врлоглавом узлећу, били само Батићеви "назални" поштенцијали. Јер његовим доласком на кормило судства, почастије и Јелкићкина маршрута лествицом нашег правосуђа. Њено прво именовање, уједно и прво запошлење у државној служби, било је место ујавника болничког зајвора у Бачванској, у Београду, да би само после два месеца ситишло и унапређење. Тако се Оливера, експресним решењем министра правде, од 28. маја ове године, нашла на челу Казнено-поправне установе у Сремској Митровици.

На коментар новинара да је прва жена код нас која је у мушком зајвору запошела ујавничку функцију, одговорила је фразом:

– Свесна сам да је ово посао који треба смети, штети и умети обављати, и сматрам да ја то могу. Ступам на ову дужност да би повећала безбедност у граду и затвору. Иако су многи изненађени што сам једина жена на челу овакве установе, послове не делим на мушке и женске, већ по стручности и способности.

Демонстрирајући тако да управник мушког казамата сада може носити сукњу, Јелкићка само није поменула да је на своју "стручну" функцију стигла

"леђно". А да је између ње и Батића креснула "дебела" варница, већ месецима бруји правосудним кулоарима, тако да њихова "веза" у Митровици одавно није тајна.

По речима суграђана који је добро познају, Јелкићка је жена слободног кова и високе километраже. Склона експесима и путештвијама мењала је, кажу, све – радна места, боравишта, политичке партије, мушкарце.

Током њене дванаестогодишње адвокатске "пасије", на адресу су јој стизале тужбе и пријаве, па је због више дисциплинских поступака који су се водили против ње, 24. априла 1998. године избрисана из регистра Адвокатске коморе Војводине. Потом је срећу у адвокатури окушала у Републици Српској, и провела тамо скоро годину дана.

Љубавни живот јој је, кажу, још живописнији. Гугала је мушкарце, због једног стигла чак до Беча, а страначке лидере и носаче типове (по ономе што у излогу то у радњи), волела је још од ране младости. С обзиром да јој је прво партијско "ухлебљење" био Српски четнички покрет, на питање новинара о њеној "вези" са Шешелџом и садашњим политичким преференцама, Оливера, 16. маја ове године, каже:

– Никада нисам била члан ниједне странке, мада су ме случајно или на-

мерно мешали са радикалима. Радикална странка је основана 1991, кад сам ја већ била у Бечу, и када њен лидер и ја већ увелико нисмо били у добрим односима. Сада намеравам да постанем члан Демохришћанске странке.

Њен разлаз са Српским четничким покретом, чији је члан била непуну годину дана, по писању тадашњих новина, није мотивисан политичким разлозима, већ њеним брачним амбицијама према Војиславу Шешелџу.

ЉУБАВНИЦА ЗАТВОРУ

"Оливерин револт и разлаз са странком, настао је због неузвраћене љубави. Зато се Оља расписала, жали

ља за неморал и развратничко понашање у Бањи Ковиљачи, и хотелу "Подриње", приликом промоције странке у малом Зворнику.

"Оливера би тим лажима сад мало да се свети, а пошто јој је омиљени литерарни јунак барон Минхаузен, понекад се толико уживи у његову улогу, да просто и сама верује у оно што прича средствима информисања. Иначе, хоби јој је сакупљање мушкараца, уцене и петиције, а једина мана што емоционалне кризе лечи апауринима", стоји у "Великој Србији" од септембра 1990. године.

Оливера Јелкић је, као разведена и амбициозна жена, своје мушкарце, осим по "пропорцијама", бирала и по новчанику. Имала је тако, кажу, неког станара, Емира, муслимана и немачког држављанина, коме мира није дала. Да ли због његове "цуфле" или цепа (пошто је био представник немачке банке), не зна се. Углавном, намерачила се на њега, и пошто је човек није хтео, претила му и подносила лажну пријаву, па је цео случај стигао до митровачког СУП-а.

Не крију да су заљубљени

Министар правде се го-
шћиво на свим церемонијал-
ним скупојима и званич-
ним пријемима појављује у
прашњи своје љубавнице,
иа су се и на свечаности ко-
ја је пре петнаестак дана
приређена у јапанској ам-
басади, иакође појавили у
"шандему".

се "Новостима", "Борби", па у тој сил-
ној скрибоманији пише и по хауби
аутомобила на чијег је власника кив-
на", каже се у тексту од септембра
1990. и даље објашњава, да је Јелкићка
из чисте љубоморе оптужила Шеше-

ДА ЛИ И НОВА СРБИЈАНСКА ДА СТАВИ ПОД

Власт у Србији најавила је реформу правосуђа као један од приоритета који би започео сменом судија и тужилаца, искомпромитованих корумпираношћу и слепом оданошћу Милошевићевом режиму. Власт је обећала и нове критеријуме за избор делилаца правде, који би им обезбедио независност. А колико се у томе отишло говори чињеница да су до сада само промењени председник Врховног суда Србије, председник Окружног суда у Београду и председници четири београдска општинска суда

Иако су по најавама компетентних лидера ДОС-а нови тужиоци били приоритет, они још нису изабрани, већ су на места смењеног Окружног тужиоца у Београду и четири београдска општинска тужилаштва постављени вршиоци дужности. У другим градовима у Србији од обећаног почетка реформи ништа није урађено, а у судске и тужилачке кабинете увукли су се нови страх и неверица

Министар правде Србије, Владан Батић, најавио је пре два месеца да ће у наредном периоду бити разрешен већи број тужилаца и председника судова. Неколико правних експерата размислила и о реизбору свих судија и тужилаца, којих има око три хиљаде, али предлога или најаве било каквог курса засад нема. У првом пакету реформи Народна скупштина Србије је пре месец дана на судијске функције вратила 17 судија, које је претходни режим разрешио судовања због јавно изречених критика на рачун претходног режима и катастрофалних прилика у правосуђу.

Иако нико из света правосуђа не спори да су се нови председници београдских судова борили за независно судство и да су добри професионалци, чују се примедбе да је начин на који је то власт урадила – споран.

О смени, сада већ бивших председника судова у Београду требало је пре скупштинске расправе да одлучује Врховни суд Србије, али је заобиђен као и приликом сличних случајева у претходном режиму.

Бивши судија Окружног суда у Београду Мирослав Тодоровић, кога је Милошевићев режим прошле године разрешио судијске функције, каже да су министар Батић и председник Одбора за правосуђе Драгор Хибер "извукли спискове за разрешење судија и тужилаца из рукава" јер су игнорисали судске колегијуме и законита тела овлашћена за изјашњавање о кадровским променама.

Он тврди да се понавља иста грешка из претходног режима. Није одржана општа седница Врховног суда Србије, који је по закону надлежан да утврђује разлоге за свако разрешење

судија или председника судова.

"Ако су на правосудне функције до сада долазили политички подобни људи оправдано се може сумњати да уместо једног страначког правосуђа добијамо друго", каже Тодоровић.

Тодоровићеве тврдње у неку руку поткрепљује чињеница да су многи адвокати блиски ДОС-у још јесенас причали о будућим постављењима на места председника судова и да се већина спекулација обистинила пре месец дана на скупштинском заседању.

Такође се, полушатапом, у судским круговима говори да су нека незаобилазна експертска имена заобиђена. Један судија, који не жели да му поменемо име каже:

"Многи не крију разочарење што се међу кандидатима нису појавили људи који су били симбол отпора претходном режиму: поменути Мирослав То-

ВЛАСТ ПОКУШАВА КОНТРОЛУ ПРАВОСУЂЕ?

доровић, бивши судија Уставног суда Србије Слободан Вучетић и бивши судија Врховног суда Србије Зоран Ивошевић".

Ове судије биле су на руководећим местима у Друштву судија Србије, које је прогањао претходни режим и највише су критиковали стање у правосуђу.

У најављеној реформи правосуђа лидери ДОС-а рекли су да су приоритет тужиоци. Главним градом кружила је прича да су многа позната правничка имена одбила да се прихвате тужилачког звања, а као разлог њиховог одбијања навођен је страх од припадника бившег режима чије је хапшење најављено. Један од кандидата за Окружног тужиоца у Београду био је дугогодишњи искусни општински тужилац Богдан Станковић. Упућенији у овај случај кажу да је Станковић представницима нове власти изнео своје услове под којима жели да ради и да је предложио кандидате за општинске тужиоце, који би му били директно подређени, али да је то одбијено! Желели су да раде по закону, тражили су одређене руке и самосталност која им је загарантована Уставом, али све то није прошло.

"Не могу се људи хапсити сатаром само зато што су на овај или онај начин били део претходне власти, већ на основу доказа", сматра један заменик тужиоца у Београду који је желео да остане анониман.

Ипак, изабрани су нови тужиоци – тачније вршиоци дужности (мање-више претходни режим је "популарно" звање В.Д. обилато користио да би испитао лојалност потенцијалних кандидата за одређену функцију). Кандидате за, условно речено, најатрактивнија тужилачка места – Окружног тужиоца у чијој је надлежности град Београд, Првог општинског тужиоца у чијој је надлежности најужи центар престонице и Другог општинског тужиоца у чијој је надлежности општина Савски венац са репрезентативним квартовима – Сењак и Дедиње, дало је Друго општинско тужилаштво у Београду. Један од заменика у овом тужилаштву постао је и нови помоћник министра Владана Батића.

В.Д. Окружног тужиоца у Београ-

ду сада је Раде Терзић. Његова кандидатура многе правнике збуњује зато што је дошао на место које захтева вишегодишње искуство у решавању најтежих кривичних дела. Као заменик општинског тужиоца он, рецимо, никада у каријери није имао убиство или растурање дроге. Да не помињемо ратне злочине или компликован финансијски и привредни криминал. Неке његове колеге тврде и да је његовим избором за в.д. прекршен Закон о јавним тужилаштвима, по коме се за в.д. тужиоца вишег ранга не може изабрати заменик тужиоца из нижег ранга.

Иначе, бивши Терзићев шеф Милан Јованковић, који је био Други општински јавни тужилац, разрешен је

функције пре месец дана због несавесног рада у претходном режиму. Злобници ће рећи – како то да заменици једног тужиоца, који је по мишљењу Скупштине радио непрофесионално или, још горе, служио претходном режиму, могу да буду бољи од њега. Време ће показати.

Пре неколико дана, бивша председница Привредног суда у Београду, Милена Арежина, која је била блиска ЈУЛ-у, обелоданила је да је в.д. Првог општинског тужиоца Горан Илић са министром српске полиције Душаном Михајловићем директор и сувласник предузећа "Бина"! Арежина каже да је то противзаконито и неспојиво са било којом правосудном функцијом.

Страх судија и тужилаца од новог режима

Најављена реформа је у судове и тужилаштва унела атмосферу страха. Сада се судије боје ДОС-а.

"Прича се да ће ови из ДОС-а неке од нас да разреше", каже један дугогодишњи судија Округног суда у Београду који не жели да му помињемо име.

Он тврди да се није огрешио о закон и да не би требало да страхује за своју професионалну судбину, али да је међу његовим колегама завладала паника.

"Људи су постали неповерљиви. Не смеш ни пред ким ништа да кажеш јер не знаш да ли ће да те оцинкари", додаје овај судија.

В.Д. Округног тужиоца Раде Терзић две недеље је избегавао да прими новинаре београдских редакција поводом истраге која је покренута против бившег шефа РДБ-а Радета Марковића. Једном приликом пролазећи кроз ходник обелоданио је разлог свог हुтања.

— Договорили смо се са Владом да не дајемо никакве изјаве!

Ова изјава унела је забуну у правничким круговима зато што су тужилаштва самосталан орган, одвојен од Владе. Његови много искуснији заменици не крију незадовољство. Највише их иритирају изјаве политичара из врха ДОС-а који су протелих дана најављивали, јавно оптуживали и унапред доносили пресуде појединим припадницима бившег режима.

Нелагоди доприноси и мистериозна смрт београдског истражног судије Небојше Симеуновића који је, после месец дана од нестанка 3. децембра, пронађен мртав на обали Дунава. Скоро све његове колеге тврде да није извршио самоубиство, већ мисле да је то прва опомена подземља и припадника бившег режима судијама, који би да почну озбиљно да се баве својим послом.

Овај судија радио је на неразјашњеном убиству министра одбране СРЈ Павла Булатовића, високог полицијског функционера Радована Стојичића Баце. Уочи 5. октобра, одбио је да по налогу режима покрене истрагу и притвори неколико лидера ДОС-а, који су водили протесте грађана.

Апсурдно је што истрагу против Радета Марковића води истражни судија Небојша Живковић за кога се тврдило да је био послушник претходног режима. Када је судија Небојша Симеуновић одбио да води истрагу против лидера ДОС-а и рудара, који су протестовали због крађе на изборима, истрагу је преузео Живковић. Онда се догодио 5. октобар.

Нове власти би да реформу спроведу брзо, да би доказале међународној заједници да је домаће судство способно да се професионално носи и са тако тешким задацима као што је суђење ратним злочинцима, или и самом Милошевићу.

Стварност, међутим, говори да је судство затрпано хрпом нерешених случајева, да има мањак судија, да су јавашлук, неажурност, али и корупција све присутнији.

Правосуђе у Србији још није спре-

мно да се ухвати у коштац са озбиљнијим случајевима. Судство је компромитовано и предстоји му чишћење од грехова јер је скучено поданичким духом и страхом од извршне власти. Најављене промене не могу се догодити преко ноћи, а у менталитету садашњих судија је подаништво. Оно се не лечи новим законима већ временом. Судије су одувек ослушкивале глас дневне политике и често су своје пресуде томе прилагођавале.

Истине ради, понекад кривица није била до судова и тужилаца, већ до полиције, која је из разних разлога блокирала рад судства. Полиција је у Милошевићево доба игнорисала захтеве тужилаца, не откривајући починиоце кривичних дела. То наслеђе није се нарочито променило.

На пример, иако је још јесенас београдском Округном тужилаштву достављен доказни материјал о убиству новинара Славка Ђурувије истрага је интензивирана тек последњих месец дана.

Већина тужилаца проблем види у Закону о кривичном поступку који не даје тужиоцу овлашћење да покрене питање одговорности полиције због неажурности у конкретном случају. О изменама овог закона, који би морао да прође кроз компликовану процедуру до усвајања у Народној скупштини данас се размишља.

Свакодневица властима намеће брзо реаговање, а реалност у судству каже да ће још много воде протећи док се уништено правосуђе не постави на своје ноге. И то само ако се власт уздржи од избора нових "послушника".

ЗАМЕНИК МИНИСТРА ТРАЖИ МИТО

Пензионисани професор Машинског факултета Милован Студовић само за услуге превода тражио од свог магистранта Зорана Стошића 1.500 ДЕМ. Када му овај није дао толики новац два сата пред одбрану магистарског рада Студовић се најрасно разболео и одбрана је ошказана

Сводећи стодневни биланс нове, како сама себе назива, "демократске власти", из домаћих електронских и штампаних медија могли смо сазнати да је народ задовољан, да су плате повећане, да су нам фрижидери и стомаци пуни, да је коначно дошла слобода и демократија и још безброј празних фраза.

Ако се избелиза погледају кадрoвска решења, као један од главних кључева било каквих друштвених промена, може се закључити да се није далеко одмакло од толико омраженог, комунистичко-социјалистичког система од кога толико бежи нова власт.

У времену када грађани Србије усред лета немају струје сваке вечери, на месту помоћника министра за рударство и енергетику, само новој власти знам разлoзима, налази се шездесетшестогодишњи проф. др Милован Студовић, пензионисани професор Машинског факултета. На први поглед ништа необично, универзитетски радник у министарству, све је ОК. Али, вратимо се само годину дана уназад да видимо ко је професор Студовић.

На катедри за термоенергетику, професор Студовић имао је магистранта Зорана Стошића, који већ дуже време врло успешно ради у немачком Сименсу. Након успостављања званичне сарадње Сименса са Машинским факултетом, превасходно посредством Стошића, започели су разговори са професором Студовићем око израде магистарског рада из области нуклеарне енергетике. Све је било договорено и магистратура је заказана за 6. јун прошле године у 11 сати. Међутим, два сата и петнаест минута пре почетка одбране, Студовић телефоном обавештава магистранта да се магистратура одлаже због професоровог здравственог стања.

— У допису Машинском факултету изнео сам да сматрам да је оваква одлука изазвана тиме што нису испуњена приватна очекивања професора Студовића, која немају никакве везе са мојим школским обавезама. Молим Вас да размотрите могућност да се комисија за

одбрану прошири са још једним чланом, како се не би оставила могућност професору Студовићу да ме и даље уцењује због ствари које нису у вези са формалном одбраном магистарске тезе — каже се између осталог у писму Зорана Стошића Машинском факултету.

У следећем писму, у коме објашњава шта је све професор Студовић тражио, Стошић наводи да је свој рад урадио на енглеском језику, како би га могао презентовати и у иностранству, што је професор Студовић одобрио, да би овај тек по приспећу текста тражио да се теза преведе и на српски, великодушно се понудивши да он текст преведе.

— При томе није било никаквог говора о наплати те услуге од стране професора, већ се подразумевало да ће то он урадити, с обзиром да сам му организовао посете "Сименсу". У последњих годину и по дана Студовић је од мене тражио већи број услуга.

Известан број услуга сам му испунио, док неке нисам могао или сам сматрао да његови захтеви нису од директне користи за компанију у којој радим. Тражио је од мене да му компанија "Сименс" плати трошкове учешћа на две научне конференције почетком априла 1998. у Токију и Пизи, а неколико пута је тражио од мене да му орга-

низујем боравак у Јапану на основу мојих добрих службених контаката. Пошто нисам испунио сва ова његова очекивања, професор Студовић ми је неколико дана пред заказану јавну одбрану магистарског рада тражио 1.500 ДЕМ за услуге превођења. Сматрао сам да је то много, распитао се о цени и, с обзиром на обим урађеног превода, дао сам професору Студовићу 400 ДЕМ дан пред заказану одбрану тезе. Сутрадан, два сата пред одбрану, професор Студовић ме је телефоном обавестио да се одбрана отказује због његовог здравственог стања — каже се на крају писма Зорана Стошића упућеног руководству Машинског факултета.

И то је помоћник министра за рударство и енергетику.

Још једна занимљивост. У извештају Изборног већа Машинског факултета, од 16. 6. 1992. када је Милован Студовић примљен за редовног професора за предмете Нуклеарни системи за производњу паре и Посебна поглавља енергетике каже се да кандидат др Милован Студовић нема објављене уџбенике из предмета поменуте области.

Ако се овакви људи налазе у Министарству енергетике и рударства, па како Србија и да има струје усред лета. Ко зна шта нас чека када дође зима?

"ПРЕДЛИКВИДАЦИОНИ ЈЕ КЉАЈЕВИЋЕВА

Према Закону о поступку за упис у судски регистар, Закону о предузећима и Закону о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, регистарски судија покреће, по службеној дужности, поступак ликвидације, ако је правноснажном пресудом утврђена ништавост уписа неког субјекта, или ако предузеће није организовано у складу са Законом. Према овим општим одредбама, ликвидацију над Штедионицом регистарски судија не би могао покренути чак и да Штедионица није финансијска организација, јер упис није брисан из регистра, а акта су усклађена са законом.

Међутим, како је реч о финансијској организацији, то се на Штедионицу не примењују опште одредбе о стечају и ликвидацији, већ она подлеже под режим Закона о санацији, стечају и ликвидацији банака. Овим Законом (чл. 21)

искључиво је овлашћен гувернер Народне банке Југославије да покреће поступак ликвидације. Дакле, он и нико други!

Заго је било и логично реаговање гувернера, јер му је то овлашћење незаконито преузео суд, уз низ других незаконитих радњи. Иницирање ликвидационог поступка над Поштанском штедионицом од стране регистарског судије и прихватање од стране Ликвидационог већа је, са становишта права, чиста узурпација конкретног овлашћења које припада искључиво гувернеру. Из тих разлога НБЈ и не може и не сме бити неми посматрач у поступку паразитског преузимања надлежности. И то, да апсурд буде већи, директно од суда!

Ако при том имате јавну изјаву регистарског судије Љиљане Мујагић, да јој је узурпатор Горан Кљајевић лично

узео предмет у којем је поднета пријава за упис директора Штедионице, и на тај начин је онемогућује да по њему поступа, цела ствар је јасна. А то је да суд преузима ингеренције над управљањем!

Та незаконитост, по својој бруталности, представља опскурни, менгеловски експеримент над самосталним привредним, финансијским субјектом.

Не постоји закон у нашем правосуђу који прописује да се може покренути ликвидациони поступак ако регистарски судија одбије упис новог директора у једном предузећу. Регистарски судија може уписати директора, може тај упис одбити, одбацили пријаву или поступак обуставити. То је све за шта је овлашћен.

Ако један директор није уписан у судски регистар, из било ког разлога, остаје на снази ранији упис, све док се не поднесе нова пријава, а она се може поднети у свако доба. Легалност самог избора оцењује се пред судовима опште надлежности, а не у привредном суду.

Правно, предликвидациони поступак не значи ништа, мада се последњих месеци преко 60 предузећа нашло у том статусу, јер наши важећи прописи такав институт не познају. Предликвидациони поступак је неправна творевина. Или, боље рећи, правна поруга, чији је идејни творац поменути Кљајевић.

Прави циљ те малигне израстине, формиране на спреси судски регистар – Ликвидационо веће, управо је да се, под директном контролом суда, држи имовина великих државних и друштвених предузећа (као што видимо, у случају Штедионице циљ су и моћне финансијске организације). Практична последица је суспендовање легално изабраних органа, без икаквог правног основа, а да би се управљање поверило такозваној привременој управи, коју именује суд, а која, по својој стручности и свему осталом, обично остаје далеко од захтева узурпираних предузећа. На тај начин директно се уништава нормално функционисање фирми, због чега се последњих месеци перманентно окупљају радници испред Привредног суда у Београду, изражавајући

ПОСТУПАК" ПРАВНА ПОРУГА

свој протест безаконју, а које је ових дана испливало на видело захваљујући, пре пре свега, одличној правној служби НБЈ и Поштанске штедионице.

Крајњи циљ Кљајевићевог галиматријаса је да се преко тих управника, сакупљених с коца и конопца, а углавном из финансијског круга типера који су бацили око на конкретна предузећа, обезбеди јефтина куповина фирми након усвајања Закона о приватизацији.

По аутоматизму, тај фамозни "предликвидациони поступак" претвориће се у ликвидациони, а што и јесте циљ. Тако ће се отпустити скоро сви радници или бар знатна већина, а онда предузеће иде у руке тачно оног који га је већ типовао, и то уз минималну накнаду, јер су фирме без радника јефтине. То је и одговор зашто су сва предузећа са значајнијом имовином тренутно у "предликвидационом поступку".

Тај поступак у суду покреће се преко регистарских судија (који на то пристану). Замислите, молим вас, такве судије, и буквално, пишу да се "предликвидациони поступак" покреће на основу "закључка председника судова од 10. октобра 2000. године". То је њима закон! Таква персонификација је и безобразна и дилетантска. У случају правних празнина, ставове заузимају све судије углавном виших судова, али ни тада став није увек обавезујући. У конкретним случајевима, ликвидациони поступак, а намерно назван "предликвидациони", не може се и не сме покренути никаквим закључцима председника судова, већ искључиво на основу закона које сам на почетку навела.

Занимљиво је знати да сам ја насилно удаљена из суда 9. октобра 2000. године, а тај закључак је донесен већ следећег дана, када је, уместо мене, испред Привредног суда у Београду, на том састанку био баш Кљајевић, кога је чемерни Чедан Простран, председник Ви-

шег привредног суда, произвео у вршиоца дужности председника, истог тог 9. октобра 2000. године, иако му је било познато да ми је Кљајевић обио кабинет. Шта на крају очекивати од човека који је на тај начин почео своје председниковање?

Требало је, значи, прво склонити мене, јер на такву глупост не само да не бих пристала, него бих онемогућила примену таквог закључка, чак и ако би га донели сви други председници судова. Данас је на делу, у том суду, сурова ликвидација друштвених предузећа и убрзано увођење стечајева у некад најмоћније грађевинске и друге привредне гиганте ("Дом", "Рад", Београдски сајам, "Југоекспорт", "Комтрап", "Партизански пут"), а што се није могло ни замис-

лити док сам ја водила тај суд.

Уложила сам огромну енергију приватизације ("Галеника", "Далиа", "Југоимпорт" АД, ДП "Ударник", "Штампа комерц") и преузела у судском регистру рад над свим друштвеним предузећима, као и оним са већинским друштвеним капиталом, да те моћне фирме, услед неусклађености аката са Законом о предузећима, не би биле ликвидирале. Завршила сам на хиљаде таквих предмета. То је био чист алтруизам. Нико ме на то није терао, јер председници судова обично не суде. Радила сам то из најувисенијег осећања према друштвеној својини, захваљујући којој смо сви ми, у односу на данашње време, живели врло достојанствено, а која је, нажалост, у периоду транзиције, постала лак плен највећих превараната, експресних богаташа и посебне сорте лешинара над друштвеном својином у виду разних ликвидационих и стечајних управника, а који се лиферују директно преко Привредног суда.

Човек са мојим идеалима и ентузијазмом не може бити сломљен, чак ни под таквим безумљем које је на мном извршено 9. октобра 2000. године. Ја сам свој посао, готово судијски, радила са особитом страшћу професионалног заљубљеника, који верује да "криве Дрине" и даље треба исправљати. Сатисфакцију сам већ доживела. Чак и неки, тада актуелни критичари, данас ми говоре да је овај суд добро функционисао само док сам га ја водила. Мој рад је прекинут насилно, због дужег жестоког обрачуна са финансијским лобијем унутар самог суда, а без кога не може функционисати исти такав клан ван суда.

У фази неправда они су јачи, али фазе су пролазне. Долази, дакле, и фаза права, каже Милена Арежина.

ДОСОВСКА ПОЛИЦИЈА

Поводом најновијег случаја који се десио на утакмици у Крагујевцу, када је полиција преишукла Ненада Томашевића, огласио се крагујевачки СПО, чији је Томашевић члан, у коме се, између осталога, наводи:

Опћакко је на чело крагујевачког МУП-а дошао нови начелник Радмило Бошњакковић, прекорачење овлашћења и кришење закона од стране полиције постојају свакодневна пракса. Бошњакковић очигледно није у стању да МУП у Крагујевцу доведе у ред и прекине праксу полицијске самовоље, коју је подстиривала и шолерисала преиходна власт.

Утакмицу између Радничког и Звезде по злу ће памтити и Ненад Томашевић, који, додуше, није настрадао у обрачуна хулигана, већ је враћајући се са утакмице, у присуству своја два малолетна сина, претучен од двојице полицајаца и задржан у станици без одговарајуће лекарске помоћи, иако је припаднике СУП-а упозорио да је астматичар.

Кад је фудбалско-навијачка фарса завршена и људи почели да се разилазе кућама, очигледно је појединим припадницима крагујевачког СУП-а пало на памет да треба да одраде дневнице. За то су им се најприкладнијим учинили грађани који су се враћали са утакмице кроз Вашариште, улицом Седамнаесте ударне дивизије.

— Ишао сам са својим синовима (старији једанаест, а млађи седам година), када смо код ресторана "Нептун" у Вашаришту наишли на групу полицајаца, која није дозвољавала да се људи крећу и даље том трасом, него су ваљда имали задужење да нас скрену иза зграда како би прошли кроз насеље код базена. Али, то нису никоме објашњавали, већ су без икаквог видљивог повода почели да гурају масу и пендрече грађане. Прво су претукли неке клинџе, с друге стране улице, који нису могли да им објасне да морају туда да прођу јер живе на Аеродрому, па затим још једног старијег навијача. Када су људи то видели, настала је општа беганија, у којој сам изгубио децу и тек касније их је неко од мојих познаника пронашао и престрављене одвео кући, прича Томашевић, који се од последице "сусрета" са чуварима реда опоравља на хируршком одељењу КБЦ-а.

— Морам да истакнем да се тако није понашала већина полицајаца, већ са-

мо двојица, који су се драли не само на пролазнике, већ и на своје колеге, што не поступају исто као и они, урлајући "што не бијете стоку!". Мени су у гужви добили "само ти бежи, знај да те пратимо". Помислио сам да им се мо-

жда нисам замерио на неком од митинга на којима сам учествовао, али сам намерно застао, јер сматрам да упркос њиховој претњи немам разлога да бежим. Сустигли су ме иза зграда код базена, оборили на земљу и везали руке лицима на леђа. Један од њих извадио је пиштољ, али га није уперио у мене. Док сам лежао на бетону ударали су ме пендрецима и шутирали, стално понављајући: "Знамо ми тебе", "шта ти је требало да ме удариш", "шта ти је требало да идеш на утакмицу", прича Томашевић.

На упозорење да је астматичар, хладно су му одговорили: "Шта те брига, ионако нећеш жив да изађеш из станице".

Позвали су "марицу", али пошто се она није појавила, убацили су ме у своја кола, у којима су ме на путу до станице више пута "наболи" пендрекром и

ТРЕНИРА СТРОГОЋУ

Ненад Томашевић на хируршком одељењу болнице у Крагујевцу

песницом.

Томашевићеве муке се настављају и по доласку у дежурну службу полиције, где га ова двојица полицајаца везују за гелендер и настављају да туку песницама, палицама и шутирају у главу. По Ненадовом казивању, остали полицајци у дежурној служби нису га батинали. Држали су га сатима везаног, не дајући му воду, не пуштајући га у ве-це и чак му не дозвољавајући да употреби пумпицу за астматичаре.

Када му је један од двојице полицајаца, док је лежао на поду, "наредио" да "набије главу у канту за ђубре", реаговао је један од њихових колега из дежурне, питајући их да ли је Томашевић стварно астматичар.

– Тек тада је један од њих пронашао моју пумпицу и покушао да ми убризга спреј, али није умео да је употреби. И даље су ме повремено тукли, а један од њих, црни, нижи, стално ми је понављао да ћу "паматити кога сам ударио". У једном тренутку, после тих претњи, ударио ме је песницом у браду, толико јако да сам се обезнанио, наставља Томашевић.

Остали полицајци, прича он, били су мање-више коректни и у пролазу су му се добронамерно обраћали, "где баш да налетиш на ову двојицу". Томашевићев положај није се ништа изменио, ни доласком његовог опуномоћеног адвоката Милана Петковића.

– Затекао сам га везаног за гелендер, са голим оком видљивим последицама удараца. Иако сам показао пуно-

моћје које је потписала његова породица и интервенисао тражећи да му се укаже адекватна медицинска помоћ, полицајци су хтели да ме избаце из станице, у чему је предњачио полицајац који није хтео да се представи, али чији је службени број 324013. Моје инсистирање да разговарам са неким од њихових старешина и указивање на њихове очигледне и бројне пропусте које су направили тукући Томашевића, сатима није уродило плодом, све док се није појавио њихов старешина Жарко Продановић, командир Полицијске станице за дежурство и интервенцију, прича Петковић.

Тек тада је он одобрио долазак екипе хитне помоћи која је стигла нешто после 23 сата. На Петковићево питање због чега је Томашевић ухапшен, Продановић је одговорио да он "није лиштен слободе, већ само доведен на информативни разговор".

– Погледајте кроз стакло и реците ми да ли вам оно што видите кроз стакло дежурне изгледа као "информативни разговор", резигнирано је закључио Петковић, који је захтевао и разговор са начелником полиције Бошњаковићем.

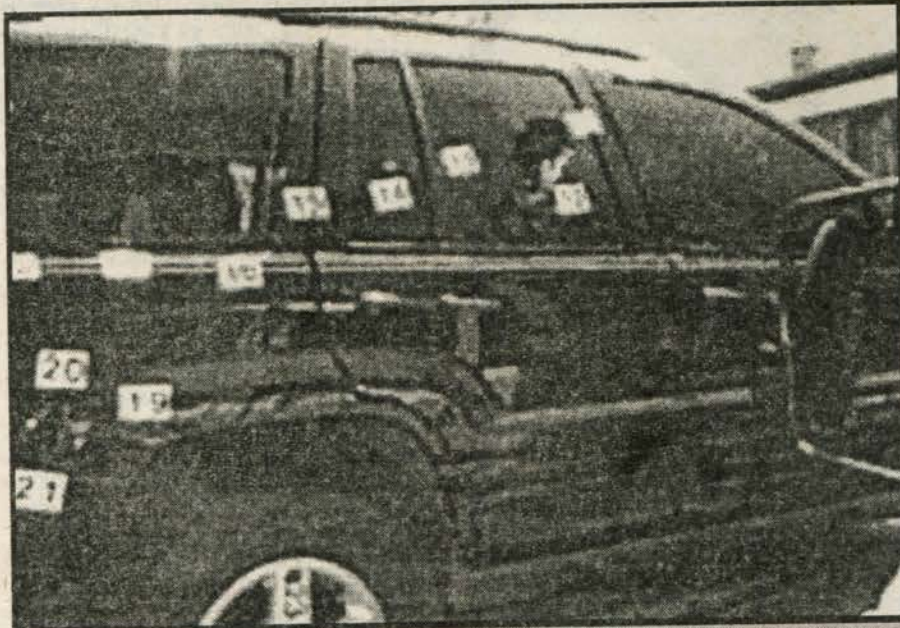
Докторка из хитне помоћи на лицу места је констатовала петнаестак повреда и масница на Томашевићевом телу и да се, због тога што му је била ускраћена вечерња терапија, почињу да јављају симптоми астматичног напада. Због повреда Томашевић је око поноћи упућен на преглед у хируршку амбуланту и задржан на одељењу хирургије где се налази и данас.

Насупрот њима, према саопштењу крагујевачког СУП-а, које је потписао помоћник начелника секретаријата пуковник Радован Живковић, "због постојања основане сумње да је извршио кривично дело спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности, против Ненада Томашевића поднета је кривична пријава надлежном тужилаштву".

Томашевић и његов адвокат Петковић такође су поднели кривичне пријаве против двојице полицајаца, њима за сада још увек непознатих.

КО ШТИТИ ДУВАНСКУ МАФИЈУ?

Изрешетан аутомобил Баје Секулића

Сензационалне новинске странице о "шверц рашоманијади" на нашим просторима остављају без даха, а богами и главе. Убиством Подгоричанина Баје Секулића, као једног из плејаде тих ликова, зашло се у минско поље, засад неслућених размера. "Никотин" ланцем пак, аутори текста у Националу објашњавају и многе, већ "реализоване", "инциденте" на београдском и црногорском асфалту. Са великим дуванским магом Станком Суботићем доводи се у везу смрт Радована Стојчића Баце (априла 1997), због чега је, како стоји у Националу, за Суботићем издата потерница, која је доласком премијера Зорана Ђинђића стављена ван снаге.

На душу Станка Суботића, који је у прљаве трговачке воде и високе политичке кругове доспео као конфекционар (широког спектра), стављају се и убиства новосадског "магната" Бранислава Лаиновића Дугог, Јусуфа Булића, Аркановог кума Милана Ђорђевића – Бомбоне, и Милана Рајовића – Миланчета. Последњи је, по тврдњи Национала, оставио и писани доказ служби за коју је радио, да је данима (аудијем А6) пра-

ћен од два човека које није познавао. Уз опаску да се Суботићеви шверцери канали протежу целим Балканом и да ужива заштиту највиших политичких и полицијских ауторитета, помињу се имена и бившег шефа ДБ-а Јовице Станишића и некадашњег високог функционера СПС-а Милорада Вучелића.

Према писању овог недељника, данашњи Суботићев заштитник у Србији је Зоран Ђинђић, чије "познанство" са дотичним ни сам премијер није демантовао. Најинтересантнији део текста односи се, пак, на будуће планове Суботића и Ђинђића, о изградњи фабрике

цигарета и то у близини Крагујевца. Наиме, у договору са замеником директора БАТ-а из Zügg у Швајцарској и њиховог представника у Београду, потписан је уговор о изградњи најмодерније фабрике цигарета на Балкану, и то у Крагујевцу. Целокупна операција грађе, односно прања Суботићевог новца, изводи се преко фирме "D Trade", која је власништво Суботићевог концерна Dulwich Limited са седиштем на Кипру. За такву операцију која би избацила не само преостале стране произвођаче, већ и наше (Дуванску индустрију Ниш и фабрику у Врању), политичку платформу мора дати сам Ђинђић кога је Суботић и те како задужио. Ако се оствари план градње фабрике, све ће карике у ланцу бити задовољене.

Станко Суботић ће легализовати свој прљави новац, БАТ добити монопол на тржишту и остварити 40 милиона марака месечно, а наш премијер утицајне и богате пријатеље, који ће му финансирањем кампања бити на услузи у политичком напредовању. У том контексту недавно је стигао и Ђинђићев предлог, и Скупштина се спрема да изгласа нови закон према коме би у следеће две године свим компанијама, осим БАТ-а, и то наравно због Суботића, било отежано или забрањено извозити цигарете у Србију. До изградње фабрике у Крагујевцу, БАТ-ове цигарете произведене у западној Европи биле би третиране као домаћи, српски производ. Ослобођене биле плаћања било каквих царина и пореза и, за време тог двогодишњег монопола БАТ-а и Суботића, они би остварили 150 милиона профита, што је сасвим довољно да се до краја покрију трошкови изградње фабрике.

На душу Станка Суботића, који је у прљаве трговачке воде и високе политичке кругове доспео као конфекционар (широког спектра), стављају се и убиства новосадског "магната" Бранислава Лаиновића Дугог, Јусуфа Булића, Аркановог кума Милана Ђорђевића Бомбоне, и Милана Рајовића - Миланчета.

МАФИЈА У ТРАНЗИЦИЈИ

*Дуванска афера
дрма премијера*

Пакџ са вуковима

*Павић-Обрадовић:
Био сам највећи
трговац цигаретама*

▶ Да ли ће „Застава” и(р)ојушии?

ЧИЈЕ ПАРЕ,

Две су опасности по земљу, ако се мафији не стигне на пут: претварање у Колумбију где итеинаест и породица има све и сви раде за њих, или "руски модел", где један део калитала контролише мафија.

ДОСОВЦИ су у предизборној кампањи дали пуно обећања. Посебно у сфери борбе против криминала. Међутим, осим функционера бившег режима, у "мрежу" правосудних органа није упала ниједна "крупнија риба" из српског подземља. Како то објаснити?

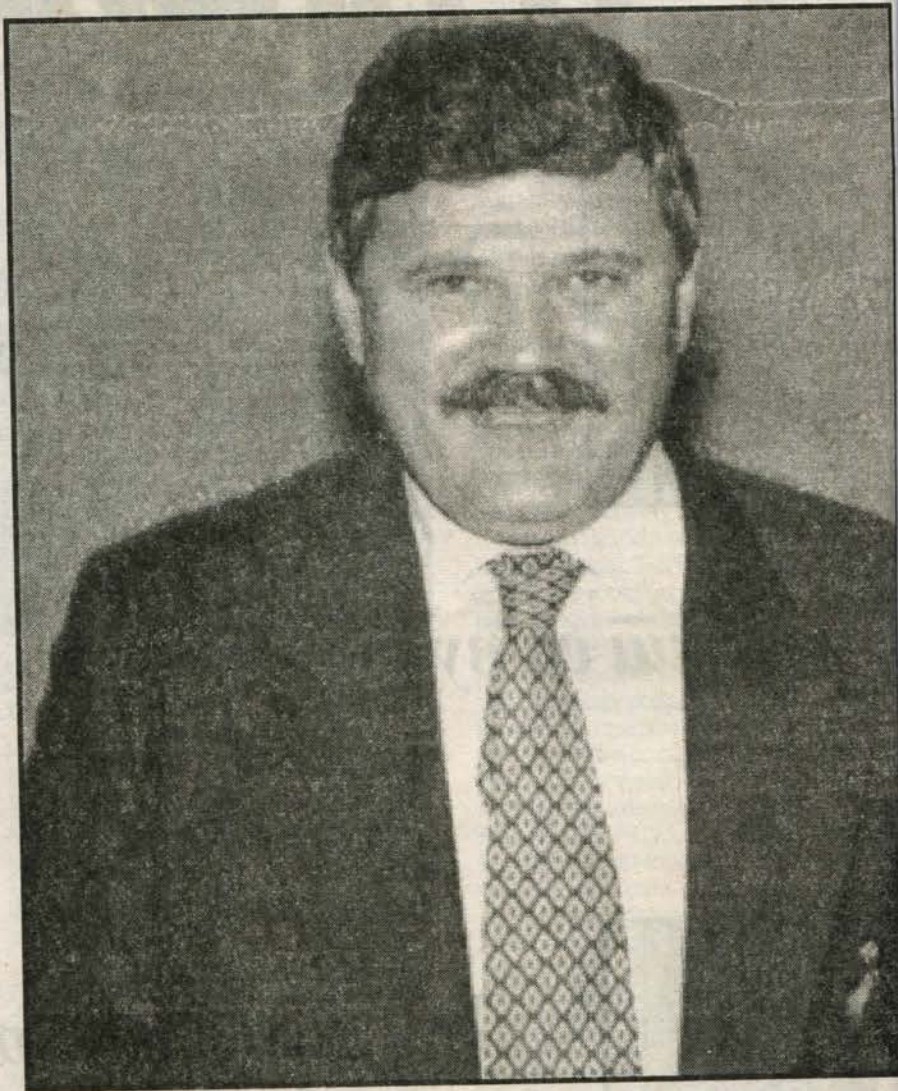
Мора се рећи да је сам систем државног криминала, или криминалне државе, који је направљен за време Милошевића, дакле изграђиван десет и више година, заиста тешко за само годину дана демонтирати. С друге стране, ако је још у ту читаву ствар умешана мафија, а каже се да је ова мафија у Србији развијена – онда ту предстоји једна дугогодишња борба. Италија се против мафије бори готово читав век – и то са различитим успехом.

Слободан Антонић: Сматрам да у новој власти има довољно политичара који нису компромитовани, тако да не знам какав би мафија досије могла да има о њима. Дакле, антимафијашки део ДОС-а моћан је да спречи мафију да у потпуности преузме контролу

Конкретније, ту просто не треба бити претерано нестрпљив, али јавност мора стално да притиска власт да се држи својих обећања. Небојша Медојевић, директор Центра за транзицију у Подгорици и члан Г17, подсећа да је Милошевића, у ствари, сменио његов други ешелон.

Прецизније, људи који су се обогатили у том режиму и којима је клаустрофобична, антизападна политика сукоба Слободана Милошевића почела да угрожава капитал и послове у Србији и ван ње.

– Сасвим је очигледно да је нова српска власт састављена углавном од људи који су, мање или више, имали користи из сарадње с Милошевићем у претходном периоду, сада под контролом тих финансијских олигарха у Србији и тешко је очекивати било какву озбиљнију акцију. Активност која је требало да доведе до неких озбиљнијих мера, завршила се компромитацијом председника те комисије Вука Обрадовића. Поставља се питање зашто

је господин Ђинђић, ако је знао за проблематично понашање господина Обрадовића, везано за афере са сексуалном позадином, таквом човеку дао одговорну функцију? Зашто нису ухапсили ниједну "крупнију рибу" из подземља?

– Иза решетака није се нашао нико од моћнијих људи који су стекли огроман капитал у претходном периоду. Нити су кога ухапсили, нити су покренули било какве активности на одузимању имовине, откривању новца који

се налази у иностранству – или су, пак, те активности блокиране. Мислим да се радило о једном дилу између старе финансијске и нове политичке олигархије у Србији. Договор је веома прост. Они су рекли: Не дирајте наше паре ми нећемо дирати ваше реформе.

Кокетирање с подземљем

Марко Ницовић, београдски адвокат, у разговору о овој теми, најпре подсећа да је ДОС пред изборе обећао да ће владу сачињавати експерти, ка

ТОГА ВЛАСТ!

дри да започну битку против организованог криминала – способни да крену ка организовању правне државе. Међутим, тврди он, од тог обећања нема ништа. Месецима после Милошевићевог пада задржане су старе полицијске структуре... Криминал с елементима насиља већи је него у Милошевићево доба. Значи, има више разбојништва, отмица, убиства. Све је то, по речима Ницовића, показатељ да Влада није ни схватила озбиљно организовани криминал.

– То што ниједна "крупнија риба" из подземља није иза решетака доказ је, каже Ницовић, да стара Милошевићева полиција, која је кокетирала с тим подземљем, и данас има изврсне односе с њим. И док је она и даље на позицијама, ниједна "крупнија риба" неће моћи да упадне у затвор – пошто подземље држи у шаху полицајце из старог режима. С друге стране, они су се већ приближили и неким лидерима ДОС-а.

Чују се процене да ако не савлада мафију до јесени, ДОС губи наредне изборе. На истом фону је чак и претпоставка српског министра полиције Душана Михајловића да би мафија, уколико се то не спречи, могла преузети власт. Колико је то реална могућност, реална опасност?

– Сама власт није толико битна, колико је битно ко контролише све економске токове и све односе у друштву. Сасвим је јасно да онај који има огро-

ман капитал има, у ствари, и највећу моћ у Србији. Пошто ова власт није ништа урадила да одузме или ограничи моћ тим најбогатијим људима, који су паре стекли у време Милошевића, на разне незаконите, нелегалне начине – остаје, дакле, констатација да они и даље владају из сенке.

Што се тиче организованог криминала, сматрам да је он извор нестабилности у читавом региону. На читавом Балкану постоји невероватно чврста спрега организованог криминала и корумпираних политичара, која сваки даном постаје све видљивија.

– Новцем и утицајем који има у актуелну власт, а и самом организацијом, мафија већ може да помера полуге

власти, каже Марко Ницовић. Ви сами знате да је Џорџ Буш пре два месеца јавно рекао да се све више повећава број земаља које контролише подземље. Значи, број влада које контролише подземље. Подсетимо и на недавну изјаву Хавијера Солане, комесара безбедности за Европску заједницу, који је рекао да на Балкану влада мафија.

Друмски разбојници

Како је кренуо у борбу против криминала, ДОС неће моћи ниједан аргумент да изнесе, сматра Ницовић. Сем што је ухапсио Милошевића и то друштво, никог из подземља није ни питнуо, ни је начео пједан од центара моћи – одакле се наручују професио-

нална убиства, отмице и остало што долази као криминал са елементима насиља.

– Сматра се да у нашој власти има довољно политичара који нису компромитовани тако да не знам какав би мафија досије могла да има о њима. Дакле, како сада ствари стоје, тај антимафијашки део ДОС-а моћан је да спречи да мафија у потпуности преузме контролу. И не верује се да ће ДОС изгубити изборе само због мафије. Ако и изгуби, биће то због неких других ствари.

Мафија, наравно, располаже огромним капиталом. Буде ли јачала то ће директно утицати на будућност земље. Конкретније, куда мафија може да нас одведе?

– Видите како изгледа Русија данас. Имали бисмо један систем у којем би владало десетак до петнаест друмских разбојника који би имали своје банке, своје медије, своје, да кажем, експерте у владама... Контролисали би политичке партије и имали огромне фондације којима би подржавали имиграцију цивилног сектора и отвореног друштва. Значи, једна врста клијентелистичког капитализма у којем би се све одлуке доносиле у кругу 10-15 људи, који не морају уопште да буду на политичкој сцени – али ће потезе вући у сенци. То, наравно, говори о даљем осиромашењу грађана. Неће ту бити речи о правној држави, заснованој на поштовању закона, већ о једној прљавој, приватној држави.

По Ницовићевим речима, предстоје две опасности. Или ћемо бити јужноамерички тип државе, где ће, као у Колумбији, петнаестак породица контролисати читаву земљу, а остали ће радити за њих; или ћемо бити руски тип државе, где један добар део њеног капитала и потенцијала контролише мафија. Иначе, Ницовић сматра да се ми пре приближавамо јужноамеричком моделу – рачунајући на утицај породица из подземља и на утицај у везу подземља с деловима естаблишмента који данас постоји у Србији.

– Ако би се, заиста, десило да мафија преузме контролу, онда бисмо имали нешто слично ономе што се дешавало у Латинској Америци током седамдесетих, осамдесетих, па и деведесетих година у појединим земљама, где су, поготову трговци дрогом, на моменте преузимали контролу над политичком структуром. То би било јако лоше за Србију – не само за демократију него уопште за српско друштво. Јер, онда бисмо направили читав један систем престапа и злочина, који би од Србије створио такву оазу. Мислим да се то, ипак, неће догодити.

Бивши лидер црногорских либерала Славко Перовић тврди да су у Србији и Црној Гори на власти мафијашки да је Ђукановић бог, цар, оснивач неформалне комунистичке династије, да Ђинђић већ ствара своју...

– То су врло озбиљне оптужбе, каже Слободан Антонић политички аналитичар. О њима је тешко рећи било шта, с обзиром да Перовић није пону-

дио никакве конкретне доказе. Мада некакви посредни докази, бар кад је Ђукановић у питању, постоје. Мислим да ће о томе моћи да се суди онда када и Ђукановић и Ђинђић оду с власти. А то ће бити, ваљда, једног дана – као што је отишао Милошевић. Ипак, чињеница да се тако озбиљне оптужбе изричу показује да је идеја о повезаности мафије с врховима власти у Србији и Црној Гори врло присутна – и то је нешто што је врло озбиљно и забрињавајуће за нашу јавност.

Мрежа криминала

Марко Ницовић, пак, тврди да народ више није толико одушевљен системом који влада у Србији и Црној Гори. То је и показао на црногорским изборима, када је Ђукановићу одузео доста гласова. С друге стране, како рече, све ће то коштати ДОС данас и Ђинђића као једног од лидера који покушава на све начине да успостави апсолутну контролу над Србијом и да, у ствари, истисне Коштуницу са сцене.

– Није то случај само у Србији и Црној Гори. На читавом простору бивше Југославије, а и шире, укључујући Албанију, Румунију и Бугарску, постоји веома јака мрежа балканског организованог криминала – и ту, управо, треба тражити изворе свих политичких проблема и нестабилности у овом региону. То, очигледно, не може да буде предмет пажње домаћих надлежних органа, јер су они, углавном, и корумпирани и инфицирани тим вирусом. За то је неопходна јасна политичка воља

нових власти у свим овим државама да се боре против тога – и велика помоћ међународне заједнице. Сасвим је јасно да у овом региону, уз њихову помоћ, треба кренути у решавање овог кључног проблема за успостављање правних демократских система.

Стручњаци кажу да је главна карактеристика организованог криминала у Србији то што нема земље у свету, осим можда неких у Јужној Америци, попут Колумбије, где је он тако чврсто продрио у ткиво државе као овде у последњих осам година. Упркос податку да у Србији данас има око 35.000 наоружаних криминалаца, Душан Михајловић, министар унутрашњих послова у Влади Србије, у почетку је био оптимиста најављујући жестоку борбу против мафије, да би му касније спласнуо ентузијазам – свестан моћи подземља. Српски премијер Зоран Ђинђић и даље је у предизборном маркетиншком фазону најављујући да ће до краја године "прва лига ратних" профитера бити иза решетака", док Марко Ницовић, пак, тврди да то што ДОС сада ради са правосуђем и полицијом није организована борба против криминала и подземља у Југославији – то је замајавање јавности.

Не може се занемарити чињеница да је овде мафија реалност, да располаже огромним капиталом и да је тврђи орах који се не може поломити обећањима из политичких говорница.

ДА ЛИ ЋЕ "ЗАСТАВА" П(Р)ОПУШИТИ

О цигаретама које би требало да "пошеку" са ужеглих шрака Заставе аутомобила најмање су уознајни радници овог колектива. О дуванској идеји, која је "прошуйњала" медијима, немају појма ни представници самосталног синдиката. Ипак, да се "горе" нешто "кува", и да у Застави већ ври, смајрају представници овог већинског, најбројнијег синдиката у земљи.

– Имамо утисак да се у Застави дешавају чудне ствари јер су током прошле недеље из чиста мира, и без икакве најаве, осванула два нова синдиката. Оснивач првог, састављеног од "високошколаца", само је руководство Заставе. Чине га људи који су годинама били блиски пословодству, и док је пола радника било на плаћеном одсуству, они су радили као "драгстор". Међутим, споразум о уравниловци, који је недавно потписан између Владе и наше фабрике, није по мери њиховог џепа. И

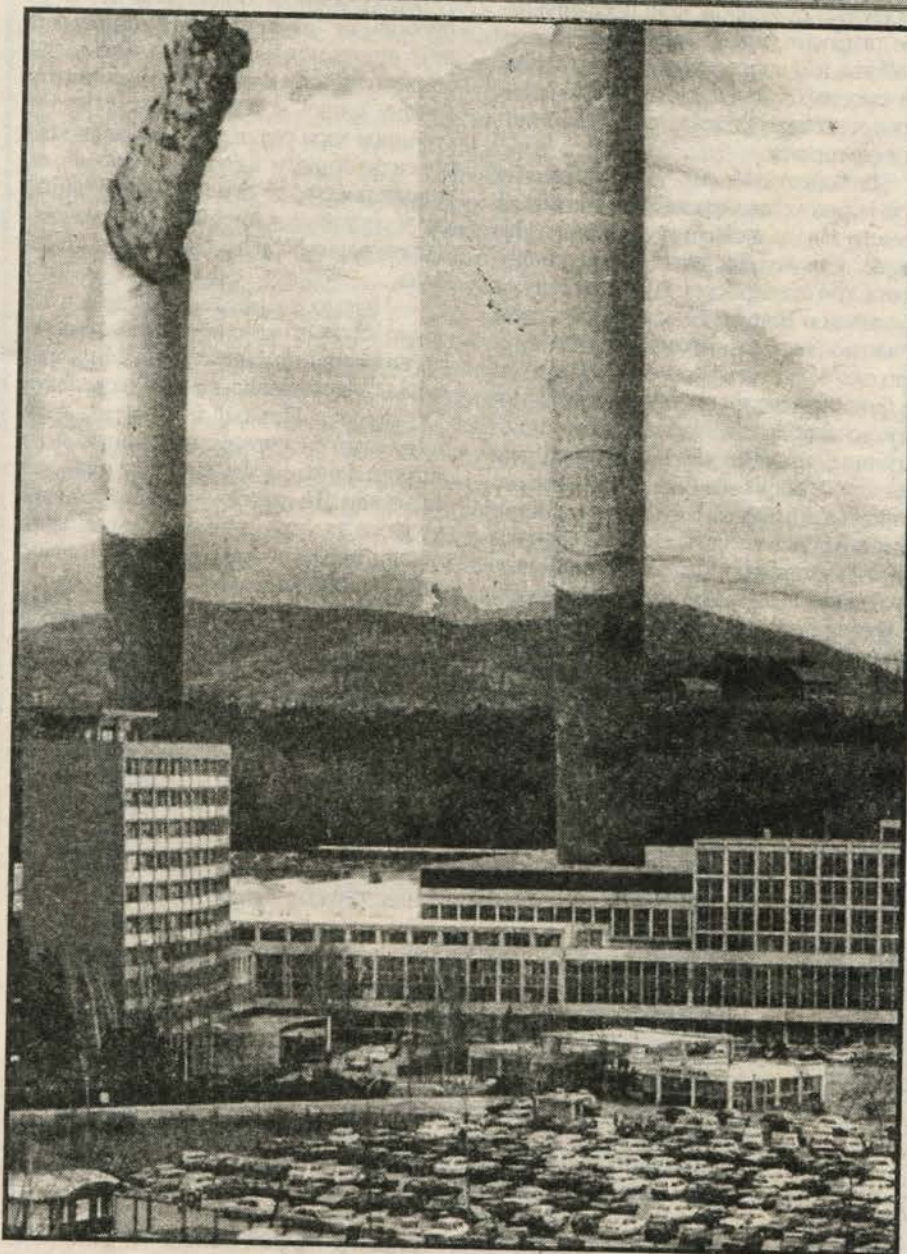
Као да им је неко пацртао, НАТО пројектили су, по речима запослених, знали "где треба" да гађају.

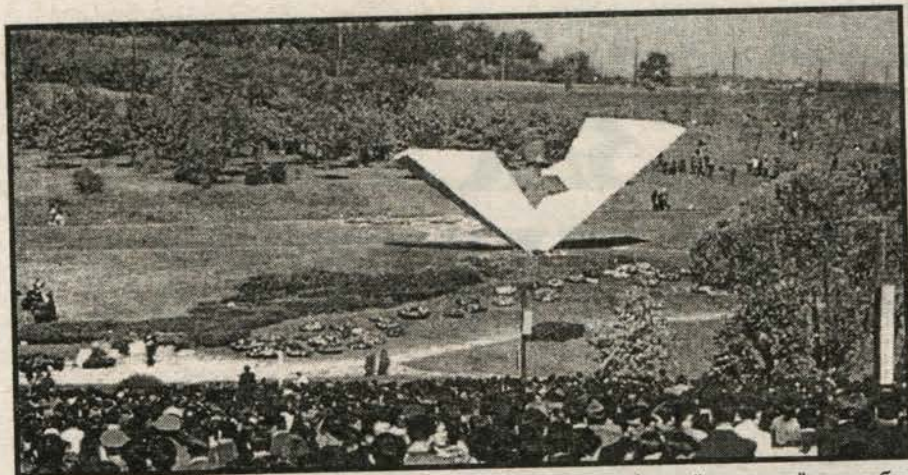
После бомбардовања, рашићивали смо рушевине у "Застави", а последице тих гелера и пројектила са осиромашеним урашјумом биће јасније за који годину.

док је смисао првог донекле јасан, оснивање и другог синдиката, који је одмах потом уследио, за сада је под велом тајне, кажу "синдикалци".

Представници овог већинског синдиката, који броји 10.000 чланова, не знају ко је аутор тог "пројекта", али намера је, тврде, да се "штганцовањем" тих малих, уситни и разбије највећи синдикат у земљи, и створи проходност за спровођење "њихових" одлука.

Стварањем нових синдикалних организација лакше ће манипулисати радницима, брже разбити фабрику и гурнути је у стечај. Да би се синдикат регистровао потребно је четири месеца, а ови су осванули за четири дана.

Пословодство Заставе данас игнорише наше постојање, изолује из свих одлука које се доносе на нивоу фабрике. Самим тим о идеји покретања дуванске производње у Застави, чули смо само преко неких медија.

Што се тиче недавно потписаног споразума са Владом, који предвиђа наше потпуно укључивање у проблеме Заставе, тај споразум се не испуњава, па смо за ову недељу најавили јавни протест, кажу представници самосталног синдиката.

Да подсетимо, реч је о споразуму који је током "вампирске" ноћи потписан између Владе и свих представника Заставе, укључујући и већински синдикат. Став експертског тима, на челу са Ђелићем и Влаховићем, који је те ноћи посетио Заставу и напустио Крагујевац око 6 часова ујутру, био је јасан. То је финансијска инјекција фабрици, која је до сада само делом испуњена, и покретање производње за наредна три месеца. У мају није било никакве производње, а планови о 900 аутомобила у јуну већ су доведени у питање. С обзиром да је Заставина производња од почетка године до данас мања од дневне крајем осамдесетих, уколико Влада не испоштује споразум који истиче почетком наредног месеца, могу се очекивати масовни протести.

— Тражили смо смањење руководећег кадра и захтевали да број директора буде сразмеран садашњем обиму производње. Речено нам је да је руководећи апарат смањен за 40 одсто, али смо израчунали да је број директора повећан чак за трећину, иако је од јануара до данас комплетирано тек седамдесет возила. Генерални директор, Зоран Радојевић, није испунио задатак који је добио када је дошао на чело "Заставе". Јединствена организација Заставе синдиката је тражила смену Управног одбора и изгласала му неповерење. Али до данас, иако је од тада прошло месец дана, нисмо добили никакав одговор, причају синдикалци.

Иначе, до Зорана Радојевића нисмо успели да дођемо, али је једногласно

мишљење да је он "задужен" за разбијање синдиката, а о његовим "аранжманима" са "Заставом" делом је упознат само "АСНС" (досовски синдикаат).

Владина мера - зеље на ливади

Неспособност Владе да се суочи са проблемом "Заставе", за Крагујевчане није прича новијег датума. Ако је зумирамо на голи живот радника, имамо реалну слику немаштине која попут грознице хара годинама. О агонији која тресе фабрику и животу у рестловима, покушали смо да сазнамо нешто више од представника синдиката, висококвалификованих радника "Заставе" аутомобила.

— Чујемо да помињу цигаре, и не знамо какве то везе има са "Заставом" јер долазили су овде сви, од Милошевића и Марјановића, до "Фолксвагена", "Хундаиа", "Пежоа" и "Фиата". Али, то су само екскурзије, неке шпију-нске делегације, које дођу, виде, оду и никада се не јаве. До сада нису нашли рачуницу да се задрже, а на чему су се завршвали ти разговори у четири ока са нашим руководством, не знамо.

Сва њихова обећања о налажењу стратешког партнера и изласку из тамног вилајета, била су део предизборних кампања и куповине времена.

Уочи бомбардовања произвођили смо 15-20.000 возила годишње, што је тек 10 одсто од оног што се произвођило осамдесетих, али и далеко више него данас, јер од почетка године нисмо произвели ниједно возило. Одлука Владе о увозу 200.000 половних аутомобила затворила нам је и онај мали вентил на домаћем тржишту и за наредних пет година закуцала катанца на "Заставу". Да је реч о једном махехинском односу државе говори то што је обећање Владе о преусмеравању пореза од половних возила у покретању "Заставе" остало мртво слово на папиру. Једини који је за ових десет година показао интересовања и уложио напор да Застава крене, по речима "Заставиних" синдикалаца је Милан Беко.

— Беко је дошао 1998. и направио помак. У односу на садашњу плату од 2.800 динара, просек тадашњих 200-300 марака месечно била је пара од које смо могли да преживимо. За последњих десет година једини је Беко "сишао" у фабричку халу, радницима у замасаном оделу, прилазио, питао како иде посао и могу ли да преживе, прича четрдесетседмогодишњи М. А.

Говорити о стандарду живота "Заставиног" радника, данас када им је и градска карта "намет" на ње, илузорно је. Голи паркинг пред некад највећим погеном на Балкану болно подсећа на време када је тај простор био пун као шибица, и до фабричких капија у јутарњим сатима цаклила километарска колона аутомобила.

Имајући у виду да је сатница једног алатничара на Западу 30 марака, а његова тридесет пфенинга, питамо Н.Б. како саставља крај с крајем.

— Имам двоје деце школског узраста, а жена ми је домаћица. Оно што дају распореди за хлеб и млеко на петнаест дана, јер примамо у два дела. Деци дам за превоз, и на посао идем пешце, а у радњи купујем "на образ", па кад примим вратим. Понекад налетим на јефтине јабуке на пијаци, купим кило и то им је за наредна два месеца. У замрзивачу сада имам двадесет пилића, и то ми је, осим здравља моје породице, једино богатство које имам. Што се тиче дажбина, струје, воде, не плаћам их последње три-четири године. У ЕПС-у цела "Застава" од првог до последњег радника дугује. Имамо право на топли оброк који углавном не користимо, јер радије узмемо 900 динара које нам следе, да би то поделили са породицом. Већ две године са нама живи и мој брат избеглица са Косова, са породицом, женом и четвором деце. Он има примања од 1.800 динара и децији додаток па се тако крпимо. Гардероб "из нафталина" смо одавно износили "старо" више не постоји, све је "ново" а ако купимо нешто деци то је са буљавка, кинеско, турско, додаје његов колега Драган, такође отац двоје деце.

— Жена не ради, живимо од ове плате и пензије моје мајке која износи 70 динара, у кући која је тек под плочом без крова. Плату коју добијем још у пут сабирам и пребирам коме дугујем. Сви има осамнаест година, кћерка је друкоразред средње школе. Колико сам као родитељ задовољан њиховим успехом у школи, толико они немају разлога да буду са мном, јер нисам у могућности ништа да им пружим. Отац ме је виставао да знам кад "имам" и кад "немам", они знају само за ово друго, и ка би у школи постојао предмет машинство моја би деца имала највишу оцену. Осим договора о плати, са супругом имам један прећутни, да "прескачемо" дор

чак и вечеру. Иначе, право ми је задовољство да ми неко имућнији уђе у кућу и послужи ме цигаретом, што му узвратим чашом воде коју такође нисам платио годинама. Уместо воћног напитка који би требало да пружим својој деци, гледам кроз прозор комшијско дрво, да га ово невреме сада не уништи, јер ће онда моје дете изгубити и ту једну јабуку дневно.

С обзиром да се Крагујевац налази у црној зони радијације, ускоро неће бити ни тог комшијског дрва. Са оваквим стандардом не верујем да ћемо дочекати пензију, јер жељни смо свачега. Више нам не сметају ни дречаве боје у гардероби јер лепо иду са нашим потамнелим образима. Лица су нам жута, душе црне, а кад би стали на скенер да се погледамо изнутра, мислим да би и он црко.

На питање "Шта би вам сада изгледало необично", М. А. са двадесет седам година стажа, овако резонује:

– Необично би ми било кад би ме заобишла киша, јер ми је кућа већ годинама под плочом, почела да прокишњава, необично би ми било кад би сели да ручамо, а претекне за вечеру. Ако се живот састоји у једном некуваном јајету и јогурту по глави домаћинства, онда је то трошак који моја плата покрива. Чудно би било кад бих дошао кући и казао "има", да кћерка којој је седамнаест година не носи одећу од другарице. Чарапе купи кад неко од родбине дође па да неки динар, и оне на буваљуку. На терету су ми рођени отац и мајка, сестра и сестрић, који су избеглице са Косова. А боли и тешко је када се за свог каже да ти је на терету.

– Имам троје деце, мале деце, ни сада ми се не иде кући, а кад порасту и проговоре биће још теже, зато ћу гледати да ми овде у "Застави" обезбеде бар преноћиште, уз горак осмех каже Небојша, коме је жена инвалид треће категорије, на плаћеном одсуству. Када примим плату и дођем кући, оплакујемо је и ја и жена као на парастосу. Пошто станујем приватно, и пре него што су проходила, деца су се због влаге, разболела од бронхитиса. Иначе, у "Застави" је одавно обичај да се ствари за децу размењују међу колегама, а флашице за бебе добио сам на поклон од Скупштине града као дар близанцима.

Драгослав, после 29 година рада у каросерији, нема каже на ово шта да одузме ни дода. Не памти када је за ручак видео месо, храни породицу избегличким макаронама и шпагетама, које стижу из хуманитарне помоћи.

"Замрзивачи нам стоје као сувенири", додаје, "а добро је што долази пролеће јер има и зеља на ливади".

НОВА ВЛАСТ СЕЈЕ СТРАХ

У ливници ко "заливени", о доласку новој директора нико не сме јавно да говори

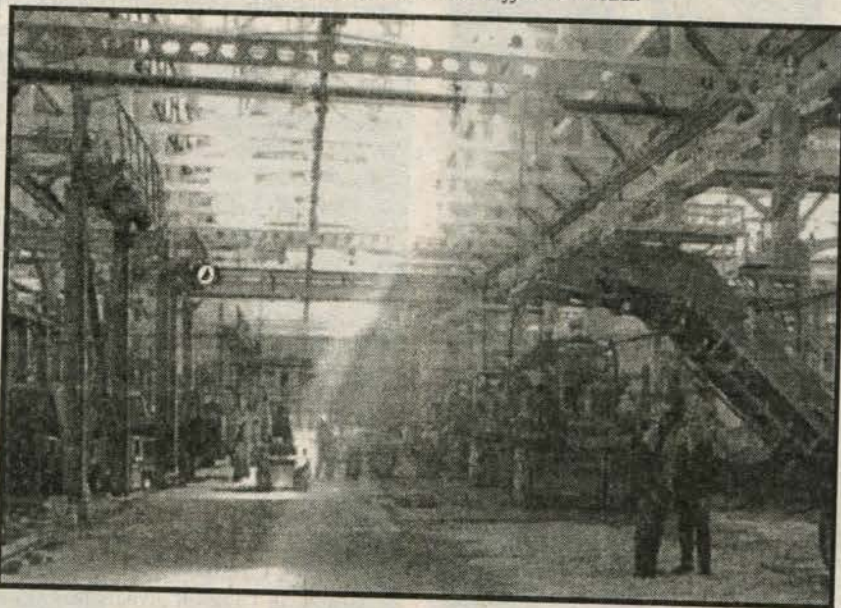
Иако је од "промене" на челу "Ливнице", која послује у оквиру "Заставе", прошло три месеца, овај догађај је и даље главна чаршијска тема подно Опленца. Оно о чему се данима распреда у кафанама, а ћути пред новинарима, је ничим "изазвана" смена директора Живка Кнежевића. Зашто је и званично један од најуспешнијих директора овог краја, морао да уступи директорску фотељу Петру Јовановићу, приватнику из Београда, питање је на које мештани Тополе немају одговора. Атмосферу страха од јавно изговорене речи о тој смени, потврђује и чињеница да нико у Ливници није био расположен за разговор, иако је долазак новинара био најављен.

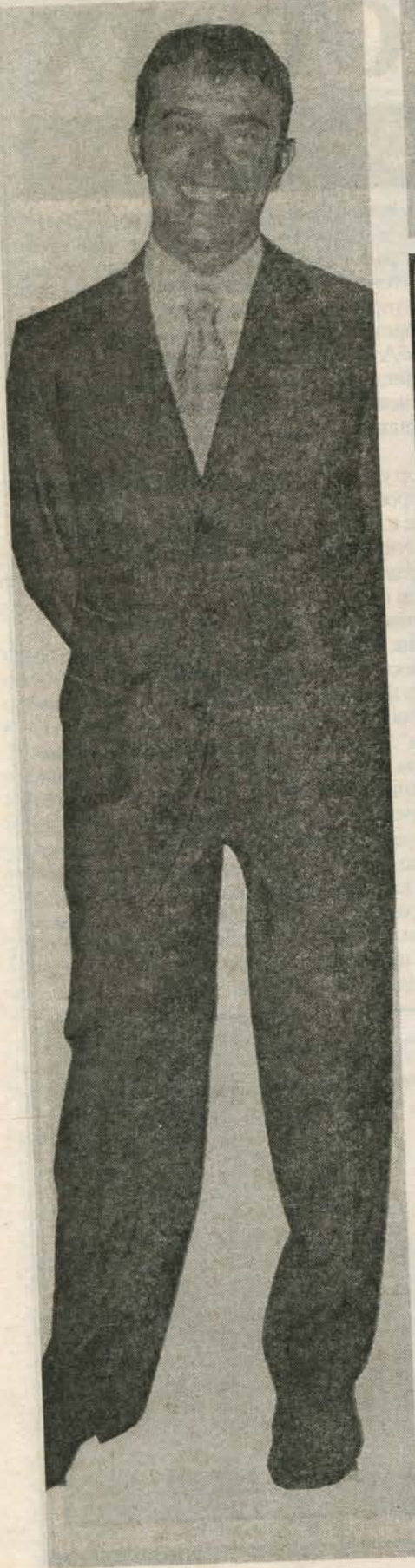
Ипак, у писму незадовољних радника, упућеном крагујевачкој "Независној светлости", стоји:

"Годинама најуспешнији директор у целој Застави, мр Живко Кнежевић, направио је од Ливнице извозну и профитабилну фабрику која је на тржиште Италије, Немачке и Македоније извозила 90 посто своје производње. У тренутку смене, Кнежевић је на рачуну имао 1,3 милиона марака. Генерални директор "Заставе", Зоран Радојевић, довео је Јовановића у Ливницу, да би крагујевачка фабрика "макла" тај новац, написали су незадовољни радници. Они такође наводе да је Ливница данас јединствена фабрика где је председник синдиката постао заменик директора, а његова супруга само са три године стажа комерцијални, односно директор маркетинга.

Директор Кнежевић је истакао да фабрика данас пропада, да се губе послови са страним партнером, и да ново руководство не зна да ради овај посао. Коментаришући "заверу ћутања", Кнежевић додаје да је страх од јавно изговорене речи разумљив, с обзиром да је ново руководство за само један дан у овом колективу с положаја сменило 28 људи.

Покушаји да се од генералног директора "Заставе", Зорана Радојевића, сазна нешто више о овом догађају, нису уродили плодом, јер је дотични, по речима упућених, чешће на службеним путовањима и иностраним "релацијама" него у кругу фабрике. Дотични је, иначе, у "Заставу" доспео из "Водовода", као члан Демокришћанске странке, а по речима упућених "аналфабет" је за проблеме које Застава има. Смену свог директора и збивања у Ливници радници су (ваљда од муке) преточили у песму, па о том немилном догађају, осим прича подно Тополе, сад колају и стихови.

ПАКТ СА

Листајући бројну дневну штампу и гледајући државну телевизију, прво питање које просечном Србину падне на памет јесте да ли се сви медији праве у једној јединој редакцији. Новине исувише личе једне на друге, информативни програм ТВ станица заснива се на читању поменутих новина и тако у круг. Основна и аргументована критика нове власти од посленика јавне речи као да не постоји, простора за "другу страну" је све мање и мање па је оправдано питање постоји ли некакав прећућни договор између нових власти и "независних" медија у Србији.

Пример око наводног откривања "дуванских мафијашких кругова", коју су открили новинари хрватског "Национала", и умешаности српског и црногорског државног врха са овим кланом пуни новинске ступце. Српска власт се брани да нема никакве везе са "дуванском мафијом", премијер Ђинђић тврди да су ове написе фабриковао његови политички непријатељи, а на другој страни планира отварање нове фабрике дувана у Крагујевцу заједно са фирмом "Американ тобако", коју заступа Станко Цане Суботић, проглашен за главног дуванског боса на овим просторима.

Све је почело када су још средином априла месеца "Вечерње новости" објавиле кратку информацију о умешаности српских и црногорских челника у аферу "дуванског дима". Након тога тајац. И поред Танјуга и Бете, српски новинских агенција, босанска агенција "Срна", 16. маја ове године, прва и једина преноси делове текста из хрватског "Национала" у коме се Зоран Ђинђић и Мило Ђукановић директно оптужују да заједно са Суботићем вердре и облаче у дуванској области овог дела Европе (оригинална вест агенције "Срна" налази се у антрфилеу текста). Агенцијску вест једино преноси "Глас јавности" у врло скраћеном издању из кога су изостала имена политичког врха Србије и Црне Горе. "Блиц" и "Вечерње новости" о овој информацији нису донели ни слова.

Српски премијер се уби од објашњавања да је комплетна прича намењена против њега, али ни данас нема одговора на нека најпростија питања: познаје ли Ђинђић Станка Суботића? Како је тачна вест да се српски премијер вози његовим авионом, ко плаћа тај ангажман и шта Суботић добија за узврат?

ВУКОВИМА

У најновијем броју "Недељног телеграфа" објављен је интервју са Суботићем под насловом "Чист сам!", као да би било ко нешто другачије признао било ком новинару!

Други, у великом низу случајева, далеко баналији и симпатичнији, јесте када су радници једне фабрике у околини Ужица поднели кривичну пријаву против свог руководства, јер су генералима Павковићу, Ојданићу и још неколицини гостију ставили да понесу неколико стотина килограма пастрмке, јагњетине и осталог меса, освануо је опет само у "Гласу" и у врло скраћеном облику у новом "Експресу". Остали и даље ћуте.

Ови ћутљиви медији показују се врло агресивним када је реч о бившој власти. Тако је у "Новостима" приликом хапшења Слободана Милошевића одштампан наслов "Ухапшен диктатор" (мада се такав наслов није могао наћи ни у једним румунским новинама након свргавања режима Николаја Чаушеску), данима је у овим новинама објављиван фељтон у коме је "откривано" шта је све то породица Милошевић радила у претходних десетак и више година...

Промоција сто дана нове власти обилвала је салвама похвала за све

Оригинални текст агенције "Срна" од 16. маја "ДУВАНСКИ ЦАР" СТАНКО СУБОТИЋ "БЛИСКИ САРАДНИК" ЋИНЂИЋА И ЂУКАНОВИЋА

Загребачки "Национал" у броју од уторка открива шокантне податке о "српском мафијашу" Станку Суботићу Цанету који је, према тврдњама листа, "шеф целокупне балканске мафије" "тежак" 500 милиона долара и блиски сарадник Зорана Ћинђића, Мила Ђукановића и недавно убијеног шефа хрватског подземља Вјеке Слишка.

што је учињено, а да се ни у једним новинама није нашао нико ко би упоредио списак обећања ДОС из времена предизборне кампање и оног што је објављено у владином документу. Када се те две ствари ставе једна поред друге сасвим је уочљиво да је велики број предизборних обећања остао само празно слово на папиру.

Питање је докле ће ово трајати? Народ све више и више увиђа да нова власт ни из далека није она коју је желео.

Политика промена. Можда је и време за неке нове промене.

Загребачки "Национал" у броју од уторка открива шокантне податке о

"српском мафијашу" Станку Суботићу Цанету који је, према тврдњама листа, "шеф целокупне балканске мафије", "тежак" 500 милиона долара и блиски сарадник Зорана Ћинђића, Мила Ђукановића и недавно убијеног шефа хрватског подземља Вјеке Слишка.

Цела прича постаје интригантнија у дјелу који говори да је тај "балкански краљ подземља" 1999. године добио хрватске документе на препоруку саборског заступника и генерала Љубе Ђесића Ројца, а по члану закона који то омогућава странцима "посебно за служеним за хрватске националне интересе".

Македонски премијер Љупчо Георгиевски гост Суботића у Београду под надзором српске полиције

Да се овај политичко-духански лоби пребације преко Хрватске, Црне Горе, Србије и даље на Балкан, свједочи и догађај који се збио ове зиме. Македонски премијер Љупчо Георгиевски посетио је Београд и након службеног дијела ојшћиао је као Суботићев гост у диско клуб у којем је власник Џеј Рамадановски, познати по томе што је Алки Вушиц и Дорис Драговић организирао ијевање на приватним Суботићевим партијама у Светом Стефану. У дискоотеци су у друштву проситијуици Суботић и Георгиевски остали до зоре, а цијело вријеме их је чувала српска специјална полиција, која и овако чува Суботића сваки пут кад слијеће и полијеће из Београда. Разлог ипакве дружељубивости Суботића и Георгиевског је у томе што би Суботић с БАТ-ом хтио купиити подузеће "Македонија табак", духанског дива, како по производњи духана, ипак и по производњи и извозу цигарета.

Данас је "Македонија табак" уздрман зашто што је управо Георгиевски на приписак САД-а смијенио иошћпредседника управе Шушуркова, који је до Цанетиова иојављивања био неокруњени духански краљ Балкана, а што је иостиао производећи големе количине лажног Марлбора.

"Национал" открива да је Суботић добио хрватске документе, односно пасош, у тренутку када је остао без југословенског и када је у Београду за њим расписана међународна потјерница "због умјешаности у низ убојстава и обрачуна с конкурентском шверцерском мрежом".

"Суботићеве шверцерски канали, тврди ауторка текста Јасна Бабић, протежу се по цјелом Балкану захваљујући подршци и заштити највиших политичких и полицијских ауторитета у готово свим државама бивше Југославије. У Србији то су донедавно били Јовица Станишић, шеф србијанске Службе државне безбједности, и Милорад Вучелић, некадашњи потпредседник донедавно владајућег СПС-а и бивши директор србијанске телевизије.

Данас је то србијански премијер Зоран Ђинђић, а Суботић је и пословни партнер црногорског председника Мила Ђукановића, који директно судјелује у подјели шверцерске добити – тврди "Национал".

Уз помоћ Ђукановићевих фирми, Суботић је, наводно, један од главних добављача цигарета на југословенском црном тржишту из свих творница и свих дјелова свијета, укључујући херцеговачку творницу духана у Чапљини и хрватски ТДР.

Према процјенама неких западних тајних служби, на које се позива ауторка текста, заједничким ортачким снагама у посљедњих пет година Ђукановић и Суботић зарадили су и подјелили милијарду долара.

Пишући о разлозима који су довели до тог "сензационалног открића", ауторка каже да их, прије свега, треба тражити у чињеници што се Милошевић нашао иза браве, због чега су полиције више европских земаља показале велики интерес за Ђукановићеве и Суботићеве изворе прихода и "шверцерске филијале", сумњичећи "мафијашко-председнички двојац" и за низ наручених убистава.

У том контексту ауторка се бави и Суботићевим хрватским држављанством, које сматра значајним детаљем у реконструкцији крајњег територијалног опсега његових "криминалних и политичких веза".

"Националова" новинарка тврди да се "Суботићев клан", оставши за кратко без властите државе, замаскирао хрватским документима, вјероватно и фирмама и "братским" ганговима.

Зато нема никакве сумње, закључује она, да је српски "дувански цар" са статусом пуноправног хрватског држављана присуган у Хрватској, не само као спонзор загребачког "цет-сета", него и као "актер домаћег криминалног милеа".

ЈАСНО ЈЕ ШТО САМ БИО НАЈВЕЋИ ТРГОВАЦ ЦИГАРЕТА НА БАЛКАНУ

*Афера која је недавно обишла пола земљине куле, на двојећи хумора и лажи, помери-
ла је Обрадовића са места председника и "заледила" рад комисије на одређено време. Ко-
лико ће она изнуђена оставка бити ојмена да је ојасно ујирајући јрси у чињенице, показа-
ће време. Расправа за његово разрешење са места појпредседника Владе (ијакође за кри-
минал и корупцију), очекује се поком ове недеље. То се уједно може схвајући и као обра-
чун "сиве еминенције" мафије и легалних инстиуција власти.*

Први циљ лансијера афере био је да се преузме странка, јер је некима одговарало да се преко ноћи заодену у социјалдемократско рухо и придруже породици тих европских партија. ДС, која је пар екселанс странка либеларне демократске оријентације, није скривала амбицију да се представи странком социјалдемократске оријентације.

Други циљ пучистичке групе, која је најпримењивом монтажом изнудила оставку Обрадовића, јесте да се блокира рад Комисије за борбу против криминала и корупције. Тренутак је темпиран у време доношења Закона о екстра профиту и екстра имовини, када је Комисија поднела извештај Влади, и Обрадовићевог "упозорења" да неће дозволити да једна мафија буде замењена другом. Извештај те комисије ударио је на змијарник, и тај моћни финансијски лоби давао је логистичку подршку, стајао је у позадини ових егзекутора. Ниједно име нисмо прозивали, али они су се сами препознали и одазвали. Један од тих је Милан Панић, који је још од 1998, из времена Савеза за промене, био у притајеној конфронтацији са Обрадовићем. Јер, Вук му је још тада, али и после 5. октобра, када је најављено "запоседање" Галенике, послао упозоравајуће писмо, тако да је једна од компанија која се помиње у извештају била и Галеника, за коју је одлуком Владе утврђено да је већински власник Република Србија, прича Вуков брат Павић Обрадовић, председник Извршног одбора Социјалдемократије.

Ко стоји иза Панића?

Врло добро памтим говор господина Батића, 25. марта ове године, на нашем Трећем конгресу, где је бираним речима говорио о Социјалдемократији, а још би-

ранијим о Обрадовићу. О Вуку, као мом брату, ни ја не бих успео да изговорим толико похвалних речи колико их је Батић "пустио". Али, не изненађује што је Батић у овој афери мало "исхитрено" поступио, јер познато је да је, пре него што је сео у министарску столицу, био Панићев адвокат. Надам се само да убудуће неће да се понаша као лични "тужилац" и "ађутант", већ као министар правде, јер је и врапцима на грани било јасно да је реч о класичној "монтажи".

Што се тиче Ђинђића, мислим да је и он "исхитрио" што је дозволио тај политички преседан да председништво ДОС-а разматра питање о Вуковом партијском разрешењу. Ми се Ђинђићу и "пријатељима" из ДС-а нисмо мешали када су распустили своје градске одборе у Београду, Крагујевцу и Лесковцу. Ми бисмо се о Ђинђићу такође могли запитати може ли он да буде премијер Владе и председник ДС после свега што се о њему у медијима и јавности данас отворило. ДОС је обећавао да ће о свим неправилностима обавештавати јавност и, колико ја знам, активности те Комисије тренутно су "залеђене".

Када је Вук пре десетак дана поднео оставку на место председника Комисије, с обзиром на резултате, предложио је да на њено чело дође Млађан Динкић. Нажалост, није изабран ни Динкић ни Правдић, о коме се размишљало и, колико сам ја чуо, предложено је да се Радо-

вић, директор Републичке управе јавних прихода, лати те дужности. Непримерено је губити време, и Комисија у свом раду мора наставити тамо где је стала. За Америку и Запад највећи противник у последњих педесет година био је комунизам, али, како они кажу, постоји и већа поопас од комунизма, а највеће зло је мафија.

Сензације које ових дана стижу из "Национала", бациле су у заснак случај сексуалне афере.

Ништа не узимам здраво за готово, и ништа не може да ме импресионира, чак ни те фамозне приче из "Национала".

Али, слушао сам о себи, последњих неколико месеци, да сам највећи трговац цигарета на Балкану, јер сам до 31. марта 1999. био директор представништва Дуванске индустрије Ниш у Београду, и познајем област дувана. И јасно ми је сада да је та прича пласирана, јер је очито да се неки други баве тим великим "словима". По први пут чујем да се господин Ђинђић налази у том свету бизниса, али сам још више изненађен бомбастичким најавама о изградњи некаквих фабрика цигарета, једне од њих и у Крагујевцу. Чуди ме само да му његови саветници нису ставили до знања да ми већ имамо фабрике цигара, и то Дуванску индустрију Ниш која је прва на Балкану и шеста у Европи по капацитетима. Имамо одличну фабрику у Врању, и изванредну са "Протсовим" машинама имамо у Подгорици.

Када би се шверцперским каналима стало на пут, из Дуванске индустрије Ниш у буџет Србије ушло би барем пола милијарде марака. Запањила ме и изјава да ће ту 5.000 радника наћи ухлебљење кад најмоћнија руска фабрика дувана "Дукат", која дневно производи 150 тона дувана, запошљава 550 људи. Уместо да се оконча започета инвестиција фабрике у Нишу и спречи црно тржиште цигарета, производе се магле и имажинације.

Откуд то да у исто време са текстовима у "Националу" иду најаве о Застави као "пушачкој" индустрији?

Немам поузданих информација, можда је та подударност "коинциденција".

Да се вратимо страничким пословима. Поднели сте захтев за одузимање посланичког мандата неким члановима странке.

То су бивши чланови. Захтев Скупштини поднет је 10. маја, али још није укључен у расправу. Питање разрешења Обрадовића наћи ће се на дневном реду ове недеље, тако да председништво ДОС-а

има шансу да застане и замисли се где су се "залауфали" неки њени чланови и блиски актери, попут Орлића, "spiritus movens" тог процеса. Показало се да су знање и памет, које је Вук инвестирао у Слободана Орлића, превелики залог за њега. То је момак који је десет година студирао и уочи именована секретара за информисање успео да се докопа дипломе факултета за менаџмент "Браће Карић". Било би интересантно да објасни динамику којом је полагао испите на том универзитету, као и податак о броју "положених" испита само два месеца уочи свог именованања.

Било би такође занимљиво да објасни ко је довео Љиљану Несторовић у Социјалдемократију, као и Драгана Вучинића, данас декана поменутог универзитета. Уместо што "режир" представе и сеје реваншизам кроз медије, Орлић

би требало да се запита о свом статусу persone non grata Топличког краја. Синоћ сам био у Бору, где ми је било уговорено гостовање и у "минут до дванаесет" забрањено појављивање на тој ТВ станици. Сутрадан на телевизији у Панчеву требало је да се појави секретар наше странке, магистар Зоран Драгишић, што му је такође онемогућено.

Замислите докле иде тај пресинг савезног секретара за информисање, који спроводи линч на медије и прави сценарије. Једна од ликова те сензационалне афере око Обрадовића, била је и његова девојка Јелена Миленковић, председник Клуба младих и народни посланик. Ваљда је јасно да толико суза на једном месту, и уплаканих жена, између осталих и те његове девојке, нису пале цабе. Попут многих у ДОС-у са вишком функција, и Љиљана Несторовић, осим портпарола Социјалдемократије, била је

и члан Управног одбора ППТ-а. Никада раније није имала замерки на Обрадовићево понашање, иако је безброј пута била са њим на путовањима, и спавала у истим хотелима по Србији и иностранству.

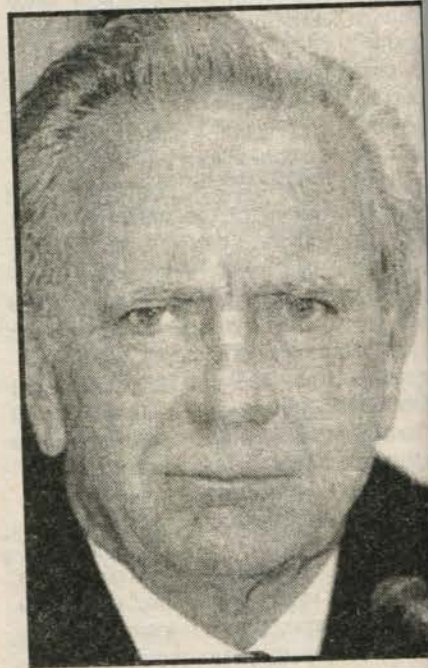
Откада је Љиљана Несторовић, медијски "експерт" са четвртим степеном стручне спреме, искључена из странке, нама партијско информисање функционисање боље него икад, јер нема оног "двоностраног" колосека. Сада се скицира мозаик, и темеље информације да су те крокодилске сузе пале за прилично крупне паре, с чиме ћемо ускоро изаћи пред јавност. Интересантно је то да ниједна од тих жена није тражила суд, ни материјалну надокнаду, већ задовољење своје "части" види у политичкој "шаховници" и његовом "скидању" са места потпредседника Владе.

— Кажете, огроман је прилив нових чланова. Учинак свега је е-пе-пе странци, и Обрадовићу као мушкарцу. Да ли је Вук супермен?

Он нема кад хлеба да једе. Па кад је стигао толико "дела" да направи и жена да "измири"? Цела та прича стигла је до Хавијера Солане и Руске думе, али су и домаћа и међународна јавност то прочитали. Аналитичари НАТО алијансе децидно су изјавили за медије да није реч о сексу, већ о "ударцу" мафије. Скренута је пажња са много важнијих проблема наше реалности, у Бору, ЈАТ-у, Застави, Вискози, Телекому. Нема здраве фирме, ни оне која не вапи за инјекцијом.

— Вук је и даље, као потпредседник Владе, у фаху криминала и корупције. Можемо ли рачунати на његову досадашњу агилност?

Видећемо шта ће се догодити у Скупштини, мада није лако пронаћи 126 посланика који ће дати глас о његовом разрешењу, јер се надам да су то озбиљни и одговорни људи.

Досије ХАГ ▼

СУДИТИ СРБИМА ЈЕ

IN

◀ *Ко њо нама суди?*

*Тома Фила: ▶
Зар Милошевићу да суде
белосвeјски судови?*

◀ *Милошевићи бранили
Милошевића*

▶ *Трагична судбина српског народа*

ОНИ НАМ СУДЕ?

Последњих дана се актуелизује питање суђења оштраженима за ратне злочине од такозваног Хашког трибунала. Западне земље се приликом подизања оштраженица воде моралним, хуманитарним и правним нормама друштва, којих би сви требало да се придржавају, али, истовремено, историје тих земаља показују колико их оне саме поштују

Ватикан

Да вера у Бога може прерасти у фанатизам којег се треба бојати, показала је католичка црква током историје. Црква се трудила да око себе уједини и световну и духовну власт и тако на неки начин обнови Римско царство, али под својим патронатом. Та идеја је направила многе противнике у Европи, које је црква прогласила за јеретике и сурово прогонила. Папа је формирао и посебно црквено истражно и судско тело – инквизицију, чији је задатак био да елиминише противнике католицизма. Тако је широм Енглеске, Француске, Италије, Шпаније побијено, спа-

љено или растргнуто хиљаде људи чији је, често једини, грех био што имају књиге или се баве науком.

– Ватикан је одиграо значајну улогу и после Другог светског рата, када је давао морално покриће за хрватске злочине над Србима, а касније, после слома НДХ, омогућио им да несметано емигрирају у Латинску Америку.

Велика Британија

Велика Британија је постала велика, тако што је окупирала своје суседе Велс, Ирску и Шкотску још у средњем веку. Ти ратови су остали упамћени по страшним злочинима енглеске војске над цивилима, али и јуначком отпору келтских јунака попут Виљема Воласа и Роберта Бруса у бици код Банокбура 1314. године, када су Енглези жестоко потучени.

Пошто су успоставили власт на свом острву, Британци су кренули у потрагу за новим ресурсима и бесплат-

ном радном снагом. Колоније су биле најбољи излаз, па се тако застава Уједињеног Краљевства завијорила у Америци, Канади, Индији, Аустралији, јужној Африци и многим другим државама широм света.

Британци су, у Северној Америци, дали "одличан" пример својим наследницима, САД, како треба поступати са домороцима – формирали су први резерват за Индијанце, који су протерани из својих домова на источној обали, да би безци могли да подигну своје фарме.

У најновије време, Енглеска се понаша као привезак Сједињених Држава, па су тако учествовали у свим "хуманитарним интервенцијама" иза којих су остајали гробови, рушевине и избеглице.

Морамо поменути и енглеске фудбалске навијаче, који, поведени примером својих војсковођа, дивљају по Европи, где год стигну, па су тако до сада на свој конто уписали неколико стотина жртава.

Француска

Средњи век је обиловао ратовима, у којима је Француска желела да успостави своју власт у читавој западној Европи. Главне жртве су били Фламандци, који су у непрестаним ратовима са својим јужним суседом, претрпели огромне жртве и међу ратницима, али и међу цивилима, који су убијани из обести и освете. Да не би заостали за својим историјским супарницима Енглезима, и Француска се активно укључила у трку за колонијама, па је тако под вековном француском окупацијом била читава централна и западна Африка, Индокина, делови Канаде, Америке и Кариба. Многе од тих држава се још нису опоравиле од плачкаана и угњетавања које су доживеле, док оне мање срећне, које се још нису ослободиле, попут Полинезије, служе за тестирање атомских бомби.

Држава која данас даје лекције о демократији и верским слободама, најдрастичнији је историјски пример њиховог кршења. Наиме, чувена је "Бартоломејска ноћ" из 1572. године, када су француски католици, за само једну ноћ, побили око 50.000, а протерали 200.000 својих сународника протестаната.

И новија француска историја обилује крвавим догађајима. Треба поменути Француску револуцију, али и Наполеонове ратове, који су попут Хитлерових освајања донели милионе мртвих, рањених и протераних широм Европе.

Шпанија

Највећи злочин који се може приписати Шпанцима је свакако одговорност за уништење цивилизације Инка и Астека у средњој и јужној Америци. Директни извршиоци масакра су били Кортес и Пизар, који су успели да за неколико година униште све што су ти древни народи вековима градили.

Шпанци су под колонијалном управом држали и експлоатисали читаву Латинску Америку неколико векова, све док нису приморани да се повуку у 19. и почетком 20. века. Срећом, они су се показали нешто боље од Енглеза и Американаца, па су староседеоце само асимиловали, али не и побили.

Турска

Народ који је у Европу дошао из централне Азије, успео је да за кратко време пороби читав православни свет

осим Русије и озбиљно запрети централној Европи. Срби, Бугари, Грци су под турском окупацијом провели више векова, а за то време искусили су беспощедну пљачку, данак у крви, масовне масакре и прогоне. Срби им то ни дан-данас нису заборавили.

Један од најтрагичнијих примера геноцида датира са почетка 20. века, када су након светског рата Турци "елиминисали" читаву јерменску популацију са медитеранске обале, док је карпатски део Јермена био приморан да се исели дубоко у планине. Стотине хиљада цивила је побијено, а политичке вође су јавно погубљене, а главе су им уграђене у камене куле, налик на чувену нишку "Беле куле".

Немачка

Немачке државе су током историје редовно угњетавале словенске народе источне и југоисточне Европе. Тако су вековима под немачком окупацијом били Словенци, Хрвати, Пољаци, Чеси, Лужички Срби. Неки су успели да очувају свој идентитет и одрже се до данашњих дана, али су мања племена, попут Варанги, Бодрича, Лужичких Срба, потпуно нестала са етнографске мапе Европе.

Први светски рат је код Срба остао упамћен по стравичном геноциду који су над нама починили Аустријанци и Немци. Мушко становништво је десетковано и било је приморано да бежи у Грчку преко албанских планина,

а они који су остали у својим домовима завршили су на вешалима или конц-логорима.

Немци су после Другог светског рата проглашени за геноцидан народ, што је имало покриће у стравичним злочинима који су чињени по концентрационим логорима попут Аушвица и Дахауа. Јеврејска популација из Не-

мачке и централне Европе је најсуровије побијена, а слично су прошли и Цигани, Пољаци и Срби. Убиства су чињена на најсуровији начин, а над жртвама су вршени и медицински, хемијски и биолошки експерименти.

Нацистички покрет, предвођен Хитлером, изневерио је наде које је немачки народ полагао у њих и национал-социјалистичку идеју и остао упамћен у свету као покровитељ холокауста.

Не треба заборавити ни улогу Немачке у растурању бивше Југославије, као и касније кржаве грађанске ратове на овим просторима. Специјално треба обратити пажњу на Геншера, Кола и Кинкела.

Сједињене Америчке Државе

Након што су у крвавом рату са Британијом избориле независност, Сједињене Државе су почеле да се шире ка западу, а на путу су им стајали Индијанци. За разлику од Шпанаца, који су поражене Индијанце асимилвали, Американци су домородачко становништво убијали, протеривали и затварали у резервате, то јест конц-логоре. Од индијанске популације, после незапамћеног геноцида, остало је свега десетак посто у животу. Народи попут Сијукса, Команча, Апача, Делевара, сведени су на шачицу бедних и сиромашних људи, лишених свих грађанских и људских права.

Иако је свуда у свету у 18. и 19. веку цветала трговина робовима, у САД је тај уносни бизнис доживео кулминацију. Милиони црних робова су депорто-

вани из својих домова у Африци, како би радили на пољима памука. Око робова је чак вођен и грађански рат 1861. године између Севера и Југа. Главне жртве су били наравно црнци, за чија се права наводно залагао победнички Север, али им је елементарне слободе омогућио тек у двадесетом веку.

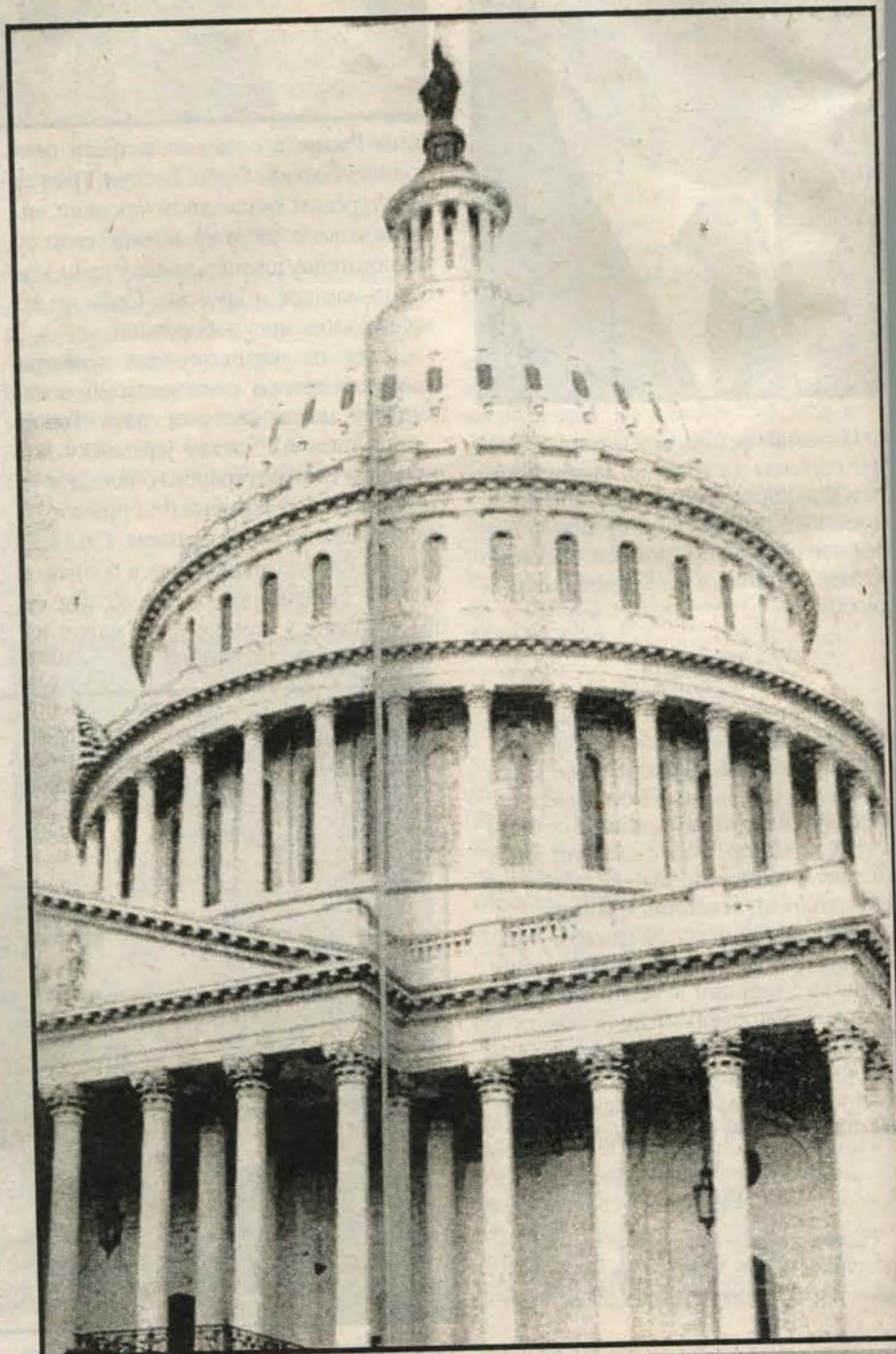
Економија, која је доживела процват захваљујући експлоатисању робова и пропасти економија осталих земаља због Првог светског рата, морала је да нађе за себе нова тржишта, па је тако, почетком двадесетог века, започело доба америчког империјализма. На удару су се нашли Мексико, Куба, Филипини, Панама, Кореја, Вијетнам, Ирак, Сомалија, Босна, Србија...

Вероватно највећи злочин у историји човечанства је учињен 1945. годи-

не, када је једним потезом руке збрисано 10 хиљада квадратних километара града Хирошима, а са њим и 140.000 цивила. То је био потез који је можда окончао Други светски рат, али се последице атомског масакра у Јапану осећају и данас. Деца се рађају осакаћена, а рак и леукемија убијају становништво.

Иако је после Другог светског рата забрањено нуклеарно оружје, Американци га увелико користе на новим ратиштима попут Југославије, где је "у моди" оружје обogaћено осиромашеним уранијумом и плутонијумом. После најновијег рата, Клинтон ће дефинитивно бити упамћен као један од највећих српских целата поред Хитлера и Павелића.

Кад год је Клинтону пригустило на

унутрашњем плану, он се трудио да изазове спољни проблем како би својим сународницима замазао очи. А Американци к'о Американци, неспособни да размишљају о две ствари одједном, истог момента би заборављали Монику и Полу и сву пажњу усмеравали ка "злим" Србима, Ирачанима или Кубанцима.

Илузорно је говорити о хуманости и виталности, пошто модерна америчка војска те појмове не познаје. Ратови су вођени са висине од 10 километара и из пентагонских канцеларија.

Убиства за време Клинтонове владавине

Бенџамин Френклин је једном приликом рекао: "Да би се тајна између троје људи сачувала потребно је да двоје од њих буде мртво".

Изгледа да се неко у Америци водио том мишљу док се трудио да елиминише непожељне сведоке. Ко ли је тај неко?

Мери Махони – бивша службеница Беле куће је убијена 6. јула 1997. године. Занимљиво је да се убиство десило уред афере са Полом Џонс.

Винсент Фостер – Клинтонов "ортак" у корупционашкој афери Вајтвотер. Завршио је са метком у глави 10. јула 1993, након што је најавио сведочење поводом случаја. Полиција је смрт окарактерисала као самоубиство...

Рон Браун – амерички министар трговине је погинуо тако што је авион у коме се налазио ударио у брдо изнад Дубровника.

Кривац аеродромска служба која је погрешно наводила авион. Резултат аутопсије: поред тога што је раскомадан и изгорео, Браун је задобио и рупу од метка у глави, током несреће. Веома чудно, амерички сателити су спо-

собни да прочитају текст из новина са пар десетина хиљада километара, а нису могли безбедно свог министра да спусте на земљу. Симптоматично је да се и Браун налазио под истрагом због корупције, па вероватно отуд и метак у глави, а авион закуцан у брдо.

Виктор Рајзер Други – бивши шеф финансијског тима Клинтонове кампање погинуо је у авионској несрећи на Аљасци, 30. јула 1992. Ала падају ти авиони у Америци... Америчким политичарима авиони дођу као нашим Ибарска магистрала.

Пол Тули – Клинтонов драги пријатељ и савезник пронађен је мртав у хотелској соби 24. 9. 1992.

Ед Вили – док је био жив скупљао је паре за кампању Била Клинтона, а пронађен је 30. новембра, дубоко у шумама Вирџиније, са рупом од сачмаре у глави. Дан пред убиство, Вилијева супруга Кетлин је тврдила да ју је председник силовао у овалном кабинету. Полиција је смрт окарактерисала као

самоубиство?! А, ко то иде у сред шуме да се убије?

Џери Паркс – шеф Клинтоновог обезбеђења у Литл Року је убијен у класичној сачекуши у својим колима. Како каже његов син, Џери је начинио кобну грешку: правио је досије о својој сарадњи са Клинтоном. Наравно, досијеи су "мистериозно" нестали из појничкове куће.

Џејмс Банц – "убио се"... Главни грех му је био што је имао списак људи који су посећивали проститутке у држави Арканзас, где је иначе Били живео.

Џејмс Вилсон – пронађен је обешен 18. маја 1993. Вилсон је био повезан са афером Вајтвотер.

Кети Фергусон – сведок у случају Поле Џонс, пронађена је устрељена у главу маја 1994, што је окарактерисано као самоубиство. Можда би неко и поверовао у званичну верзију, да Кети није већ спаковала кофере за пут. Да ли би се паковала, ако је хтела да се убије?

Бил Шелтон – вереник Кети Фергусон, пронађен је са раном од ватреног оружја на глави, поред гроба своје веренице, јуна 1994. Такође самоубиство...

Ганди Бог – адвокат Клинтоновог пријатеља Дена Ласатера је искочио кроз прозор високе зграде.

Сузан Колеман – је имала аферу са Клинтоном док је овај био гувернер Арканзаса. Погинула је од куршума у потиљак, што је милиција такође описала као самоубиство. Иначе, у време смрти Сузан је била трудна.

Списак мистериозних смрти се овде не завршава него тек почиње. Има ту још адвоката, секретарица, финансијера, телохранитеља... Има имена за читаву књигу, а свима је заједничко да су били у некаквој вези са бившим председником САД и да су умрли под крајње сумњивим околностима.

„ДОСИЈЕ ХАГ“

Бивши градоначелник Приједора, Миломир Сџакић, тридесет други је Србин који се нашао пред судијама Хашког трибунала, а други кога су југословенске власти изручиле овом, већини Срба непопуларном, међународном суду. Сџакић је ухапшен 23. марта, а пред судијама је порекао све наводе оптужбе

Велика већина његових претходника (да не кажемо скоро сви) такође су порекли хашке оптужнице, али кренимо редом – од случаја до случаја, јер саме бројке не говоре много. Више збуњују и доводе до погрешних закључака него што расветљавају оно што се на подручју бивше СФРЈ догађало и што се сада догађа.

Први Србин ухапшен и изручен Хапшом трибуналу био је Душко Тадић (45), оптужен због етничког чишћења муслимана и Хрвата и ратних злочина почињених током 1992. године у логорима Кератерм, Омарска и Трнопоље у околини Приједора. Тадић је у фебруару 1994. године ухапшен у Немачкој и убрзо је изручен Трибуналу у Хагу. У то време хашки званичници изјављивали су да је Тадић важан не само за истрагу која је против њега покренута, већ, пре свега, да би се расветлио систем функционисања политике етничког чишћења због кога су настали приједорски логори.

У јануару прошле године изречена му је казна од двадесет година затвора због етничког чишћења муслимана и Хрвата и убиства седам муслимана.

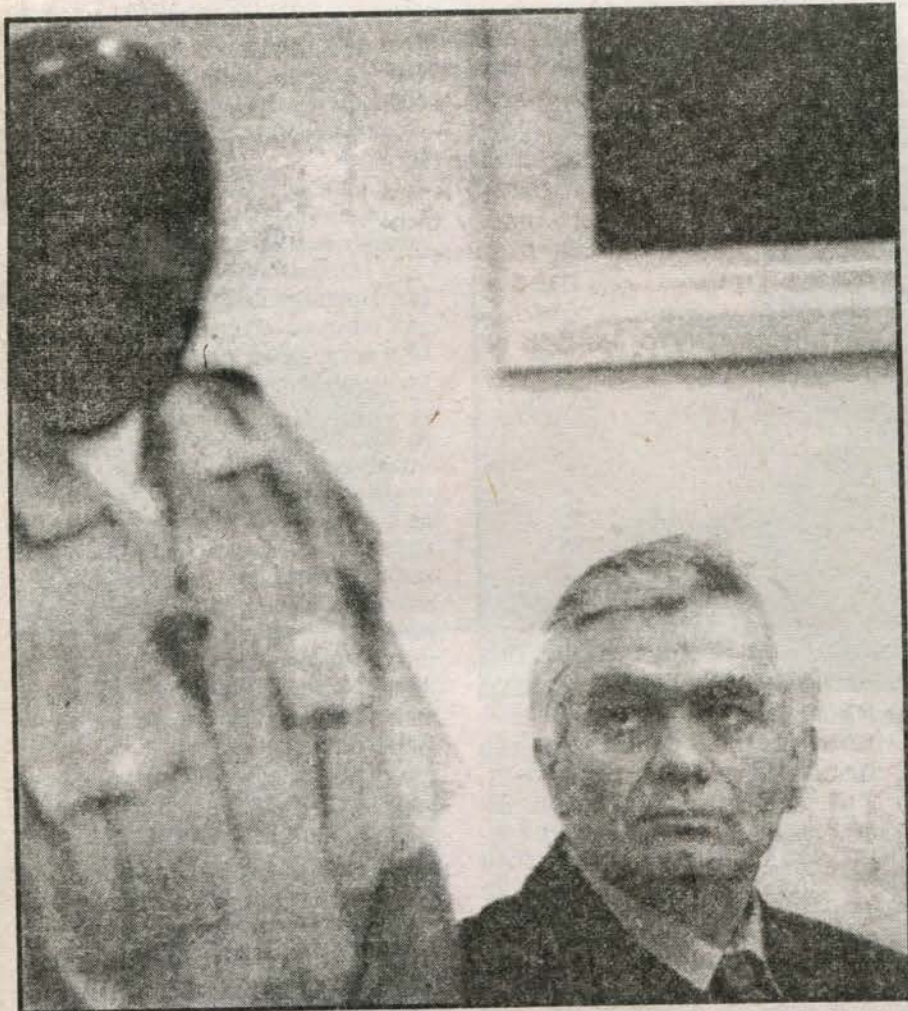
Поступак против адвоката

Милан Вујин, бранилац Душка Тадића, први је адвокат кога је Хашки суд осудио зато што се служио неистинама током суђења. Његов клијент Тадић оптуживао га је и за манипулацију сведоцима, али то није доказано. Кажњен је са 15.000 холандских гулдена (око 13.000 немачких марака).

Горан Лајић (34), ухапшен је у Нирнбергу 18. марта 1996. године по потерници расписаној на основу оптужнице која никада није доказана. Нико од десет сведока није га препознао и хашки тужилац је одустао од гоњења.

У операцији британских снага СФОР-а, названој "Танго", 10. јула 1997. године убијен је бивши шеф приједорске полиције Симо Дрљача (50), а истог дана у својој канцеларији ухапшен је његов близак пријатељ и сарадник Милан Ковачевић, управник приједорске полиције.

Младић на сахрани

На сахрани генерала Ђорђа Ђукића, на београдском Новом гробљу, неочекивано се појавио његов друг са Војне академије и ратни сарадник Ратко Младић. Младић је са још неколико генерала почео ковчег, а затим је изнад хумке заплакао.

ухапси Јанка Јакшића и Драгана Гаговића, који су били оптужени са Кунарцем, Ковачем и Вуковићем завршила се убиством ове двојице. Гаговић је 9. јануара 1999. године, без икаквог упозорења, убијен у заседи француских припадника СФОР-а у кањону реке Устипраче док се враћао са Таре. На његов аутомобил, у коме је било петоро деце, отворена је ватра! Јакшић је у ноћи између 12. и 13. октобра прошле године, у свом стану у Фочи, активирао бомбу пре него што је пао у руке

немачких војника СФОР-а. Пре него што су се војници приближили стану пола града било је блокирано.

У Фочи је јуна 1998. године ухапшен Милорад Кривојељец. Кривојељец је био на листи тајно оптужених, а у оптужници се наводи да је био командант логора у свом граду од априла 1992. до августа 1993. године. На терет му је стављена депортација већинског муслиманског становништва из општине Фоча, мучења и убиства затвореника логора.

Горан Јелисић, познатији као "српски Адолф", ухапшен је у Бијељини 22. јануара 1998. године под оптужбом да је као управник Логора Лука у Брчком починио ратне злочине. Према иска-

једорске болнице. О убиству Симе Дрљаче постојале су две верзије. По првој, британски командоси су га одмах погодили у леђа, после чега му је један пришао и "оверио" га у главу, а по другој, коју је саопштио СФОР, Дрљача је потегао пиштољ и ранио једног од војника, након чега је отворена ватра. "Оверавање" није поменуто у обдукцијом налазу, а "парафинска рукавица", која би расветлила да ли је Дрљача пуцао на војнике СФОР-а, није урађена!

Доктор Ковачевић је био један од траженијих са хашке листе. Један београдски недељник објавио је, у јулу 1977. године, да је Ковачевић слао сигнале Хагу да би могао штошта да каже о Радовану Караџићу и Ратку Младићу, али преговора није било. Ковачевић суђење није дочекао. Преминуо је 25. децембра 1998. године у притвору у Шевенингену после инфаркта и неодговарајуће медицинске неге.

Због ратних злочина 1992. године над муслиманима и Хрватима у приједорском логору Кератерм хашки тужилац подигао је оптужницу против Душана Сикирице (31), Драгана Колунџије (32) и Дамира Дошена (34). Колунџија је ухапшен у јуну 1999. године под оптужбом да је као један од чу-

вара логора мучио затворенике и више њих убио, а Дошен – у октобру исте године приликом инсцениране саобраћајне несреће, када је у његов аутомобил ударио транспортер СФОР-а. Сикирица је ухапшен 25. јуна 2000. године. Око три сата ујутро специјалци СФОР-а одвели су га босоног из постеле. У Хаг је доведен са тешким повредама главе јер су га војници тукли приликом хапшења. Суђење је у току.

После истраге о догађајима у логору Омарска, хашки тужилац подигао је оптужницу против Мирослава Квочке, Младена Радића, Драгољуба Прџаћа, Милојице Коса и Зорана Жигића. Командант овог логора био је Жељко Меакић, али он никада није ухапшен. Суђење је у току.

Под оптужбом за силовање муслиманки у логору у Фочи 1992. године, оптужени су Драгољуб Кунарац, Радомир Ковач и Зоран Вуковић. Многе од сведокиња, које су прошле кроз хашку судницу, тврдиле су да су их ова тројица злостављали, али су они све порекли. Суђење је завршено, а тужилац је у завршној речи тражио да се Кунарцу изрекне казна од 35 година затвора, Ковачу – 25 година, а Вуковићу – 15 година затвора.

Покушај припадника СФОР-а да

зима сведока, Јелисић је улазио у хангаре логора, бирао затворенике и онда их премлаћивао и убијао.

Оптужбе против генерала Ђорђа Букића и пуковника Алексе Крмановића показале су се неоснованим и они су пуштени због недостатка доказа. Букићево здравствено стање у међувремену се погоршало, и он је 18. маја 1996. године преминуо на Војномедицинској академији у Београду. Била је то генерална проба пред процес за та-

козвану "снајперску кампању".

Због догађаја у Сарајеву, генерал Станислав Галић (58) ухапшен је 21. децембра 1999. године када је упао у заседу војника СФОР-а. Галић је тог јутра пошао на састанак са тадашњим потпредседником Републике Српске Мирком Шаровићем у чијем је кабинету био саветник за војна питања. Сфоровци су почели да га туку кундацима, а затим су му навукли врећу на главу и убацили у аутомобил. Генерал Галић је

оптужен за гранатирање и снајперску кампању, којима су грађани Сарајева били често изложени током рата, и за спровођење кампање СДС-а и ЈНА и окупирање стратешких позиција у граду.

Хапшење високих српских функционера отпочело је 6. јула 1999. године привођењем Радослава Брђанина, лидера Народне странке Републике Српске. Припадници СФОР-а пресрели су га у близини његовог стана у Бањалуци и после хапшења га проследили хапшким истражитељима.

Генерала Момира Талића ухапсила је, 25. августа 1999. године, аустријска полиција. Талић је у то време био начелник генералштаба Војске Републике Српске, а ухапшен је у сали Академије за националну одбрану у Бечу у којој се одржавао семинар о војној доктрини. У оптужници стоји да су Брђанин и Талић, као чланови кризног штаба Аутономне регије Крајине, издавали наредбе, примали и подржавали остварење плана о протеривању српског становништва.

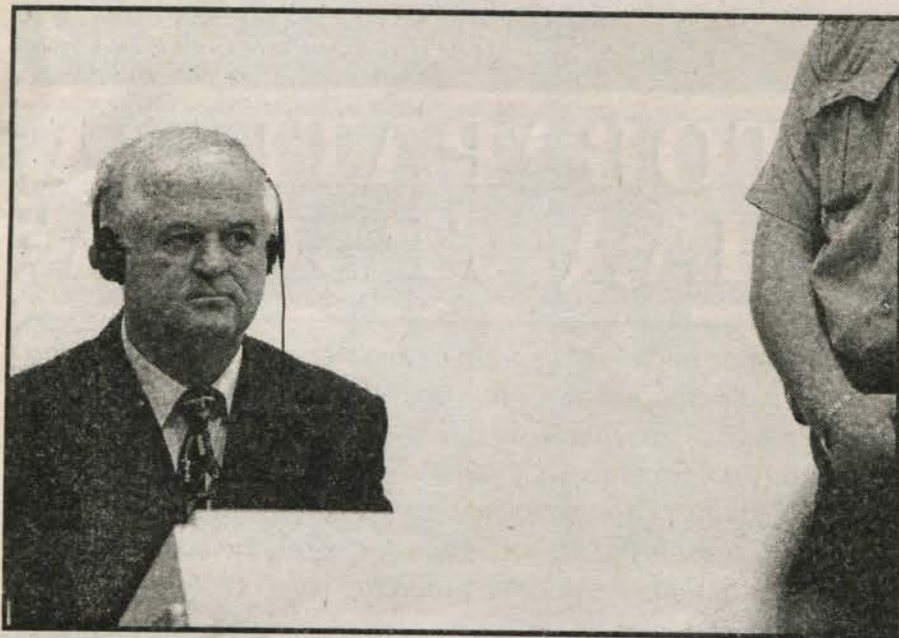
Договор са Милошевићем

Београдска штампа писала је да је Ердмовићево изручење Трибуналу договорено у разговору између Слободана Милошевића и Цона Шатака, помоћника америчког државног секретара за људска права.

Митар Васиљевић (47), конобар из Вишеграда, ухапшен је и пребачен у Хаг пре више од годину дана. Васиљевић и још двојица његових пријатеља који нису ухапшени, оптужени су због злочина над несрпским становништвом на територији општине Вишеград од августа 1992. до октобра 1994. године.

У фебруару 1998. године Хашком трибуналу добровољно су се предали Мирослав Тадић (64), Милан Симић (43) и Зимо Зарић (53), против којих је оптужница подигнута 1995. године. Они се терете за ратне злочине над Хрватима и муслиманима у општини Босански Шамац.

Стеван Тодоровић (52), бивши шеф полиције у Босанском Шамцу, четврти је са листе оптужених за злочине у овом граду и први кога су сународници у Србији киднаповали за новчану награду коју је обећао СФОР. Тодоровић је киднапован у ноћи између 26. и 27. септембра 1998. године из своје куће на

Момчило Крајишник (56), високи функционер Српске демократске странке, некадашњи председник парламента и члан Председништва Босне и Херцеговине, ухапшен је 3. априла прошле године у својој породичној кући на Палама. Припадници СФОР-а бомбом су развалили врата, везали укућане и одвели Крајишника босоног у Хаг.

Биљана Плавшић, бивша председница Републике Српске, предала се Трибуналу 9. јануара ове године. Оптужнице против ње и Крајишника су спојене и заједно ће им се судити. Они се терете да су заједно са Радованом Караџићем и другим особама учествовали у злочинима чији је циљ био да се осигура контрола на деловима Босне и Херцеговине који су проглашени Републиком Српском, а која је имала 41 општину.

Бивши градоначелник Босанског Шамца, Благоје Симић, добровољно је, 12. марта ове године, отишао у Хаг. Он је први грађанин Републике Српске настанен у Србији који се одлучио на овакав чин.

Колико је јавности за сада познато, Хашки трибунал је подигао оптужнице против Слободана Милошевића, Милана Милутиновића, Николе Шаиновића, Влајка Стојиљковића и Драгољуба Ојданића због злочина над косовским Албанцима.

Златибору. Он је признао прогон становништва на националној и верској основи, а по договору са тужиоцем, сведочиће о злочинима у Босанском Шамцу после чега га чека казна у ратној од пет до 12 година затвора.

Пети оптужени због злочина у овом граду био је Слободан Миљковић Лугар, који је убијен 7. августа 1998. године у Крагујевцу.

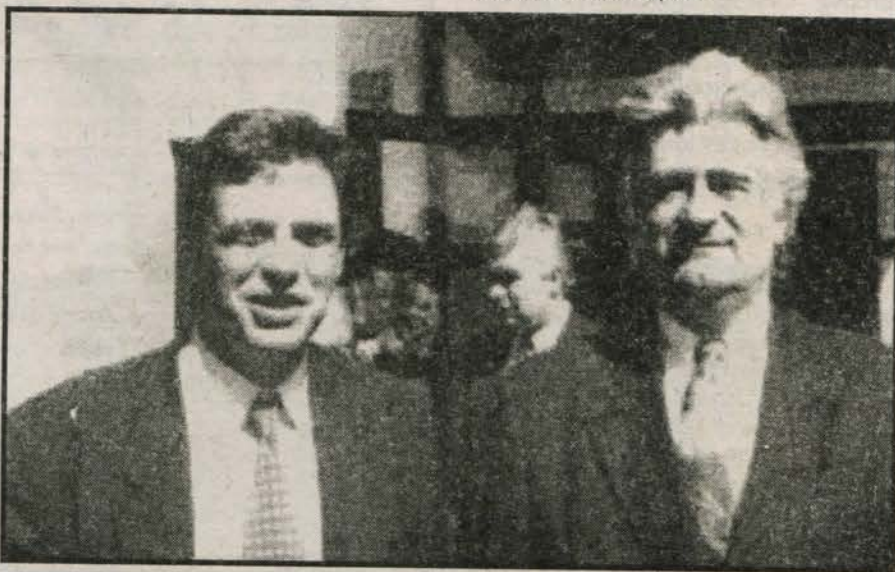
Други оптужени, кога су сународници киднаповали у Србији, јесте Драган Николић Јенки. Николић је 21. априла прошле године отет из стана у Смедереву, а отмичари су касније похапшени и осуђени на затворске казне. Николић је оптужен за ратне злочине у логору Сушица код Власенице у периоду од јуна до децембра 1992. године.

Бивши градоначелник Вуковара, Славко Докмановић, ухапшен је 27. јуна 1997. године на путу између Богојева и Ердута у источној Славонији. Докмановић је заједно са Милетом Мркишићем, Веселином Шљиванчанином и Мирославом Радићем, бившим официрима ЈНА, оптужен да је 20. новембра 1991. године из вуковарске болнице извео 260 људи, који су затим стрељани на пољопривредном добру Овчара. Докмановић није дочекао крај суђења јер се неколико дана пре изрицања пресуде обесио у затвору у Шевенингену.

Дражена Ердемовића (30) ухапсили су 2. марта 1996. године припадници Државне безбедности због сумње да је у јулу 1995. године починио злочине над муслиманима у Сребреници. Са Ердемовићем је ухапшен и Радослав Кременовић, осумњичен да је био његов јатак. Ердемовић је изручен Хашком трибуналу, а судије је изненадио признањем да је убио између 70 и 100 муслимана. Осуђен је на пет година затвора.

Генерала Радислава Крстића припадници СФОР-а ухапсили су 2. децем-

бра 1998. године. Крстић је оптужен за злочине у Сребреници 1995. године, а хашким истражитељима изјавио је да одговорност за ове злочине носе Ратко Младић и његов "кнински клан" официра бивше ЈНА на челу са генералом Толмиром, пуковником Љубом Беаром, потпуковником Вујадиним Поповићем, мајором Пећанцем и другима. За оно што се дешавало на подручју Сребренице одговорни су, по њему, Мишо Пелемиш и мајор Малиновић.

Награда за Караџића и Младића

Радован Караџић (55), бивши председник босанских Срба, и Ратко Младић (57), командант Главног штаба Војске Републике Српске, оптужени су фактички за све што је чињено у БиХ, а што је хашки тужилац прогласио злочином. Караџић и Младић се крију, а америчка администрација понудила је награду од пет милиона долара за податке који би омогућили да се до њих дође.

КО ЋЕ ОДГОВАРАТИ ЗА ЗЛОЧИНЕ НАД СРБИМА?

Ма како некоме данас звучало као фраза да нација која не зна где су јој гробља нема будућности, историја је безброј њуџа њо пошвердила. Србијом су деценијама господарили исцразна рејторика и дилејантнизам, а када се о мршвима проговорило, срамно су злоуи-требљени у националној еуфорији и дневној полицији. О мношима се још говори полуша-ћашом. Да ли ће се Срби коначно уозбиљити у стварима које се шичу њиховој биолошкој ојсшанка или ће се и даље повијати под вејровима који их мало нису одували. Како да их свећ гледа другачијим очима и поможне им, када сами себи чине зло.

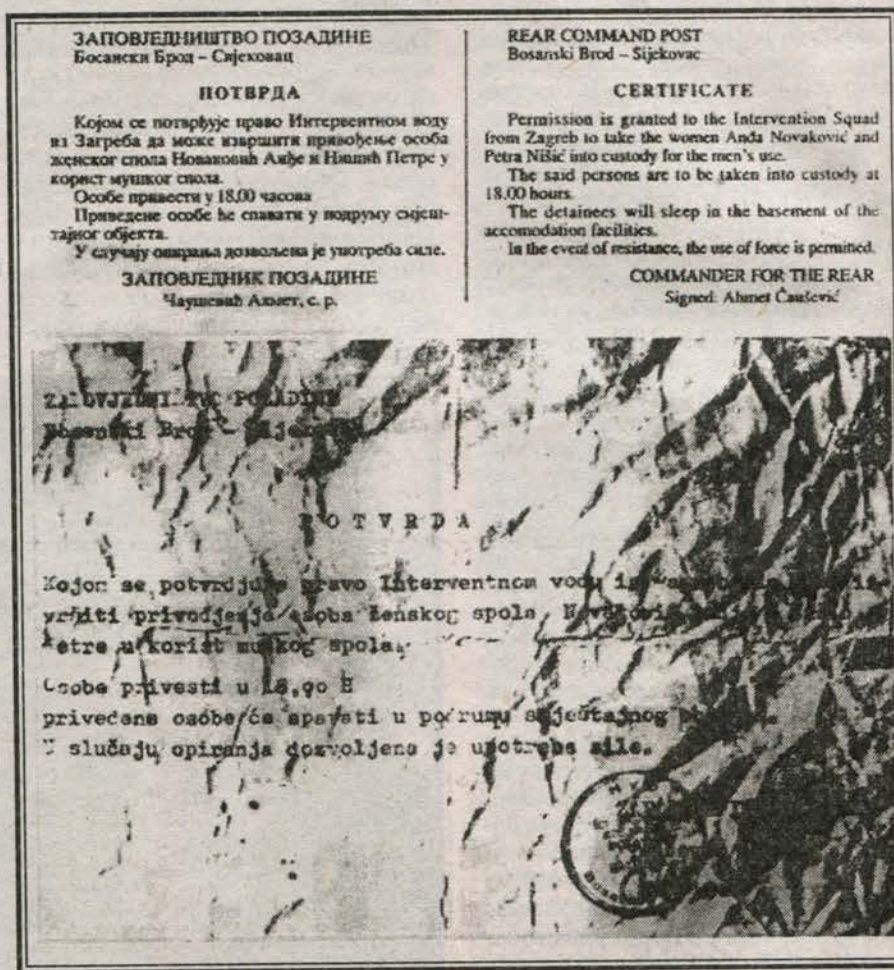
Ако би грађане Србије питали да ли су икада чули за Комитет за ратне злочине, који је Савезна влада основа-ла пре пар година, тешко да би ико потврдно одговорио. Да ли ико уопште нешто више зна о ратним злочинима над Србима почињеним за време про-тектних ратова? Или је све препуштено експертима и папирима, а остале шта брига...

Ратни злочини, злочини против чо-вечности и геноцид су универзалне ка-тегорије. Они немају националност и сви ми, били Срби, Хрвати, муслимани или Албанци, треба да се изборимо с тим и то пре свега у сопственим редо-вима. После Другог светског рата по-чиниоци најтежих кривичних дела ни-су кажњени и зато због мира и будућих генерација томе треба да станемо на пут и ратне злочинце приведемо прав-ди.

Злобници би питали зашто само злочини над Србима, али у условима када ратне ране још нису зацелиле, истраживања тако деликатне материје могућа су (готово) искључиво међу припадницима властите нације.

Наше колеге из невладиних органи-зација у Хрватској, Босни и Херцего-вини и Косову и Метохији прикупљају податке о злочинима над припадници-ма њиховог народа. До сада није било званичних контаката зато што за тако нешто није било прилике. Ипак, иску-ства су се размењивала.

Идеја о оснивању Правног пројек-тног центра (ППЦ) родила се у групи младих људи са Факултета друштве-них наука који су желели да дају допри-нос у расветљавању истине о злочини-ма над Србима. На томе се није стало јер је недавно покренута иницијатива да се оснује институт који би се бавио овим проблемом.

Научно-истраживачки радови могући су само у оквиру института иза кога би стајала држава. У Хрватској имају Комисију за ратне злочине у којој су ангажовани тимови стручњака из разних области – полиције, правосуђа, судске медицине, права, политичких наука... У ППЦ-у постоји саветодавни одбор који се бави прикупљањем података о злочинима над Србима, а идеја је да се у оквиру института окупе

стручњаци за међународно кривично право, судску медицину, политичку анализику и тим адвоката који би прикупљали грађу и учинили је доступном свима онима којима је потребна. Институт је потребан да би прикупио грађу и послао је даље.

На државном нивоу за овај посао од пре пар година задужен је Комитет за ратне злочине, али ова установа није учинила много за приказивање истине

о страдању српског народа.

Људи из Комитета кажу да нису могли више да ураде, али ако су часни треба да поднесу оставке. Нема оправдања за санкције. Не знају где су сведоци, а нису испитали сва места. Проблем је у претходном режиму који је, уместо експерата, постављао функционере. Свака част пуковнику Зорану Станковићу и судији Илији Симићу, на чији рад се нема замерки.

Комитет има архиву и изјаве одређеног броја сведока, али ништа није урадио на пробоју грађе и селекције, нити је икада издао листу оних који су чинили злочине над Србима. Занимљиво је да је Комитет Хашком трибуналу послао извесну грађу, и то у време када су српски политичари упорно тврдили да Трибунал не признају. Међутим, та документација није завредила већу пажњу.

Вилијем Фенрик, из Канаде, који важи за објективног судију, рекао је да је документација несистематична и да се на основу ње не може закључити шта се њом жели доказати. Као да је неко намерно желео да то тако прикаже. Грађа се односи на изјаве одређених сведока о којима Комитет више нема никаквих информација.

Испада да је држава више прикривала него што је откривала злочине над сопственим народом. И одиста, док су хашки тужиоци вредно радили и подизали оптужнице, савезни државни тужилац, бар колико је јавно познато, никада није подигао оптужницу против починиоца неког злочина над Србима.

Прикупљена је обимна грађа и дошло се до податка да је агресију на Босну и Херцеговину извршила Хрватска 26. марта 1992. године. Хрватска војска била је потпомогнута босанским мус-

лиманима, а у селу Сијековац, код Босанског Брода, тога дана извршен је злочин над српским становништвом. Сутрадан су чланови Председништва БиХ, Биљана Плавшић и Фикрет Абдић, изашли на место злочина и утврдили да је извршена агресија од стране Хрватске. Ово је значајно зато што је Босна поднела против СР Југославије тужбу за геноцид и накнаду штете. Када су бившим државним органима достављени докази да је Хрватска извршила агресију на Босну, из Савезног министарства за иностране послове стигао је одговор да они не желе нашу документацију, јер не желе Хрватску у то да мешају. А и Хрватска је тужила СР Југославију за геноцид!

Правни пројектни центар располаже доказима о злочинима над Србима у Сребреници и Хашком трибуналу предата је документација која садржи оптужницу против Алије Изетбеговића, Сефера Халиловића и Насера Орића, видео документацију и тачна имена оних за које се сматрало да су нестали, а нађени су или се на основу сведочења зна каква им је судбина. ППЦ је Хашком трибуналу доставио списак од 67 особа осумњичених за ратне злочине и геноцид над Србима који су до дан-данас на слободи.

У припреми је и књига о геноциду над Ромима на Косову.

Ипак, не иде све тако једноставно. Тренутно највећи проблем праве људи на положајима који су осумњичени или оптужени за ратне злочине.

Први ратни злочин у Босни

Према доказима, први ратни злочин у Босни починен је 26. марта 1992. године у Клакару, када је у кругу једне фабрике убијен Србин Војо Горановић. Тог дана су и хрватске јединице извршиле агресију на БиХ и починиле злочин у селу Сијековац

ОД НЕБЕСКОГ НАРОДА ДО ВЕЧИТОГ ГУБИТНИКА

Две Србије убијене у акушерским клиникама и још једна у рајоновима и у геноциду. Срба би данас било чак 50 милиона да није било рајнова и погрешно вођене политике. Српски народ од пре пар деценија престао да се биолошки репродукује. За 50 година, уиозоравају сирочињади, без српског народа на Балкану

Југословенство – зла коб српског народа. Католичка и исламска религија вековима воде "свешти рај" кроз Срба

Кажу да, осим Јевреја, ниједан народ није имао тако трагичну судбину као српски. Да није било геноцида над њим, али и погрешног вођења како спољне, тако и унутрашње политике, он би данас био бројчана велесила.

Физичко уништавање у ратовима, масовно убијање, повлачење са географских простора, потискивање, протеривање, насилно превођење у друге вере и народе, насилна етничка асимилација – то је историјска лична карта српског народа.

Она је "обогашена" и најновијом статистиком да на једно рађање долази више од два абортуса. То значи да су две Србије убијене у акушерским клиникама пре него што су и рођене, док је још једна убијена у ратовима и у геноциду.

Преведено у бројке, Срба би данас, према прорачунима, било чак 50 милиона да нису олако, у бесцење, из сасвим ирационалних узрока, жртвовали и себе, а и своју рођену и нерођену децу.

Некада четврти по величини словенски народ (иза Руса, Украјинаца и Пољака), Срби су данас, према историчарима, бројчано тек на седмом месту. Од почетка 20. века до почетка грађанског рата на простору бивше СФРЈ, Срби су се бројчано смањили за 10 процената, док су се сви други балкански и европски народи бројчано знатно увећали.

Нису, међутим, само ратови и вековни геноцид над српским народом узрок његове могуће биолошке смрти. Један од значајних разлога данас је нерађање или рађање само једног детета. Српски народ не умире само као историјски народ, он и биолошки умире. "Бела куга", попут утваре, са косом у руци, чисти све пред собом. Српски народ од пре пар деценија престао је да се

биолошки репродукује – смртност је већа од рађања, односно више их умире него што их се рађа. Данас, од укупног прираштаја становништва у Србији, 100 процената отпада на несрпско.

Зато као најгора ноћна мора звучи прогноза стручњака да ће Срби за двадесетак година постати национална мањина у рођеној земљи. За 100 година, а можда и много раније, српског народа више неће бити на Балкану. Остаће, можда, само енклаве Срба. По неким озбиљним проценама, то ће се догодити већ за 50 година.

Потомци Срба биће расути по Европи, Канади, САД, Аустралији, на Новом Зеланду итд.

Срби су, према речима академика Добрице Ђосића, историју, као "учитељицу живота", одбацили и читаво столеће радили против историје и себе.

Централно питање у савременој историји српског народа је југословенство и Југославија, као држава оствари-

ваног југословенства. И у првом и у другом покушају да створе заједничку државу Јужних Словена, Срби су жртвовали велике ратне победе и крупне националне интересе. Ђосић указује да су Срби, у свом југословенству, учинили и тешке грешке. Најпре, када су после Првог светског рата одлучујуће и недемократски утицали на државно-правни облик заједничке државе са Хрватима и Словенцима, да би још већу грешку учинили југословенским интегритетом, који је диктирао краљ Александар 1929. године.

Дакле, у оба светска рата, када се стварала и обнављала Југославија, Срби су починили трагичне грешке, које ће им чигав 20. век учинити веком најтежих историјских пораза. Најпре, заблудном вером да су Срби, Хрвати и Словенци један народ од три племена и две вере, потом вером у комунистичко југословенство, засновано на болшевичко-коминтерновској идеологији, по којој је социјализам темељ међунационалне и државне интеграције.

Све је почело доласком Срба на Балкан, чиме су изабрали најнесрећније подручје за своју историју. На тим просторима су се ширили и постали апсолутно већинско становништво. Био је то случај у целој Далмацији и Дубровнику, који је био чисти српски град, затим подручје бивше Босне и Херцеговине – Мостар, где је 67 процената било Срба православца, Херцеговина, Босна, Барања, Чапљина, Ливно, Дувно, Зеница, Травник, Коњиц. Чак су се и сви муслимани изјашњавали као Срби муслиманске вере. И сам Алија Изетбеговић се раније у два наврата изјашњавао као Србин.

Посебан је случај Далмације, где су огромну већину представљали Срби. Најпре су сви они били православне вере, а потом је, средином прошлог ве-

Срби – трагична судбина или неспособност једног народа

ка, дошло до масовног насилног пока-толичења. У то време Дубровчани ни-су знали шта је то "Хрват". То им је би-ло сасвим страном и далеком.

Две империјалистичке религије – католичка и исламска, водиле су веко-вима "свети рат" против Срба. Вати-кан спада у ред оних моћних светских сила које су криве за масовне покоље Срба. Позната је теорија о "три трећине" – једну трећину побити, једну пока-толичити, а једну протерати. Ову па-ролу нису измислили Хрвати, већ Кон-цил одржан у Загребу 1900. године. За извршење овог пројекта дат је рок: 2000-та година. Тада је одржан нови Концил, на коме је утврђено да је план у потпуности остварен.

Пензионисани професор Породич-ног права и социологије породице Правног факултета у Београду, др Марко Младеновић, тврди да је српски народ био народ – матица за стварање нових етничких и верских група на подручју Балкана. Три четвртине сада-шњих Хрвата српског су порекла, ско-ро сви муслимани у Босни, Херцегови-ни, Србији, готово половина косов-ских и македонских Шиптара, велика већина Македонаца, сви Црногорци. Многи бивши Срби носе у себи поти-снуто осећање кривице, које се испо-љава у масовним злочинима према српском народу, као начину да се казне сви они који су се одупрли насилном превођењу у друге вере и народе. По-стоје докази да су они били и најсуро-вији у геноциду над Србима.

Сигмунд Фројд је то објаснио у по-знатој студији "Тотем и табу", по којој синови убијају оца да би дошли на ње-гово место. Касније наступа покајање, али тада оца више неће бити. До слич-ног закључка дошао је својевремено и Стотенберг, изјављујући да је грађан-ски рат на територији бивше СФРЈ "обрачун Срба против Срба".

Према тврђењима историчара и ге-нетичара, босански и српски муслима-ни су етнички најчистији Словени, ка-же професор Младеновић. Срби му-слимани су побегли у другу веру, изме-ђу осталог да Турци не би вршили пол-ни геноцид над њиховим женама. Али, ни до данас многи нису заборавили своје порекло, попут Меше Селимови-ћа, Емира Кустурице и других. Има ви-ше турске крви код Срба, као што код Хрвата, а посебно Словенаца, има много германске крви.

Српски народ је непрекидно поти-скиван са својих историјских подручја. Почетком прошлог века Срба је било девет милиона, а Хрвата два милиона и деветско хиљада. Срба је у Хрватској било 43 одсто. После геноцида на њи-

ма у Првом, а нарочито у Другом свет-ском рату, доскора их је било свега 12 одсто. Сада се догодила највећа траге-дија – протерани су сви Срби из Српске Крајине, из Западне и Источне Славо-није. То није била сеоба, то је био из-гон, стравичан обрачун, масакр, стам-педо. То је било највеће понижење Ср-ба у историји. И раније су их протери-вали и убијали, али никада до сада ни-су изгнали цео један народ. Цео свет је тај врхунски злочин посматрао као да је ослепео. После ове "сеобе" 300.000 људи само из Книнске Крајине и после ранијих бекстава из Хрватске у време грађанског рата, у новој хрватској др-жави неће остати више од три одсто Срба. И то је крај Срба у Хрватској. У следећој генерацији неће бити нијед-ног Србина. Већ је спроведена асими-лација српске деце. Приликом уписа њих 11.000 у основне школе, сва деца су морала да се изјасне као католици и

као Хрвати. И усташе, а и прошли ре-жим у Хрватској, добро су знали да убијањем и изгоном Срба из Крајине и Херцеговине, уништавају природни резервоар српских горшатака са Ди-нарских планина који су непрекидно пристизали у матицу да надокнаде рат-не губитке и освеже посусталу српску популацију. Сада је тај извор сасвим угашен.

Придошлице ће се већ у наредној генерацији утопити у вредносни си-стем и обичаје матице. Туђман је хтео да прекопа Јасеновац, симбол српског мучеништва у другом светском рату, у коме је у заједничкој гробници закопа-но најмање 700.000 Срба и Јевреја. Са-да у Хрватској има више од 80 масов-них гробница Срба, у Западној Славо-нији само у једном месту убијено је 2.500 Срба, а потпуно су прогнани сви Срби из 10 градских и 187 сеоских на-сеља. И ови подаци за Западну Славо-

Да ли су Срби небески народ?

Многи, а посебно Јевреји, кажу да су Срби небески народ. Ошкуд онда толика неслога у самом српском народу. Почев од мита Косовске битке, у којој се говори о издаји Вука Бранковића, немоћи савезника у Првом светском рату, револуције и контрареволуције у Другом светском рату, до Голог оштока, где су, углавном, робовали Срби, за разлику од Словенаца и Хрвата, који нису своје држављане слали у тај, по злу, далеко познати казанаји. Последњи у низу трагичних догађаја по Србе јесу прешле Хашким трибуналом и слањем Срба у Хаг.

Желимо да верујемо да се неће остварити Тарабићево пророчанство, да ће Срба остати толико да их може ситити под једну шљиву.

нију су већ застарели стравичним изгеном Срба у последњем хрватском и муслиманском "блиц-кригу", уз помоћ авионске армаде НАТО-а, која је свим разорила Републику Српску. На крају, спроведен је готово потпуни изгон Срба из Сарајева.

Истребљивање Срба, као народа, врши се систематски и интегрално. Само у Подрињу уништено је или демолирано 200 православних храмова, збрисано са земље више од 70 насеља.

У Босни и Херцеговини средином прошлог века било је 68 процената Срба православаца, пре Другог светског рата – 51,25 одсто, 1961. – 42 процента, 1991. – 31 одсто, а после грађанског рата тај проценат је још много мањи. Ко ме је припадала Босна и Херцеговина и ко је био већински народ види се и из земљишних књига – 66 процената земље и данас припада Србима. Према споразуму из Дејтона, њима неће припасти ни 49 одсто територије Босне и Херцеговине, уколико у неком новом рату, уз помоћ новог светског поретка, не дође до потпуног изгнанства Срба са њихових огњишта. До сада је само из Босне пребегло у Србију око 700.000 Срба, а неколико десетина хиљада је погинуло у самоубилачком рату. Хрвата је пред грађански рат 1991. године у БиХ било свега 21 одсто, а сада они поседују несразмерно велики део Босне и Херцеговине.

Највећа несрећа Срба догодила се у скорој прошлости у необјављеном рату између Савезне Републике Југославије и 19 најразвијенијих земаља света. Србија је скоро уништена и не може се опоравити ни за неколико наредних деценија. Поред убијања људи и разарања огромних економских потенцијала земље, поред хуманитарне катастрофе због потпуног осирома-

шења народа, најстрашнија ће бити еколошка катастрофа. Загађени су и земља и ваздух и вода. Она ће се одразити и на потомство. Можда ће се рађати деца са две главе?

Дуго већ траје и изгон Срба са Косова и Метохије. Око 500.000 их је изгнано или је побегло из страха од освете албанских терориста. Остало их је свега неколико десетина хиљада, али и они размишљају о одласку.

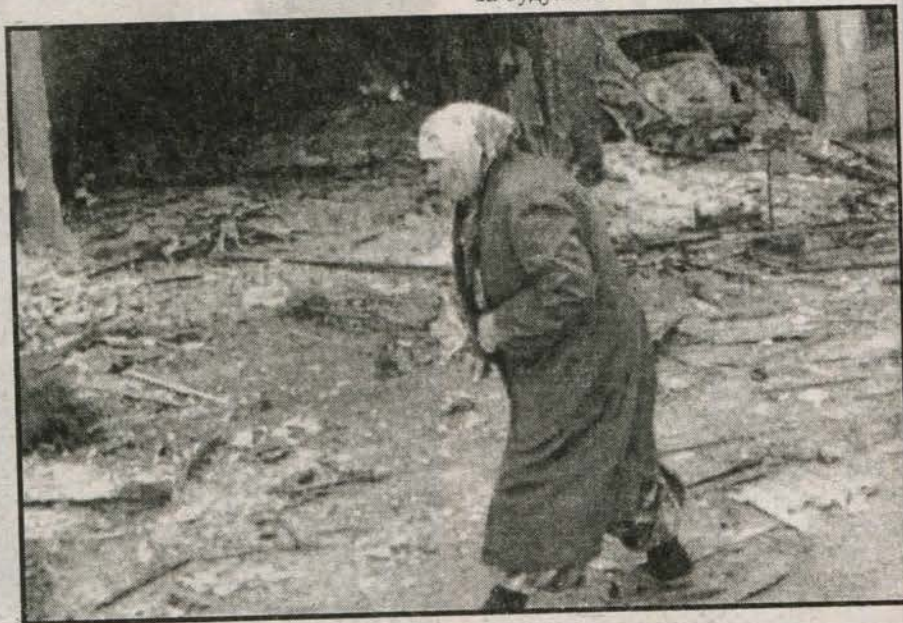
Трагична су подсећања и на балканске и Први светски рат, у којима је изгинуло 1,9 милиона Срба (59 одсто мушког становништва), а у Другом – два милиона. У Титовој Југославији побијено је много Срба интелектуалаца и "капиталиста". Овај режим није имао благоданост став према Србима. Само у првом налету комунисти су побили 300.000 Срба. Више од 300.000 Срба прогнали су Шиптари са Косова у Титово и пост Титово време, а о томе се

није смело говорити. Трагичан по српски народ био је и обрачун са четницима, док су усташе и сви други који су поклали српски народ били амнестирани. За ово су сами Срби били највећи кривци.

Срби су криви и у вођењу политике абортуса. У Словенији и Хрватској, као изразито католичким земљама, слободоумност закона у пракси енергично обуздава моћни клер, али сада обуздава и сам закон. Због претње биолошке смрти, у Хрватској је усвојен Закон о забрани абортуса. Код Шиптара и муслимана је обрнуто. Демографска експлозија код њих није спонтана, већ наређена и присилно усмеравана. Када се уда жена, хоца јој каже: "Жено, ти си нечиста, у памију можеш поново ући тек када родиш седмо дете. Тада ћу те очистити од греха". Зато код Шиптара на једног умрлог долази седам рађања, а код Срба више је умирања него рађања. Шиптарска просечна породица броји 6,9 чланова, а српска 3,1 члана.

Из свега овога евидентно је да је овом друштву, поред свих других – правих или промашених револуција, потребна и хитна биолошка револуција. Потребно је енергично лечење српског народа од самоубилачког, хазарског синдрома. Ова генерација има последњу шансу да спасе српски народ од биолошке смрти. Само ако се убрзо бројчано увећамо, имаћемо шансу да се ускоро вратимо у оне српске земље које су нам насилно отете, а пре свега Косово.

Због огромних духовних потенцијала српског народа, којима је он утицао и на светску историју, културу, науку, књижевност, уметност, спорт, а који су уграђени у светску и планетарну самобитност српског народа, такав народ морамо спасавати од колективног самоубиства и морамо га сачувати за будућност.

– Мрак је већ увелико прекрио Дедине кад су нам коначно из протокола јавили да нас председник очекује. Стајао је на средини великог салона и са сваким се руковао. И данас ми одзвања у ушима: Славко Милошевић, Брано Милошевић, Веселин Милошевић, Мило Милошевић. Инстинктивно притетних кравату.

"Господине председниче, Драган Росандић, Пјесивац, пријатељ и кум Милошевића. Данас овде представљам пријатеље, кумове и зетове Милошевић", покушах да се мало нашалим.

"Онда имаш одговоран задатак", карактеристичним дубоким гласом одбруси председник, чврсто ми дрмајући руку.

Желео сам да што пре најусијим Београд, можда место највеће српске срамоте, рекао је црногорски новинар Драган Росандић поводом хапшења Милошевића, који се 24. марта лично сусрео с њим.

МИЛОШЕВИЋИ БРАНИЛИ МИЛОШЕВИЋА

"Ја нисам Милошевић, ја сам Кековић из Загараца", чух иза себе глас старине од око 70 година, који је такође пошао с нама.

"Па шта ти фали", грмну председник, пријатељски га тапшући по раменима.

Некако се сместисмо, стиже и послужење, крушка какву још нисам окусио. Наздрависмо.

"Јесте ли ви Милошевићи из Београда, или" ... упита председник?

"Ми дошли одоздо, из Црне Горе", чу се глас.

"Е сад сте ми још дражи. Па како је на Увцу, како се живи. У каквом је стању пут од Подгорице до Матешева", запиткује председник присећајући се Ву-

четиног камена и других предела којима је трчкарао као дечак на распусту. Милошевићи одговарају као из топа.

Разговор неприметно склизну на политичке теме.

"Ето, они из СНП-а нас издадоше. Забише нам нож у леђа, а ми смо их купили са ледине и одржали у животу. Купили смо им ону бараку да имају где да се склоне, посламо им и заставе које су тражили. Прође неки дан, они зову – пошаљите и копча, посламо им и

то. А они копча окренуше против нас", резигнирано ће председник.

Нама непријатно, немо се погледамо, као да смо ми нешто ту криви.

Прича "скрену" на Медлин Олбрајт.

"Тражила је за почетак да јој предам Аркана. Рекао сам јој – ваше је да тражите, наше да не дамо, јер кад повучете ногу, онда више заустављања нема", објашњава председник.

Питам се кроз шта је све прошао

тај човек у ових десет година. Ратови, примирја, преговори, уцене. Колико је само ту продефиловало државника, дипломата, преговарача, миротвораца и ратнохушкача, превараната и блефера.

Гледајући, само пар дана касније, колону аутомобила која одводи председника ка Централном затвору, мислио сам како би било лепо да је то само априлска шала. Нажалост, била је то трагична стварност, поготово када знамо да се одиграло по "цајунгу" који су Американци одредили за хапшење.

Истовремено, почињало је време у коме наредбе више неће спизати са Дедиња, већ из Беле куће.

"Шта мислите о хапшењу Слободана Милошевића", цвркутавим гласом и у приличном расположењу, развученим осмехом од ува до ува, негде код "Москве", унесе ми се нека новинарка у лице.

"Србија је повукла ногу" сетих се председникових речи. Ој Србијо, ј..... излете ми негде из дубине душе.

"Молим", запрепасти се цвркутава репортерка, док јој се развучени осмех претварао у искежени грч лица.

Одгурнух онај длакави микрофон и продужих ка железничкој станици, у жељи да што пре напустим место најновије, можда и највеће, српске срамоте.

СРАМОТА ЈЕ ДА МИЛОШЕВИЋУ СУДЕ БЕЛОСВЕТСКИ СУДОВИ

Поводом 27. јуна, дана када би, по највама, требало да почне донајторска конференција, која је условљена испоручивањем бившег председника СР Југославије, Слободана Милошевића, његов адвокат Тома Фила каже:

ноставно, ружно је да се један председник повлачи по белосветским судовима, срамота је то за ову земљу. Тврдим да Милошевић ни сада не треба да чам у Централном затвору, већ да буде у некој врсти изолације, под присмотром. Он нема куд да побегне, зато је бесмислено држати га у хелији. Ипак је 2,5 милиона људи гласало за тог човека на последњим изборима, четири пута је биран за председника.

Сваки дан сам са Милошевићем. Донесем му новине, покажем неке текстове, онда коментаришемо. Доста разговарамо. Кад је сам, време углавном проводи читајући. Нови-

То се на крају испоставило као тачно. Након мањих проблема са притиском, изазваних првобитним шоком после хапшења, сада је углавном све у реду.

Он је један веома интересантан тип. На моменте је врло миран, али се дешава и да изгуби живце. Одреагује онако људски, жестоко.

Супруга и кћерка његово робијање подносе релативно добро, с обзиром на ситуацију. Страшно је то кроз шта пролазе њих две које, иначе, живе одвојено. Марија има и свог адвоката. Она је мало на своју руку, али немам с њом никакве неспоразуме. Једини проблем је поверење. Она реагује као дете које не прихвата да јој је отац крив за било шта, што се свакако може оправдати. Колико видим, задовољни су оним што радим.

Надам се да неће доћи до изручења бившег председника Хагу. Ово што ћу сада рећи немојте схватити као пропаганду СПС-а или ЈУЛ-а. Заиста мислим да Милошевићу за све што је лоше учинио овом народу треба да судимо овде, у Србији. Не говорим ово са позиције његовог адвоката. Јед-

нари ме стално питају шта, али ја никако да се сетим и погледам. У почетку се нервирао због написа у штампима, сад се више не секира толико.

Што се здравља тиче, ја сам био један од оних који је мислио да он болује од шећерне болести, али он је то упорно негирао. Стално је тврдио да је здрав.

ПРОСТИТУЦИЈА И ТРГОВИНА ЖЕНАМА

МЕЂУНАРОДНЕ СЕ БАВЕ ПРОДАЈОМ

На Косову и Метохији цвета трговина белим робљем као у најцрње време робовласништва на северноамеричком југу. Жене, углавном старости од 18 до 24 године, продају се макроима за 5.000 немачких марака, обесправљене, понижене и несвесне да улазе у мračни круг који само нуди кобни крај.

Овај фрапантан податак за наш лист износи извор са Косова и Метохије који нас је, због личне безбедности, замолио да буде анониман.

Трговина женама и проституција на Космету одавно су у жижи јавности, али бројни апели међународне полиције као да не доносе адекватне резултате. У све чешћим акцијама Кфора и

преко Македоније. Девојке су најчешће из земаља бившег Совјетског Савеза и источно-европског блока, а на Космет их доводе људи "специјализовани" за трговину белим робљем.

"Најчешће их маме обећањима да ће уз добру плату радити за Кфор и Унмик. Када стигну на крајње одређиште схвате шта их је снашло и да се из канџи проституције не могу готово никако извући. Немају

никаких докумената који би потврдили њихов идентитет, па је мала могућност да их неко тражи и пронађе. Када газди донесу позамашну зараду и постану неспособне за рад остају на улици. Није искључено да су неке и убијене", тврди наш саговорник.

Једна девојка из Молдавије дошла је, међу-

тим, у Београд где је у једном стану организована куповина, а одатле је отишла на Космет. Један сат њених услуга кошта 150 немачких марака. Саговорник каже да је грехота божија како се са тим девојкама поступа и да њихов "радни век" због погоршаног здравственог стања и измрцварености са многобројним муштеријама траје два или месец дана!

Какве размере је овај проблем достигао међу традиционално конзервативним шиптарским жив-

љем сведочи и тврдња саговорника да су Шиптари страхујући за своје жене почели да им бране да излазе из дворишта без њиховог присуства.

"Не ретко дешава се да младе жене и девојке изађу из својих кућа и никада се више не врате. Зато све ређе излазе на улицу без мушке пратње. Ову праксу увели су пре рата припадници ОВК

Унмика припадници ових снага проналазе девојке које су биле присиљене да се баве проституцијом.

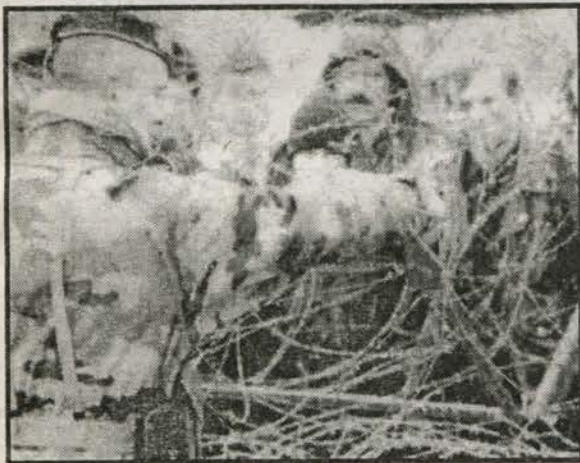
"Откако се рат завршио", каже анонимни саговорник, "Космет је постао мекка за трговину људима, оружјем и дрогом. Јавне куће раде у некој врсти полулегале и смештене су у кафанама, баровима и приватним кућама. Овим послом баве се како Шиптари, тако и Срби, а због нелојалне конкуренције често долази до сукоба међу макроима и власницима бордела. Тако су у Косовској Митровици у обрачуну власника два локала рањена три младића".

Проститутке долазе на Космет тајним каналима, углавном преко Албаније у коју стижу најчешће из Италије или илегалним планинским путевима

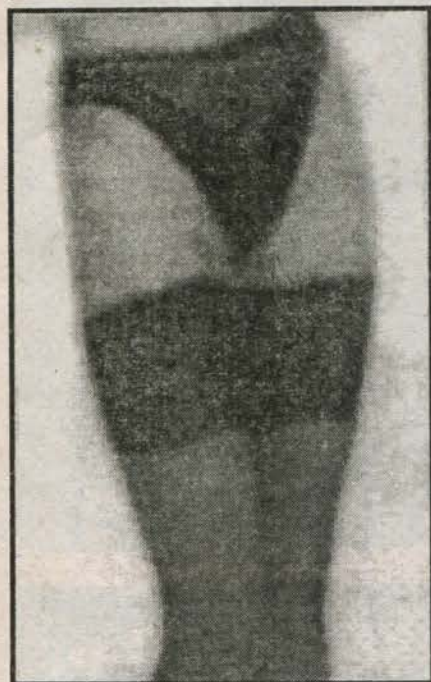

ОРГАНИЗАЦИЈА БЕЛОГ РОБЉА

који су за своје потребе отворили јавне куће у Дреници и лабском крају око Подујева. У ове куће одвођене су девојке из шиптарских породица које су

биле лојалне Србији", каже саговорник. Бивши шеф Унмика, Бернар Кушнер, непосредно пред одлазак са Космета донео је Уредбу којом су кривично санкционисане проституција и трговина људима. Потенцијалним починиоцима прети казна од две до двадесет година затвора, а недавно је у При-

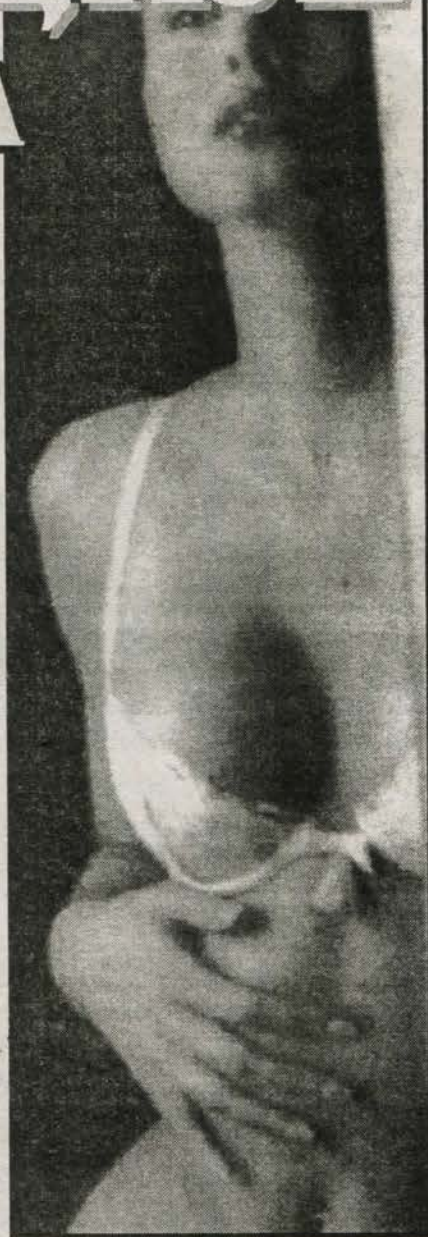

штину један макро осуђен на три и по године! У једној акцији полиције ухапшено је неколико подводача који су били припадници ОВК.

"Уредбом се вероватно жели стати на пут овој пошасте која је постала полу-јавна. Јер посетиоци бордела нису само Шиптари, већ и војници Кфора и припадници Унмика. Они су добра клијентела, а у акције спасавања девојака крећу тек после неког јавног скандала или реакција организација за заштиту људских права. У Приштини се прича да су у купопродају девојака и њихов илегални улазак на Космет укључени и запослени у међународним организацијама!"

На Космету је формирана посебна јединица међународне полиције за откривање оних који се баве трговином женама, али је проблем што та јединица не може много да учини, јер јој је, примера ради, на располагању само један аутомобил. Много је већи проблем што се већина јавних кућа налази заправо у приватним кућама и што је приступ полицији тамо готово немогућ.

Расположиви подаци кажу да је из канци локалне мафије, која држи под контролом проституцију, за сада избављено око 150 девојака, али да је то последња карика у кобном и мрачном низу.

Повратак београдских проститутки

Да путеви белог робља и проституције не воде искључиво преко Албаније и Македоније, потврђују и неке београдске проститутке које свој посао обављају у близини "Плавог моста" и фабрике "Змај" на ауто-путу Београд-Ниш.

"Вратила нам се конкуренција, али у зиму између 1999. и 2000. године многе девојке су кренуле на Косово да зараде неки динар. Неке су се разочаране вратиле пре него што су и отишле, а неке су, чујем, сада у Италији", рекла нам је девојка која се представља као Сандра и која скоро сваке вечери ради испод "Плавог моста".

Афоризми... Афоризми...Афоризми...

Ако осумњичени нису добри саговорници, од испраге нема ништа.

Ива Мажуранчић

Србија више није мртво море.
Сад је живо блаио.

Радмилу Мићковић

Ја верујем у промене, и редовно пијем лекове.

Слободан Симић

Код нас је сваки процес монитран,
јер ми волимо да импровизујемо.

Продали смо душу ђаволу,
да се роба не би покварила.

Владан Сокић

Служи ме глава. Свака капа ми лепо сипоји.
Нова власти је дошла на гошво. Народ је већ на-
викао на празан сипомак.

Александар Матијашевић

Србија се пробудила деведесетих, али је, нажа-
лост, усипала на леву ногу.
Да би власти наставила да ради у интјересу на-
рода, неопходно је да народ остјане глуј.

Најновија испраживања показују да је власти
задовољна народом.

Рајко Геовановић

Шипа Американце брига шипа ми радимо у својој
земљи. Ни ми се не мешамо у њихове сипвари око
Косова.

Момчило Михајловић

Оде Вук

Ала вера Вуче,
Тако си и шребо!

Знам, секса је било.
Ал кога си сјебо?

Вук је неком засмеипао
Па му згодну женску дао,

А он вредан био,
ипа је одмах оипалио.

У Влади због шпога
иподигла се граја,

Он због секса
оде с иположаја.

Крсто Милошевић

Афоризми... Афоризми...Афоризми...

Часопис се може набавити у седишту
 Српске радикалне странке на Тргу победе 3
 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке.
 До сада је изашло осам бројева. Цена једног примерка
 издатог 2000. године износи 100 динара,
 а за 2001. годину 300 динара.

YU ISSN 1450-8753
 UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

8

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ
 ГОДИНА II • БРОЈ 2 • БЕОГРАД, МАРТ-АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

2/2001
 СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Књиге др Војислава Шешеља
 могу се купити у седишту
 Српске радикалне странке
 Трг победе 3, Земун

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
 ЈЕ 1000 ДИНАРА**

Све информације на телефон: 011/316-46-21

**СА ДОС-ОМ
У СВЕТЛУ БУДУЋНОСТ!**

ПОШТЕНО!